Luiza Românul

Îngerii răzvrătiți

Cartea I

PREFAŢĂ

Fiecare carte are o istorie a ei. O carte este de fapt o lume. Întâi a fost Ideea, apoi a fost Cuvântul. După care, cu ajutorul lui Dumnezeu, cuvintele se împletesc şi creează, conform destinului, lumea pe care o prezintă cartea.

Această carte nu aparţine acestei planete, ci aparţine grupului de fiinţe – Creaţii ale lui Dumnezeu – căruia i se adresează. Ea aparţine Românilor, adică Oamenilor, existenţe şi manifestări venite de pe planeta Om, din sistemul solar Alcor, constelaţia Carul Mare.

Autoarea cărţii nu şi-a propus şi nici nu şi-a imaginat vreodată că va deveni scriitoare. Aceasta până într-o zi, când a aflat un lucru inedit despre sine: este un medium de transă, lăsat pe această planetă şi în acest spaţiu pentru a ţine legătura cu cei din celelalte spaţii, asemenea nouă, dar aflaţi în forma noastră subtilă reală.

Fenomenele paranormale realizate de autoarea cărţii sunt multiple: manifestarea prin corpul său de carne a îngerilor păzitori, ghizilor şi altor entităţi benefice superioare, salt în timp, salt în spaţiu, hipnoză regresivă, călătorie în corpul de carne, diagnostic asupra unor persoane necunoscute aflate la distanţă, diagnostic pe fotografie, citire în cronica Akkasha, citirea în Cartea Vieţii şi în Cartea Destinului, clarviziune, vise conştiente, vedere şi relatare simultană din astral, extracorporalizare conştientă şi nu în ultimul rând, scriere automată.

Prin acest ultim fenomen, para, a fost scrisă această carte şi, ulterior, au fost scrise următoarele şase. Scriitoarei i se oferă extraordinara şansă de a prelua din astral, în stare de vis conştient, folosind cristalul de cuarţ, informaţii uluitoare pe care are posibilitatea de a

le reda apoi conştient în scris.

Mâna sa scrie automat, dar i se permite ca aceste informaţii să i se perinde simultan prin faţa ochilor săi deschişi şi să perceapă, cu auzul spiritual, sunetele ce corespund imaginilor. Ea vede, de fapt, un film a celor relatate în scris, un film pe care cineva, un Frate spaţial, o entitate benefică superioară, îl povesteşte folosindu-se de corpul ei.

Astfel, într-o bună zi, după ce s-a trezit dimineaţa a spus: „În această noapte am visat toată cartea”.

Avusese, cu ocazii anterioare, viziuni ce cuprindeau imagini reprezentând fragmente din carte. În acea noapte a visat-o şi a memorizat-o în întregime. Măsurătoarea radiestezică a creierului ei arată că acesta poate fi folosit la întreaga sa capacitate. În două săptămâni a scris această carte şi nu i-ar fi trebuit atâta timp dacă nu ar fi fost şi salariată, soţie, gospodină şi mamă.

Un lucru ce ţine de miraculos şi este legat de această carte s-a manifestat atunci când am identificat o parte din personaje, încarnate aici şi acum. Le-am indus starea de transă şi aceşti Oameni şi-au văzut fragmentul din trecutul propriu, care apare ca atare în carte.

Cartea este vie. Ea nu se referă la poveşti nemuritoare, ci reprezintă o realitate trecută şi readusă cu un scop precis în prezent.

Care este scopul acestei cărţi şi al celorlalte şase care vor urma? Scopul este acela al

conştientizării şi a cunoaşterii adevărului despre unul dintre grupurile aflate la pedeapsă pe această planetă. Cum am ajuns noi, Oamenii de pe planeta Om, din Alcor, Carul Mare, aici? De ce am fost pedepsiţi? Ce pedeapsă am primit? Există posibilitatea de a fi iertaţi? Când vom pleca de aici?

Întrebările sunt multe. Ceea ce vrea autoarea este să vă ajute să înţelegeţi cine sunteţi. Căci toţi cei care veţi citi această carte sunteţi Oameni. Pentru celelalte grupuri, ea nu va avea nicio importanţă deocamdată şi nu va prezenta nicio atracţie. Este timpul să ne trezim, căci aşa este scris: Ne vom trezi! Ne vom trezi cu toţii!!

Cornel Roman – Rotaru

CAPITOLUL I – PRIMA DRAGOSTE

Este pe patul morţii şi încearcă de câteva zile să se desprindă de corpul fizic, care nu a făcut ani de zile altceva decât să o chinuie.

Nu o doare nimic. Acum totul este bine. Din când în când porneşte pe culoarul de lumină care o duce în Ţara Viselor.

E tare frumos aici în Ţara Viselor. Îţi întâlneşti toţi cunoscuţii, toţi prietenii pe care i-ai avut în decursul acestei vieţi şi pe care, rând pe rând, i-ai pierdut. Acum îi vine şi ei rândul să plece acolo. A avut o viaţă searbădă, care nu a excelat în realizări, dar nici în pierderi. Totul i-a părut fără rost.

Soţul, om bun de altfel, parcă nu a fost perechea ei. Întotdeauna i s-a părut că nu este cel pe care îl vrea, că altceva a vrut şi altceva a căutat. Dar în acelaşi timp, i-a mulţumit lui Dumnezeu că a avut parte de un soţ bun, care să o înţeleagă şi să-i satisfacă chiar şi mofturile. Copilul, la rândul lui, nu a necăjit-o cu nimic, niciodată, dar parcă nu a fost al ei.

Abia aici, în Ţara Viselor, a aflat că pe ei i-a întâlnit în această viaţă pentru prima oară. În zadar a căutat, la începutul tinereţii, bărbatul viselor sale. Nu l-a găsit. Abia acum, aici, când în sfârşit l-a găsit, află că el nu a însoţit-o în această viaţă. A fost alegerea ei pentru această viaţă să nu fie încarnaţi împreună. Aşa s-a pedepsit, pentru păcatele anterioare: să caute şi să nu găsească,

să-i pară totul fără rost, dar să ducă totul mai departe.

Acum că l-a întâlnit, îşi aminteşte toate ce i s-au întâmplat căutându-l…

Erau pe planeta OM. Îl iubea şi o iubea. Totul era perfect, erau egali, erau frumoşi şi sănătoşi. Totul era minunat, când Ocsa a mers împreună cu Zoroastru şi alţi câţiva, către constelaţia Prometeu, să vadă ce se întâmplă acolo.

Ajunsese până la ei vestea, că acolo se întâmplă ceva şi nu se ştia dacă acel ceva încalcă Legea Tatălui sau nu. Curiozitatea i-a împins până acolo încât grupul lui Zoroastru a plecat în cercetare.

La întoarcere, Ocsa i-a povestit câte a văzut acolo şi cum celor de pe planeta Satan, nu li se întâmpla nimic, deşi încălcau voit Lega.

Ea nu credea nimic din ce îi povestea. Dar, pentru că nu dorea să-l necăjească, îi dădea dreptate. Probabil că de aici a pornit totul, căci poate dacă l-ar fi certat sau i-ar fi întors spatele supărată, nu s-ar mai fi întâmplat ce s-a întâmplat.

— Iubita mea, zise Ocsa. E minunat pe planeta Satan. Poţi să faci acolo tot ce-ţi doreşti. Chiar dacă încalci Legea Tatălui, nu e niciun pericol.

— Dar Ocsa, nu ţi se poate întâmpla nimic rău?

— Ce rău să ni se întâmple? Suntem nemuritori. Orice ar fi, este uşor de dus. De-ai şti ce bine şi ce frumos e să strici. Haide! Vino afară să-ţi arăt ce se poate întâmpla!

— Bine, arată-mi! Dar trebuie să-ţi spun că-mi este frică de pedeapsă.

— Suntem Fii de Dumnezeu. Nu ni se poate întâmpla nimic. Chiar fratele nostru Zoroastru, este pe platou afară, pentru a experimenta cele văzute.

Ieşiră amândoi, plutind uşor spre platou. Aici era o mulţime de Oameni strânşi. Zoroastru, prin puterea gândului, tocmai înălţa un munte. Ceilalţi se bucurau copilăreşte.

Nimeni până atunci, nu îndrăznise să facă un rău planetei Om. El, Zoroastru, ridică muntele, îl întoarse cu vârful în jos şi îl înfipse adânc în solul planetei.

Planeta s-a cutremurat, căci ea era o planetă vie. În locul muntelui, rămase o rană adâncă şi neagră în trupul planetei.

Toţi am văzut, dar nimeni nu a protestat. Frumuseţea spectacolului, măreţia lui, ne-a fascinat. Am aşteptat câteva secunde Fulgerul Dumnezeiesc, să ne atingă pe spate, ca pedeapsă pentru răul făcut, dar nu s-a întâmplat aşa. Atunci, ne-am bucurat în continuare, fără stavilă, că putem face orice, fără să fim pedepsiţi.

Ocsa îl prinse pe Zoroastru de umeri şi-i spuse:

— Frate, să mutăm pădurea adusă de Licon de pe planeta Minerva, în interiorul planetei. Şi am putea distruge chiar şi o piramidă…

— Nu cred că este cazul să distrugem o piramidă. Ea ne dă totuşi energie. E mai bine să

încercăm cu pădurea lui Licon.

— Dar e foarte frumoasă, spuse Moira. Brazii sunt atât de frumoşi, se învârt în jurul axei şi produc atâta răcoare. Nu vreau s-o stricaţi.

— Tu să taci! o repezi Ocsa. Tu eşti femeie. Ce ştii tu?

Era prima dată când îi vorbea aşa. De obicei se purta deosebit de frumos cu ea. Aşa că, în faţa atitudinii lui, nu putu să mai spună nimic în acel moment.

Au pornit cu toţii în zbor spre pădurea lui Licon. Aici odată ajunşi, Ocsa se concentră şi sparse un brăduţ în mii şi mii de particule. Bucuria distrugerii îi cuprinse pe bărbaţi, iar ea, singura femeie de acolo, nu avea ce face. Trebuia să-i privească şi să-i accepte.

Gândurile i se învălmăşeau. Nu ştia ce trebuie să facă. Poate ar fi trebuit să meargă să o anunţe pe Mama noastră, a tuturor, de cele întâmplate. Poate Ea ar fi putut-o ajuta.

Sămânţa răului o atinsese şi pe ea. Îi era teamă să nu-l piardă pe Ocsa. Îl văzuse supărat şi ţipând la ea. Nu putea crede că e tot el, dar din păcate era adevărat. A tăcut în continuare şi deşi forţele îi erau egale cu ale bărbaţilor, nu a făcut nimic altceva decât să privească.

Rând pe rând, bărbaţii distrugeau câte un copac, care se dezintegra într-o multitudine de culori şi luminiţe. Spectacolul era chiar frumos.

— Ajunge cât aţi distrus azi. Mai lăsaţi şi pentru mâine! – îi strigă ea lui Zoroastru

Dar acesta, ori nu mai auzea, ori nu mai voia să o audă. Bărbaţii erau cuprinşi de o furie distructivă. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva, la ei sau la altcineva.

Frica de pedeapsă, o făcu să se aşeze în faţa unui copac pe care Zoroastru se pregătea să-l distrugă. Acesta tocmai se concentra şi dintr-odată, se opri, parcă realizând ce făcea. În momentul imediat următor, zise:

— Fraţilor! Opriţi-vă! mai e timp şi mâine pentru aşa ceva. Şi poate e mai bine să mergem să stricăm în altă parte. Să nu prindă de veste Morgan, căci el ne poate pedepsi. Să vă ţineţi gura şi gândurile bine în frâu. Să nu spuneţi nimic din ce aţi văzut sau făcut. Tu mai ales Moira, ca femeie, trebuie să te păzeşti foarte bine, dacă nu vrei să ne faci rău.

— Bine, dar cele patru surori ale mele cu care locuiesc împreună, au să simtă că le ascund ceva. Suntem prea apropiate de obicei, ca acum să le pot ascunde asta.

— Trebuie să poţi! – zbieră Ocsa. Vrei să ne vezi pierduţi? Mă iubeşti sau nu? Sunt perechea ta sau nu? Ce-ai să faci fără perechea ta? Care îţi va fi rostul?

— Noi, Oamenii, putem orice vrem, spuse Zoroastru.

— Voi îmi cereţi să încalc Legea, zise Moira.

— Trebuie să o încalci, dacă îl iubeşti pe Ocsa, zise Zoroastru. Dragostea este minunată. Fără el n-ai să poţi exista.

Gândurile i se învălmăşeau din nou. Nu putu gândi cum ar fi fără Ocsa. Nu, e imposibil fără el, deci are să tacă şi are să-şi acopere gândurile pentru prima oară de când exista, cu un văl gri, pentru ca să nu poată fi interceptate de fraţii ei.

Astfel cuprinsă de gânduri, se retrase zburând către casă. Căuta să-şi păstreze cumpătul pentru încercarea pe care trebuia să o treacă la întâlnirea cu surorile ei, cu care locuia. Cel mai tare îi era teamă de Oneisa, care era foarte apropiată de ea şi care îi acorda foarte multă atenţie de obicei. Atenţia ei însă, niciodată nu o deranjase. Acum însă…

Ajunsă acasă, urcă treptele şi fu întâmpinată de trandafirii vorbitori aduşi chiar de Oneisa, care o salutară şi o mângâiară cu petalele lor catifelate şi parfumate. Se bucura de ei, dar gândul la Oneisa o chinuia.

Pătrunse în casă şi privi îngrijorată prin încăperi, dar deocamdată nu era nimeni lângă ea. Deci putea să se oprească puţin din vârtejul faptelor şi să judece la ce are de făcut. Deodată, simţi prezenţa cuiva. Privi afară şi îl văzu pe Ocsa cum admiră trandafirii de la intrare, de parcă i-ar vedea pentru prima dată.

— Ocsa, ce faci acolo?

— Mă gândesc la florile astea. Văd că le lipseşte ceva şi nu ştiu ce.

— Hai în casă să vorbim!

— Bineînţeles iubita mea, dar de ce ai plecat aşa de repede?

Se uită la el şi nu îi veni a crede. Era tot el, cel dintotdeauna. Se gândi că a fost numai un vis urât. Dar el, îi simţi gândul şi o apostrofă:

— Nu fi supărată. Ne-am distrat şi noi puţin. Ce mare lucru am făcut?

— Bine Ocsa, dar ai ţipat la mine. Mi s-a părut chiar că vrei să mă loveşti. Nu mai semănai cu tine şi privirea îţi era alta. Parcă îţi fumegau ochii de furie.

— Vai iubita mea, dar nu am vrut, zise Ocsa mângâind-o. Nu cred că am făcut aşa. Cred că eram doar exaltat de plăcere.

— Dar ce plăcere simţi în a distruge frumuseţile de noi create?

— Vezi, aici greşeşti. Nu noi le-am creat. Noi doar le-am copiat pentru că ne-au plăcut.

— Bine Ocsa, ai dreptate. Totuşi nu înţeleg cum aţi putut distruge brăduleţii şi mai ales, de ce?

— Cu timpul, vei înţelege.

Ultimele cuvinte fură întrerupte de strigătul Oneisei, care tocmai intra.

— Ce s-a întâmplat Oneisa? – întrebă Moira.

— Nu ştiu de ce Moira, dar trandafirii m-au atacat. Au aşa nişte excrescenţe care înţeapă.

— Nu cred. Eu când am venit, m-au mângâiat şi m-au parfumat. Chiar mi-au urat bun venit, îi zise Moira.

În clipa aceea îşi aminti cum Ocsa privea trandafirii atunci la sosire. Îi privi şi sclipirea aceea din ochi era acolo. Sclipirea diabolică.

Atunci înţelese, că el făcuse ţepii trandafirilor şi aceasta tocmai pentru a răni pe aceia ce intrau în casă. Îl întrebă:

— De ce Ocsa?

— M-am distrat.

— Du-te şi şterge ţepii de pe trandafiri!

— Bine iubito, mă duc.

Ocsa ieşi încetişor, iar ea o prinse în braţe pe Oneisa, pentru a-i alina durerea obrajilor. Aceştia sângerau răniţi adânc de spinii trandafirilor.

— Oneisa, eşti sigură că trandafirii te-au atacat?

— Absolut sigură. S-au înfiorat ca de obicei când mă întorceam acasă, şi-au trimis parfumul către mine, dar nu mi-au mai urat bun sosit. M-am mirat puţin, dar dorind să intru, am intrat printre ei şi atunci, s-a întâmplat acel ceva din care am ieşit aşa de rănită cum mă vezi.

— Oneisa, nu ştiu ce să-ţi fac. Nu am văzut până acum aşa ceva. Eu nu am fost niciodată rănită.

— Nu e nevoie să mă ajuţi. Pot să mă vindec singură. Sperietura a fost mare. Nu am crezut niciodată că trandafirii mei ar putea să-mi facă aşa ceva.

— Dar nu ei ţi-au făcut-o.

— Ba da. Ei sunt vinovaţi şi ca atare am să distrug răul.

— Oneisa, nu e bine ce vrei să faci. Mai gândeşte-te!

— Bine, am să mă gândesc profund, zise

Oneisa şi se retrase în camera ei.

Moira, rămasă singură, nu putu să nu se gândească la Ocsa şi la cele făcute de el în atât de puţin timp. Şi atunci, se hotărî să iasă după el. În acelaşi timp şi Ocsa intra în încăpere, sângerând la fel ca şi Oneisa, dar de data aceasta, sângerându-i mâinile.

— Ocsa, ce-ai păţit?

— M-am luptat cu ei. Cu trandafirii, adică.

— Cum adică te-ai luptat? Tu poţi să-i opreşti cu un gând.

— Aş fi putut să-i opresc dacă erau aşa cum i-a reprodus Oneisa. Dar eu am sădit sămânţa răului în ei şi deci, s-au răsculat împotriva Binelui. Nu mai pot fi stăpâniţi. Atacă atunci când nu te aştepţi. Chiar dacă încerci să te fereşti de ţepi, o adiere mişcă firul şi ţepii te ating.

— E greu de imaginat aşa ceva. Deci Oneisa are dreptate. Trebuie să-i distrugem.

— Da. *Trebuie distruşi*, zise Ocsa cu sclipirea Satanică în ochi.

— Du-te şi distruge-i! – îl îndemnă Moira. Du-te, nu-i mai lăsa să facă rău! Fetele trebuie să se întoarcă.

Ocsa ieşi în graba afară şi făcu şi cu trandafirii, aşa cum făcuse cu brăduleţii din pădurea lui Licon. Moira urmărea liniştită. Nici măcar nu o îngrijora faptul că acum ea îl îndemnase să distrugă. Cred că în acel moment nici măcar nu gândea la asta.

Când toată treaba a fost terminată, Ocsa a

revenit şi ea l-a întrebat:

— Ocsa, de ce ai făcut ţepi trandafirilor?

— M-am distrat. Deodată, o fulgeră un gând:

— Nu e adevărat. Tu i-ai făcut intenţionat.

— Da, aşa este, intenţionat. Nu aveam încredere în tine că ai să rezişti să-ţi ascunzi gândurile în faţa Oneisei şi atunci, trebuia să-i distrag atenţia.

— Bine Ocsa, dar ce ai de gând să mai faci? Ce surprize mă mai aşteaptă de la tine? Întâi ai ţipat, apoi m-ai gonit, acum minţi şi nu ai încredere în mine. Doamne Dumnezeule, ce mă mai aşteaptă?

— Iubita mea, nu există altcineva pe lume care să te iubească şi să ţi se potrivească, aşa cum mă potrivesc eu cu tine. Eu sunt Perechea ta Divină.

— Da Ocsa. Dar până azi totul era perfect. De când te-ai întors, totul este invers decât cum trebuie.

— Sincer îmi pare rău că te-am necăjit, zise el şi o îmbrăţişă cu toată dragostea. În acel moment, intră Oneisa, care exaltată şi aproape urlând, îl întreabă pe Ocsa:

– Ocsa, cum ai făcut?

— Cum am făcut ce?

— Cum ai făcut să-mi distrugi trandafirii? Am văzut totul. Doamne, ce frumos! Niciodată nu am văzut ceva atât de frumos. Eu, vezi, stăteam pe gânduri dacă să cer să fie anihilaţi şi izolaţi pentru a nu mai face rău. Dar bine ai făcut, că ai luat singur această hotărâre.

— Da Oneisa. Dar pentru ca nimeni să nu afle

ce am făcut, zise Ocsa cu sclipirea diabolică în ochi, cred că e mai bine să-i imaginezi din nou.

— Da. Ai dreptate Ocsa. Mă grăbesc să o fac.

Oneisa ieşi grăbită pe uşă şi o văzură apoi cum se concentra, iar trandafirii apăreau aşa cum fuseseră întotdeauna, frumoşi, roşii, parfumaţi.

Când treaba a fost gata, Oneisa îi chemă afară şi amândoi se grăbiră să vadă opera ei. Ce minunaţi erau, ce parfumaţi şi fără spini.

Moira întinse mâna să fi mângâie şi dintr-odată, o durere năprasnică îi invadă mâna. Trandafirilor le crescuseră spini din nou. Deci nu mai era nimic de făcut, decât să se concentreze să-şi vindece rana.

— Ocsa, Oneisa eu merg în casă. Voi, pentru ca nimeni să nu-şi dea seama ce se întâmplă aici, mutaţi tufele de trandafiri mai departe de intrare, astfel încât dacă nu-i atingem, să nu ne atingă nici ei pe noi.

La puţin timp după ce se retrase în casă, auzi hohotele de râs ale fetelor. Şi uitase că noi oamenii ştim să râdem şi că avem simţul umorului. În ziua aceea nu râsese de loc. Stătuse numai încruntată.

Fetele intrară în casă vesele şi când dădură cu ochii de ea şi o văzură aşa de tristă, se opriră imediat.

— Moira, ce este cu tine? Eşti bolnavă? – o întrebă Flaira.

— Nu draga mea, răspunse Moira, făcând efortul de a nu gândi.

Flaira o cercetă îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva cu Ocsa? – continuă ea, gândind că Ocsa a fost plecat atât de departe.

— Oh, nu. E bine, sănătos.

— Da. Văd că nu vrei să comunici cu mine, zise Flaira jignită şi se întoarse către celelalte fete, cu care ieşi din cameră, urcând spre camera lor.

Casa în care locuiau, era construită pe mai multe nivele. Lui Moira, de exemplu, îi plăcea să privească cerul şi ca atare plafonul camerei ei era transparent pentru a-şi satisface această dorinţă.

Seara, după ce se întorcea de la locul unde ne rugam cu toţii, mulţumind pentru ce ne oferea D Dumnezeu în fiecare zi, se retrăgea în camera ei şi contempla cerul ore în şir, lansându-se din când în când cu gândul, spre câte o stea ce îi părea mai luminoasă şi mai vie.

CAPITOLUL II
RĂZVRĂTIREA

Aşa începuse totul. Cu puţin şi mai ales, cu puţini. Dar bucuria de a distruge, îi cuprinsese încetul cu încetul, pe mulţi dintre fraţii noştri.

Se bucurau la nimicuri şi nu realizau că bunuri de mult câştigate îşi pierdeau valoarea. Adevărul nu mai era aşa de important. Era mai bună minciuna. Problema era în ascunderea gândurilor distructive. Dar încetul cu încetul, învăţasem ce aveam de făcut.

Zoroastru, devenise un fel de căpetenie a distructivilor. Ideile veneau însă, de la toţi membrii grupului. Se întreceau care mai de care în idei. Ocsa era unul dintre cei mai inventivi. Ideea lui de bază însă, era distrugerea unei piramide.

Piramida era folosită de noi atât pentru menţinerea sănătăţii şi tinereţii noastre, cât şi la obţinerea energiei necesare pentru toate instalaţiile de pe planetă. Distrugerea unei piramide, ducea astfel la autodistrugere.

Zoroastru, la început nu a fost de acord cu distrugerea unei piramide, dar încetul cu încetul s-a lăsat convins că trebuie făcut şi aşa ceva şi că spectacolul trebuie să fie nemaipomenit de frumos.

Grupul nostru, al distructivilor, era nemaipomenit de mare deja. Problema cea mare era, că atunci când populaţia de pe întreaga planetă se ruga, noi nu numai că nu ne rugam, dar în clipele acelea, când toţi erau cu gândurile canalizate către Dumnezeu, puteam în sfârşit să ne lăsăm gândurile libere, să ne relaxăm.

În dimineaţa acelei zile de neuitat, Ocsa veni zâmbitor la Moira şi îi spuse:

— Moira, azi e ziua cea mare. O să avem un spectacol, cum nu a mai fost niciunul până acum.

— V-aţi hotărât pentru astăzi?

— Da. Astăzi e ziua cea mai bună, căci Morgan e plecat de pe planetă. Deci, s-ar putea să nu afle niciodată.

— Eu totuşi cred că se va afla. E imposibil să nu se afle.

— O să o reconstruim la fel, ce mare lucru?

— Da. Ştiu că nu e mare lucru, dar dacă nu iese la fel?

— O să vedem atunci. Mai bine grăbeşte-te cu gătelile tale, căci altfel vom întârzia! Zoroastru este nerăbdător *să o facă*.

Plecară în zbor uşor către zona în care existau piramidele. Acolo era o mare de Oameni adunaţi, care doreau să urmărească spectacolul. Se aşezaseră, după obiceiul nostru, sub formă de amfiteatru, pentru a putea vedea fiecare cât mai bine.

Zoroastru, cred că fusese primul sosit, iar Ocsa care era nedezlipit de el de obicei, a pătruns prin mulţime, făcându-i loc şi Moirei să treacă. Ajunşi lângă Zoroastru, acesta îi strigă lui Ocsa, într-o stare de agitaţie nemaipomenită:

— De ce-ai stat atât?

— Am aşteptat-o pe Moira.

— Trebuia neapărat să te duci să o iei? Nu putea să vină şi singură?

Vorbele lui Zoroastru, o mâhniră. În ultima vreme, ei, bărbaţii, erau foarte necuviincioşi. Astfel de vorbe nu se rostiseră nicicând pe planeta OM.

— Aşa este obiceiul pe această planetă, preluă Moira vorba, ca bărbatul să-şi conducă femeia peste tot. Dacă tu nu o faci, e treaba ta. Dar lasă-l pe el să o facă! De ce vrei să distrugi ce a mai

rămas frumos între noi?

— Tu ca femeie, ar trebui să-ţi mai ţii gura. Prea ai răspuns pentru toate, iar pe el ai pus stăpânire cu totul, zise Zoroastru.

— Eşti un rău şi un distrugător. Tu mi-ai distrus fericirea.

— Moira, lasă gura! – ţipă Ocsa la ea. Nu el ţi-a distrus fericirea, ci tu singură ţi-o distrugi. Tu mă îndepărtezi pe zi ce trece.

La auzul acestor vorbe Moira se hotărî să tacă.

— Zoroastru, haide să începem odată! – continuă Ocsa.

— Fiţi pregătiţi, fraţilor! Acum încep.

Nimeni nu mai mişca. Toţi aşteptau.

— Gata fraţilor, zise Zoroastru. Fiţi atenţi! Spectacolul începe.

Niciunul dintre OAMENII aflaţi pe platou nu mai mişca, nu mai vorbea. Toţi stăteau cu privirea aţintită către piramidă. Zoroastru parcă devenise mai mare decât era. El se concentră asupra piramidei şi spectacolul începu.

Vârful piramidei se dezintegră într-o lumină asemănătoare curcubeului. Mii şi mii de scântei strălucitoare săreau în toate părţile. Oamenii aflaţi în amfiteatru, se bucurau, râdeau la vederea spectacolului. Cu toate acestea Zoroastru nu fu mulţumit şi îl chemă pe Ocsa, pentru ca împreună să definitiveze ceea ce începuseră. Amândoi, ţinându-se de mână, se concentrară, dar cu toate acestea nu reuşiră decât foarte puţin.

Şi atunci ideea îi veni lui Ocsa:

— Să ne prindem cu toţii de mâini şi să ne concentrăm asupra ei. O vom face apoi şi mai frumoasă.

Şi aşa, toată mulţimea de Oameni strânsă în amfiteatru, se prinse într-un lanţ viu. Toţi gândiră în acea clipă la distrugerea piramidei. Totul a durat câteva secunde. Într-adevăr, spectacolul a fost de dimensiunea promisiunilor. Nimic din ce distruseseră până acum nu le produsese o plăcere mai mare. Dar, nici nu adusese după sine ceea ce a adus distrugerea acestei piramide.

Era una din cele mici, folosite pentru regenerare şi pentru sănătate. Cu toate acestea, distrugerea ei a produs un mare cutremur al solului. Vuietul cutremurului a fost auzit la mari distanţe de planeta Om. Mai ales vibraţiile cutremurului, ca şi vibraţiile Oamenilor, au fost simţite la mare distanţă. Şi Morgan a simţit aceste vibraţii, iar îngrijorarea lui l-a făcut să se grăbească către casă. Nu i se mai întâmplase aşa ceva. Drumul către casă însă, dura destul de mult.

În vremea aceasta, pe platoul piramidelor, bucuria nu avea margini. Deşi distrugerea unei piramide însemna practic autodistrugere, inconştienţa ne făcea să ne bucurăm. În clipele acelea nici măcar nu ne mai gândeam la pedeapsă. Apoi, după ce bucuria s-a mai diminuat, Ocsa îl îndemnă pe Zoroastru:

— Trebuie neapărat s-o reconstruim la loc, căci altfel Morgan va prinde de veste.

Zoroastru încercă să se concentreze pentru a

o reclădi, dar nu reuşi. Atunci, Ocsa veni la rândul lui şi încercară împreună, dar tot n-au reuşit. Formară din nou lanţul viu, dar nimic nu mai era de făcut. Pedeapsa se apropia. Se depăşise limita.

În acele clipe, deruta era nemaipomenit de mare. Până atunci, fuseseră fraţi şi prieteni. Din acel moment, trebuiau să se apere. Ce puteau să facă?

Zoroastru încercă să-i calmeze:

— Fraţilor, nu e bine ca Morgan să ne găsească pe toţi aici, spuse el. Eu ştiu că sunt vinovat, deci am să plătesc. Risipiţi-vă pe la casele voastre!

— Eu nu te pot părăsi frate, zise Ocsa. Sunt la fel de vinovat ca şi tine.

Părerea de rău îi încerca pe amândoi. Moira, la rândul ei, nu putea să-şi părăsească perechea. Probabil că nici Zaidra nu-l va putea părăsi pe Zoroastru. Oricum, dacă el era pedepsit, ar fi fost pedepsită şi ea, inevitabil.

Toţi se risipiră care încotro, lăsându-i pe cei trei pe locul unde fusese ridicată piramida. Stăteau tăcuţi, posomorâţi. Nu reuşeau să facă nici măcar un plan de apărare. Nu puteau să plece de acolo până nu venea Morgan. Acesta, nu întârzie să apară. În momentul când ajunse pe platoul piramidelor şi observă lipsa piramidei celei mici, se cutremură de disperare.

— Cine a făcut asta? – întrebă el.

Zoroastru îi răspunse:

— Eu.

— Noi, spuse Ocsa la rândul lui.

— Nu este adevărat, spuse Morgan. Voi doi, chiar trei, chiar zece, n-aţi putea distruge aşa ceva. Aţi fost mult mai mulţi. Ar trebui să-mi spuneţi cine a mai fost cu voi şi de ce aţi făcut-o.

— Ne-am distrat, zise Zoroastru.

— Eu nu pot înţelege această distracţie. Este împotriva LEGII. Cum aţi ajuns la asta? Ce alte răutăţi aţi mai făcut? De fapt, eu nu aştept răspuns de la voi, căci eu voi afla totul acum. Va trebui, după ce vă aflăm pe toţi, să vă judecăm faptele şi să vă căpătaţi pedeapsa.

Ocsa, dintr-odată, deveni obraznic:

— Cu ce drept să-mi judeci tu faptele?

Niciodată până atunci, el nu se împotrivise la hotărârile luate de guvernatorul planetei. De fapt, niciunul dintre noi, nu ne pusesem măcar problema dacă aceste hotărâri sunt juste sau nu, căci nu ne deranjau.

— Cum, cu ce drept? Îmi negi autoritatea? Înseamnă că negi Esenţa divină.

— E treaba mea ce accept, sau ce neg. Sunt în stare să judec şi singur.

— Cu toate acestea va trebui să mi te supui.

Zoroastru, la rândul său vorbi precipitat:

— De ce Morgan, să ne judeci şi să ne pedepseşti tu, când Tatăl Ceresc nu o face? Noi nu-ţi vom spune nimic despre fraţii noştri, care au participat alături de noi. Află-i şi singur, dacă poţi!

— Bine dragii mei. Nu-mi spuneţi. Până mâine am să-i ştiu pe toţi. Oricum, ştiu cine a fost

căpetenia şi ajutorul de bază. Moira, tu ca femeie, nu ai avut nimic de spus?

— Am încercat, dar nu m-au ascultat. Iar mai târziu, nu pot să neg, mi-a plăcut şi mie.

— Bine. Duceţi-vă la casa voastră şi mâine vom vorbi din nou, zise Morgan şi apoi îşi luă încet zborul spre casa lui.

Cei trei rămaseră pironiţi, cu privirile aţintite în direcţia spre care se îndrepta Morgan.

— Ce ne facem? – spuse Ocsa.

— Stăm liniştiţi şi aşteptăm ziua de mâine. Nu ne va putea afla pe toţi.

— Da, dar pe noi ne ştie.

— Într-adevăr, ne ştie, dar nu mai putem da înapoi.

— Putem oricând pleca de aici. Ne putem duce pe alte planete, să desăvârşim ce am început.

— Nu cred că este cea mai bună soluţie. Mai bine să stăm, să vedem la ce se ajunge. Ce riscăm dacă vom fi judecaţi?

— Cum spui tu Zoroastru, dar eu cred că ar fi mai bine să fugim. O iei pe Zaidra cu tine, eu pe Moira şi plecăm în altă parte. Putem trăi liniştiţi. Nu vom duce lipsă de nimic. Mâine doar, nu ne vor mai afla.

— Bine, dar asta seamănă a laşitate, zise Moira. Cum poţi Ocsa să vorbeşti aşa?

— Ţi-am mai spus că eşti femeie şi că ar trebui să taci. De ce te bagi în lucruri care nu depind de tine?

— Bine, dar vorbeai din câte am auzit, despre

mine. După cum ştiu, suntem egali ca forţe şi ca drepturi. Deci, nu sunt un bagaj pe care să-l iei cu tine.

— Ai să mergi cu mine, căci eu sunt Perechea ta Divină şi cu asta, am terminat discuţia. Zoroastru, mai gândeşte-te la ce ţi-am propus!

— Nu Ocsa. Nu se poate să fim chiar aşa. Vom avea răbdare până când vom fi judecaţi. Să lăsăm să treacă această noapte.

Cei trei plecară în zbor uşor, dar trist, fiecare către casa lui. Moira şi Ocsa împreună, iar Zoroastru de unul singur. Ajuns acasă la el, Zoroastru intră şi Zaidra, ca de obicei, îi ieşi în întâmpinare, mângâindu-l şi sărutându-l. Supărarea însă, nu putea fi înfrântă cu mângâieri. Zaidra disperată întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu tine? De la o vreme încoace, nu-ţi mai pot intra în voie. Tot timpul eşti pus pe gânduri, dar când vreau să ţi le văd, nu pot ajunge până la ele. De ce te ascunzi?

Atunci, Zoroastru începu a-i povesti iubitei lui, totul de la un capăt până la altul. Zaidra, disperată de soarta iubitului ei, începu a plânge. Vibraţiile plânsului ei, bineînţeles că atinseră fraţii din acea locuinţă, care veniră cu toţii să vadă ce se întâmplă cu Zaidra şi Zoroastru.

Între timp, Morgan se ruga ca Tatăl Ceresc să-i trimită semn despre vinovaţi. Şi cum stătea concentrat în rugăciune, deodată o voce îi spuse:

— Mâine ai să vezi semnul. Nu te vei putea îndoi de semnificaţia lui. Priveşte-i pe cei trei şi ai

să ştii ce trebuie să vezi!

Morgan mulţumi pentru ajutorul acordat şi continuă să se roage, pentru iertarea faptelor fraţilor lui. A doua zi de dimineaţă, Morgan chemă pe cei trei la el. Ei sosiră foarte repede, căci erau nerăbdători să vadă ce li se va putea face.

Morgan îi privi. Faţa lor era acoperită de pete mari, galbene-maronii. Era ca şi cum ar fi fost atinşi de o boală. „Acesta este semnul!” – gândi Morgan şi chemă telepatic la el, pe toţi cei care aveau pete galbene-maronii, pe faţă sau pe trup.

Cum nu se punea problema ca cineva să se împotrivească la chemarea guvernatorului planetei, toţi veniră de îndată. Erau mulţi, foarte mulţi. Unii distruseseră mai mult, alţii mai puţin. Unii doar priviseră. Dar toţi erau vinovaţi de încălcarea LEGII. Ce era mai rău, era că nici acum nu înţelegeau asta.

Morgan gândea în acel moment: „Cum să judeci atât de mulţi? Cum de nu am fost atent? Ce anume se întâmplă cu neamul meu?”. Le spuse să rămână pe loc, să poată să hotărască soarta lor împreună cu cei din Consiliu şi se îndepărtă grăbit.

Toţi rămaseră afară aşteptând. Aşteptarea însă, nu le aducea calmul, ci din contră. Deveneau din ce în ce mai nervoşi. Frica punea stăpânire pe ei. Ocsa era poate cel mai nervos dintre toţi. El era parcă cel mai atins de spiritul Satanic. O porni încet spre Zoroastru şi îi spuse:

— Zoroastru, eu nu mai pot aştepta. Mă duc să

aflu cu o secundă mai devreme ce s-a hotărât.

— E bine aşa. Du-te, dar nu intra în panică, indiferent ce ai să afli! – zise Zoroastru.

Ocsa pleacă spre casa lui Morgan, unde se întrunise Consiliul planetar. Se întoarse imediat, căci aflase ce voia să ştie.

— Zoroastru, vor să ne pedepsească la nefiinţă. Cu ce drept ne judecă ei pe noi? Noi suntem mai mulţi ca ei, deci şi mai puternici. Cum de-i lăsăm să ne facă asta?

Zoroastru îi răspunse:

— Ai dreptate frate.

Ceilalţi, care auziseră ce au vorbit cei doi, le dădură dreptate. Frica îi mâna să nesocotească dreptul lor de a judeca şi de a fi judecaţi pentru greşeli. Ce nu ştiau în acea clipă, era că Ocsa minţea în ceea ce privea pedeapsa pe care o hotărâseră cei din Consiliu.

Consiliul era format din Oameni foarte bătrâni, dar bine întreţinuţi de piramide. Fiind bătrâni, erau deci şi foarte înţelepţi. Experienţa îi făcea să fie aşa. Ei hotărâseră de fapt să-i lase în pace pe cei ce greşiseră, dar să-i urmărească cu atenţie, de aici înainte, la cele ce vor face.

Pe platoul piramidelor însă, se năştea o adevărată revoltă. Se auzeau din ce în ce mai multe glasuri care strigau:

— Cine le dă dreptul?

— Cum de îşi permit?

— Noi suntem nemuritori!

— Cum să trecem în nefiinţă?

Zoroastru le spuse că el îi va conduce de aici înainte şi că totul va fi bine. Să aibă răbdare. Glasurile Oamenilor se făcură auzite cu mulţumiri. În sfârşit aveau un conducător tânăr, unul care să-i reprezinte. Erau sătui de înţelepciunea bătrâneţii. Doreau să fie puţin altfel.

La puţin timp, după bucuria generală, îşi făcu apariţia plutind uşor, dar totuşi grăbit, Morgan, pentru a le face cunoscută hotărârea Consiliului planetar. Nu apucă însă să deschidă gura sau să-şi trimită gândul către ei, căci Zoroastru strigă:

— Fraţilor! Să ne unim! Să facem un câmp de forţă!

Astfel, formând lanţul viu, reuşiră să-l anihileze pe Morgan. Cu un singur gând, Zoroastru îl ridică de pe sol, îl întoarse cu capul în jos şi îl înfipse ca pe acel munte în sol. Îl duse la mari adâncimi, înconjurat de câmpuri de forţă.

Mare le fu bucuria, căci le dispăruse duşmanul de moarte. Acum puteau să facă într-adevăr ceea ce doreau. Nimic nu le mai stătea în cale. Şi aşa au şi făcut. Distracţia era acum prezentă zi şi noapte. Nu aveau de ce să se mai roage la Tatăl Ceresc. El era dumnezei. Puteau oricând să schimbe faţa planetei lor. O şi făceau de altfel. Un singur lucru nu băgau de seamă. Nimic din ce distrugeau, nu mai puteau reconstrui. S-au chiar dacă observau, nu luau în seamă.

Cea mai mare bucurie, le-o producea totuşi, distrugerea piramidelor. Când veni rândul piramidei celei mari, numărul celor atinşi de

virusul distrugerii, era atât de mare, încât puţini rămâneau cei curaţi. Se uniră cu toţii, ca de obicei, în lanţul viu şi se hotărâră să distrugă şi această piramidă. Era a doua încercare de acest fel. La cea mică, mulţumirea a fost pe măsură. La cea mare, oare cum va fi?

Zoroastru dădu ordinul de concentrare. Începură să vibreze încetul cu încetul. Treaba părea ca şi terminată, dar dintr-odată, în locul exploziei piramidei, din interiorul solului, îşi făcu apariţia, înconjurat de o lumină galbenă-aurie, Morgan. În acelaşi timp, se auzi o voce care le bubui în urechi.

— AJUNGE CÂT AŢI DISTRUS! E TIMPUL SĂ ÎNCETAŢI!

Nu ştiau ce să creadă. Vocea venea de la Morgan, dar nu era vocea lui. Oricum, la auzul ei, practic le pieriseră puterile. Nu mai erau în stare nici măcar să zboare către casă. Erau pironiţi locului. Practic, un câmp de forţă îi încercuise şi îi ţinea în nemişcare. Nu puteau nici prin forţa gândului să se deplaseze.

Morgan le vorbi:

— AŢI ÎNDRĂZNIT PREA MULT. V-AŢI RĂZVRĂTIT ÎMPOTRIVA

TATĂLUI CERESC. V-AŢI CONSIDERAT ASEMENEA LUI. AŢI FĂCUT FAPTE DE NEDESCRIS: AŢI MINŢIT, AŢI URÂT, AŢI DISTRUS, AŢI SILUIT, AŢI DEVENIT LAŞI, V-AŢI BĂTUT FEMEILE PE CARE ATÂT LE-AŢI IUBIT, AŢI POFTIT LA FEMEIA APROAPELUI, AŢI

DISPREŢUIT, ÎNTR-UN CUVÂNT, PUTEREA DIVINĂ. Pentru că sunteţi atât de mulţi şi pentru meritele voastre anterioare, TATĂL CERESC vă păsuieşte şi vă oferă posibilitatea de a trăi pe o altă planetă, aşa cum vreţi voi. Sunteţi tineri, plini de energie şi de sănătate. Mergeţi şi căutaţi-vă rostul!

Cei din grupul lui Zoroastru încercară să se mişte. Era imposibil însă.

— Nu. Nu veţi putea pleca un grup atât de mare, aşa pe nepregătite. Şi pentru că tu Zoroastru, împreună cu Ocsa, i-ai condus „atât de bine”, tu ai să-i conduci de aici înainte. Ai dovedit că poţi să-i conduci, deci tu ai să pleci în căutarea planetei pe care vă veţi stabili. Şi pentru că v-aţi pierdut din forţe, veţi putea folosi una din navele ce stau nefolosite de atâta timp. Mergeţi şi căutaţi-vă norocul! Eu nu vreau să vă spun decât atât: NU ÎNŢELEG DE CE V-AŢI RĂZVRĂTIT.

Zoroastru şi Ocsa, reuşiră să se mişte şi încet, încet se desprinseră de grup. Puteau să zboare, dar cu greu şi forţele li se pierdeau încetul cu încetul. Se duseră la locul unde se aflau navele, se urcară fericiţi într-una din ele şi plecară fără a mai sta pe gânduri.

Au vizitat astfel, multe planete, până când au găsit ceea ce căutau. Era o planetă la fel cu cea pe care o părăsiseră. De aceea s-au hotărât să o numească „la fel cu locul de unde venim”. Altfel spus, Terra.

Ocsa chiar îl îndemna pe Zoroastru să nu se

mai întoarcă, să rămână aici amândoi, căci le va fi foarte bine. Dar Zoroastru, din mândria de a fi conducător pentru un grup atât de mare de Oameni, nu putea renunţa. El voia să conducă tot grupul, nu numai pe Ocsa. Şi ca atare, se întoarseră pe planeta Om.

Aici, fură primiţi cu mare bucurie de către cei ţinuţi în câmpul de forţă. Era tare greu pentru fiinţe libere să fie dintr-odată îngrădite. Deci, la vederea lor, ştiau că în curând vor fi eliberaţi. Mai ales că Zoroastru le vorbi:

— Fraţilor, am găsit o planetă minunată! Are tot ce îţi poţi dori pe ea. Este atât de primitoare, cum nu ne-am putut imagina că există alta! Este aidoma cu aceasta pe care am trăit până acum. În dimensiunea în care trăim noi, este totul liber. Nu deranjăm pe nimeni şi nu ne deranjează nimeni. Vom fi fericiţi. Avem o planetă întreagă la dispoziţie.

Vibraţia întregului grup se făcu resimţită. Morgan şi ceilalţi, neatinşi de rău, stăteau deoparte şi aşteptau să vadă ce va mai urma. Sufletul lor vibra de supărare, căci erau părăsiţi în astfel de condiţii de către fraţii lor. Celor din grup însă, nici nu le păsa de suferinţa lor. Bucuria era mult prea mare. Nu doreau decât atât: să plece împreună cu perechile lor divine.

Îmbarcarea s-a făcut foarte rapid. Nu aveau nevoie de nimic. Ei puteau orice. Erau doar Fii de Dumnezeu. Nu mai puteau însă să zboare cu viteza gândului pe distanţe mari, căci oboseau.

Oboseala era acel ceva care îl aflaseră de curând.

Nu au avut nevoie de un număr foarte mare de nave, deoarece puteau să ia orice formă îşi doreau. Aşa că, iată-i pe toţi îmbarcaţi, bărbaţi şi femei, pe navele lor cele de mult nefolosite, plecând în căutarea norocului.

CAPITOLUL III – MAREA DISTRACŢIE

Cea mai mare navă şi cea mai puternică de altfel, era condusă de Zoroastru însuşi. El cunoştea drumul. Celelalte nu făceau decât s-o urmeze pe prima.

În momentul în care planeta TerRA a devenit vizibilă, bucuria a devenit de nedescris. Odată aterizate navele, coborâră cu toţii şi după obiceiul străvechi, se strânseră la un loc, sub formă de amfiteatru, lăsând la bază un loc foarte mic, unde fu primit Zoroastru.

Acesta le spuse:

— Fraţilor, visul nostru va deveni realitate. Vom avea aici, pe această planetă, o colonie numai a noastră, a celor tineri.

Într-adevăr, marea majoritate a celor răzvrătiţi, făceau parte din populaţia tânără a planetei Om. Doar câţiva, în jur de treizeci de persoane, făceau parte din populaţia bătrână. Bătrână ca vârstă, nu ca trup.

— Aici – continuă Zoroastru – ne vom experimenta ideile. Vom face fiecare ceea ce vrem, nu ceea ce trebuie. Nimeni nu are ce să ne mai facă. Am scăpat de cei bătrâni.

Bucuria celor tineri fu mare, dar cei bătrâni

din acest grup se înspăimântară, căci se simţeau oarecum în pericol. Instinctul lor le spunea că ceva se întâmplă. Zoroastru vorbi în continuare:

— Această planetă este o planetă vie, ca şi planeta de pe care venim. O vom numi Terra. Ea este casa noastră acum. Împrăştiaţi-vă care încotro vreţi, alegeţi-vă locul unde vreţi să staţi şi faceţi ceea ce poftiţi! Un singur lucru vă cer: când o să fie nevoie să ne strângem laolaltă, deci atunci când am să vă chem, să răspundeţi la chemarea mea! Eu atât am vrut să vă spun. Dacă aveţi nevoie de ceva, chemaţi-mă!

Nici nu termină Zoroastru cuvintele bine, că întreg grupul se risipi ca fumul, lângă el rămânând Zaidra, Ocsa şi Moira.

— Zoroastru, tu ce ai de gând să faci? – întrebă Ocsa.

— Întâi şi întâi, am să-mi fac un adăpost. O casă cum am avut pe planeta Om, dar mult mai frumoasă. Vreau să am casa cea mai frumoasă de pe planeta Terra!

— Şi eu am să-mi construiesc o casă foarte frumoasă. Pot să mi-o construies alături de a ta? Să fim aproape unii de ceilalţi, căci ştii bine, suntem învăţaţi împreună.

— Da, Ocsa. Putem să fim apropiaţi în continuare.

Astfel se despărţiră. Unul o porni spre dreapta, celălalt spre stânga. Şi pentru că erau într-o câmpie, începu a-şi clădi cu forţa gândului ideea de casă.

Deodată, Ocsa privi către Zoroastru, apoi îi spuse Moirei:

— Uită-te la el! Vrea să aibă cea mai frumoasă casă de pe planetă. De ce el şi nu eu? Am să am grijă să nu şi-o poată construi.

— Ocsa, dar ce ai cu el? Este prietenul tău doar, zise Moira. Fă-ţi şi tu o casă cum vrei tu! Lasă-i pe ceilalţi să stabilească, care este mai frumoasă, căci s-ar putea ca ce-ţi place ţie, altora să nu le placă!

— N-ai înţeles nimic, Moira. Eu nu vreau să fie casa mea cea mai frumoasă. Vreau doar, ca a lui să nu fie.

— Tu spui că-i eşti prieten lui Zoroastru şi că te simţi legat de el?

— Sigur că îi sunt prieten. Îi sunt chiar frate. Dar nu vezi ce aere de conducător a căpătat? Ce trebuia să ne sfătuiască el ce avem de făcut? Ce, noi nu ştim şi singuri?

— Ocsa, îmi este tot mai greu să te înţeleg şi mai ales să te accept drept perechea mea. Ştiu foarte bine că şi în mine s-a schimbat ceva şi nu în bine, dar tu mă faci să mă înspăimânt.

— Treaba ta. Înspăimântă-te dacă vrei, dar lasă-mă în pace! – zise Ocsa şi se aşează să-şi construiască ideea de casă.

O clipă, Moira se pierdu în gândurile ei. Învăţase să şi le ascundă. Nu mai făcea un efort foarte mare pentru aceasta. Totuşi, când îl privi pe Ocsa, îl văzu cum se concentra asupra casei lui

Zoroastru. Unde acesta punea o coloană, el o

ştergea la jumătate, sau îi punea ceva în plus, numai ca să nu-i reuşească.

Zoroastru clădea de zor şi nu înţelegea cum ceva pe care îl terminase, îl găsea dintr-odată schimbat sau nu-l mai găsea deloc. Dacă ar fi fost în alte condiţii, poate s-ar fi distrat la ceea ce i se întâmpla. Dar el s-a enervat şi nu mai era în stare să construiască mai departe.

Văzând că nu reuşeşte să termine, s-a enervat atât de rău încât şi-a distrus propria idee de casă, fără să se gândească măcar că a fost ajutat de prietenul lui. După ce a distrus totul şi-a adus aminte că nu e singur. A luat-o de mână pe Zaidra şi a venit să vadă ce construieşte Ocsa. Moira însă, care văzuse şi înţelesese totul, plângea teribil.

— Ce s-a întâmplat cu tine Moira? – întrebă Zaidra. De ce plângi atât de rău? Te-ai disputat cu Ocsa?

— Oh! Nu – spuse Moira. Mi-e dor de casă.

— Ascultă Zoroastru! Moirei i s-a făcut dor de casă. Ce crezi? Asta este pedeapsa noastră? M-am gândit mult până acum şi nu am înţeles ce pedeapsă ni s-a dat. Căci am fost lăsaţi liberi să plecăm şi să facem tot ceea ce vrem şi ceea ce ştim, la fel ca şi acasă. Acum am înţeles. Asta ne e pedeapsa: să trăim cu dorul de casă.

— Da, draga mea. Acum înţeleg şi eu, spuse Zoroastru, cu o uşoară părere de rău în glas. Probabil că tuturor ni se va face dor de casă. Ni s-au oferit condiţii identice de trai. Cu toate acestea

însă, nu suntem acasă. Suntem doar ca acasă.

Ce tot vorbeşti tu, Zoroastru? – zise Ocsa. Ce dor? Bărbat eşti tu, sau femeie? Mie nu mi se face niciodată dor. Eu pot să mă simt bine oriunde. Mai bine spune ce ai făcut cu casa? Ai terminat-o? Nu văd nimic. O ţii ascunsă de mine?

— De ce aş ţine-o ascunsă de tine?

— Aşa pentru că eşti rău şi invidios. Vrei ca eu să nu am o casă mai frumoasă ca a ta.

— Nu e adevărat, Ocsa. Am încercat să o construiesc, dar nu mi-a reuşit. Probabil că nu m-am concentrat suficient. Dar tu? Ce ai făcut până acum? spuneai că-ţi construieşti şi tu o casă.

— Sigur că da. Eu am şi construit-o.

— Bine, dar unde este?

— O ţin ascunsă, ca să nu mi-o vezi tu.

— Şi tu îmi spui mie că eu o ascund?

— Am vrut să văd ce zici, zise Ocsa.

— Cu toate acestea, va trebui să mi-o arăţi, îl somă Zoroastru, care simţea deja că ceva era în neregulă.

— Chiar vrei să o vezi? Bine. Dar să nu te superi.

— Haide, arată-mi-o odată!

Cu o privire aruncată peste umăr, Ocsa făcu să cadă vălul ce acoperea casa construită de el.

Zoroastru, privea înmărmurit şi nu putea crede cele ce le vedea. Ocsa îi prezenta drept casă proprie, tocmai casa pe care el încercase în zadar să şi-o construiască.

— Cum ai putut Ocsa să faci aşa ceva?

— Eu? – spuse cu candoare şi ironie Ocsa. Ce am putut să fac eu?

— Mi-ai furat casa.

— Eu nu am furat nimic de la nimeni. Este ideea mea proprie de casă.

— Bine, dar este casa mea de pe planeta Om. Tu aveai altfel de casă, deci îţi plăcea altceva. Cum poţi să spui că e ideea ta?

— Îţi spun că nu am furat nimic de la nimeni. Şi dacă nu-ţi convine compania mea, nu ai decât să pleci de pe pământul meu.

Zoroastru nu putea crede că prietenul său îl tratează astfel. Furia îl orbi:

— Cum să plec de pe pământul tău? Eu am ales acest pământ, deci este al meu. Aşa că, hai! Cară-te! Ia-ţi femeia şi pleacă!

— Ba să-ţi iei tu femeia şi să pleci! Prieten de nimic ce eşti!

Cele două femei, care nu mai auziseră niciodată până atunci astfel de vorbe, încercară să intervină, luându-şi bărbaţii de mână şi în acelaşi timp, prinzându-se ele de mână, pentru a face un cerc, prin care să se liniştească cu toţii. Aşa era obiceiul pe planeta Om, când existau disensiuni, ca toţi cei care priveau un incident cât de mic, să se prindă într-un cerc pentru calmare. Dar pentru că ei nu au reacţionat normal, cercul nu s-a închis, căci ei nu şi-au întins mâinile. Din contră, Ocsa o îmbrânci pe Zaidra, zicându-i:

— Pleacă de aici! Lasă-mi femeia în pace! Nu ne învăţa tu ce avem de făcut!

Zoroastru, văzându-şi femeia lovită, îl lovi la rândul său pe Ocsa. Ocsa nu se lăsă mai prejos şi nu mai folosi lovirea pur şi simplu, ci se concentră şi trimise gânduri negre către Zoroastru.

Zoroastru se apără imediat, dat Zaidra rămase descoperită, căzând pradă răutăţii lui Ocsa. Disperat, Zoroastru uită de cele ce s-au întâmplat, de cel ce a cauzat acestea, îşi luă femeia în braţe şi zbură cu ea, gândind că cel mai deştept cedează.

Astfel, Ocsa şi Moira rămaseră singuri, într-o câmpie întreagă, să fie fericiţi. Şi poate că o vreme au fost chiar fericiţi, căci el şi ea începuseră să creeze diferite obiecte care să le amintească de casa lor. Au creat chiar şi animale, deşi pe planetă existau nenumărate specii de animale şi plante. Cel mai tare, Moirei îi fusese DOR de pisicuţa ei de acasă, pe care în graba plecării, uitase să o ia. Şi atunci, îşi crea o pisicuţă asemănătoare cu cea de acasă. Nu era la fel, dar era pisicuţă.

— Ocsa, ai observat că tot ce creăm pe această planetă, nu ne iese la fel cu ce cream pe planeta OM? Care să fie secretul? Gândul nostru este acelaşi. Puterea noastră, este aceeaşi. Cu toate acestea, întotdeauna există ceva care să le diferenţieze pe acestea de aici, de cele de acasă.

— Este normal, draga mea. Aici nu este acasă.

Stând aşa de vorbă, dintr-odată Ocsa îl văzu pe Izobal, unul dintre bătrânii veniţi pe planeta Terra, sosind în zbor uşor.

Ocsa nu se bucură foarte tare. Îi plăcea singurătatea. Izobal, fu primit totuşi cu vorbe bune şi fără gânduri ascunse.

— Bine ai venit la noi, Izobal! Dar ce se întâmplă cu tine? Te-ai plictisit?

— Nu Ocsa. Îl caut pe Zoroastru. Ştiam că aţi rămas împreună şi doream să iau legătura cu el.

— Ai ceva important să-i comunici? Spune-mi mie, căci Zoroastru s-a retras şi nu vrea să fie deranjat.

Izobal gândi o clipă fără a se ascunde, la faptul că Ocsa îi este prieten lui Zoroastru, că mereu sunt împreună şi deci îi va putea spune ce are de spus.

— Bine Ocsa, am să-ţi spun. Vin de pe partea de sud a planetei. Acolo, treburile nu stau întocmai ca aici. Văd că tu te-ai apucat să-ţi faci o locuinţă şi toate cele ce-ţi sunt necesare aici. Pe partea de unde vin eu însă, fraţii noştri nu şi-au făcut locuinţe. Ei s-au apucat de la bun început să distrugă. Şi au făcut câte cu gândul nu le poţi gândi. Fiecare a contribuit în felul lui. Unul a distrus copaci, altul a construit copaci acolo unde nu erau. Unul a secat ape, altul a creat ape. Dar cei mai mulţi s-au ocupat cu crearea munţilor care aruncă foc. Le place în mod deosebit cele ce le pot face aceşti munţi. Când am plecat eu de acolo, căci sunt bătrân şi îmi lipsesc piramidele, pot să spun că a trecut mult timp de atunci, i-am lăsat pregătindu-se să distrugă terenul existent şi să facă mai multă apă, căci aşa este mai frumos, zic

ei. Eu am încercat să-i opresc, întrebându-i ce vor face după aceea. Iar ei mi-au răspuns că se vor muta în partea de nord a planetei, doar este loc suficient. Şi probabil că, de când am plecat eu, ei sau şi mutat. Ce crezi că este de făcut?

— Şi pentru atâta lucru, vrei tu să-l deranjezi pe marele Zoroastru? Crezi că el nu are altceva de făcut? Ei bine, află că s-a retras tocmai pentru a scufunda o pădure la mari adâncimi, căci nu-i plăcea umbra pe care o dădea. Copacii de aici, vezi bine, nu seamănă cu copacii noştri şi ne aduc aminte că nu suntem acasă. Aşa că vrea să-i distrugă pentru a nu-i mai aduce aminte.

— Deci spui că e plecat să distrugă o pădure? Mi-am pierdut şi ultima speranţă.

— Ce sperai tu bătrâne?

— Speram să trăim aici, la fel ca pe planeta OM. Să nu mai greşim cum am greşit acolo. Căci vezi bine, aceasta este o planetă vie. Scufunzi pământul în partea de sud, el creşte în partea de nord. Scad apele în nord, cresc în sud. Totul este foarte bine condiţionat. Nimic nu a scăpat Tatălui Ceresc. Dacă distrugi o vietate, distrugi multe altele. Deci şi ultima speranţă mi-a pierit. Nu am decât să asist la felul cum distrugeţi întreaga planetă. Dar mă întreb: oare ce vom face după ce o vom distruge integral?

— Eşti bătrân şi prost, spuse Ocsa. Ce vom face? Ce vom face? Plângi la fel ca Moira. Bineînţeles că ne vom muta pe o altă planetă. Sunt destule aidoma ca aceasta. Iar dacă nu mai găsim

una la fel, suntem suficient de mulţi pentru a crea noi înşine una. Nu ne va ieşi la fel, perfectă, dar va fi totuşi creaţia noastră, pe care vom putea să o distrugem fără frica de a fi pedepsiţi.

— Izobal se cutremură şi se gândi că e mai bine să plece. Era bătrân şi obosit. Dorea doar să se odihnească. Îi lipseau într-adevăr piramidele. În acel moment, gândea doar privindu-l pe Ocsa cu puţină invidie: „E tânăr şi sănătos. Nu-i pasă de nimic”.

Nu putu însă să plece, până nu îi spuse:

— Ar trebui să vă gândiţi şi la noi, cei bătrâni. Ar fi cazul să construiţi câteva piramide, mai mari şi mai mici. Gândiţi-vă şi la noi, cei treizeci de OAMENI în vârstă. Uite, eu sunt atât de obosit, încât nici nu mai pot zbura. Ce-i drept am şi o vârstă apreciabilă.

Ocsa îi răspunse:

— Am să-i comunic lui Zoroastru tot ce mi-ai spus tu. Vom construi chiar şi piramide.

Dar în gândurile ascunse, el răspunse cu totul altceva: „Habar n-am unde-i Zoroastru şi nici nu mă interesează. Iar cât despre piramide, nu ai decât să zaci ca un bătrân nevolnic ce te afli. Cine are nevoie de tine?”

Totuşi ca să scape de bătrân, o chemă pe Moira şi fiecare de o parte şi de alta a bătrânului, îi cuprinseră câte o mână în palmele lor, încărcându-l energetic. Dar asta numai ca să scape de el. Reînvigorat, bătrânul Izobal îşi luă zborul şi porni către sud.

Nici nu plecă bine bătrânul, că Moira, care stătuse cuminte cât a durat vizita, se şi adresă lui Ocsa:

— Ocsa, de ce ai minţit din nou? Înţelegerea noastră a fost că nu mai minţi şi nu mai distrugi. De ce ai spus bătrânului Izobal asemenea vorbe?

— Iar începi cu prostiile tale? Nu era decât un bătrân neghiob, care se văita aşa cum faci tu. Ce mare lucru dacă distrugem planeta? Găsim oricând o alta în locul ei.

— Eu nu cred că e bine aşa. Nu vreau decât să te întreb: ce faci în fiecare zi când pleci de acasă? Unde te duci de te întorci atât de obosit?

— Sigur, acum m-ai prins cu minciuna. Ei bine, da, mă duc să mă distrez.

— Să înţeleg prin asta că nu ţi-ai ţinut promisiunea nici măcar pentru o zi?

— Înţelege ce vrei, dar dă-mi pace! Nu mă provoca să fiu rău cu tine!

— Ocsa, eu am să plec să-l caut pe Zoroastru. El este ultima noastră speranţă. Nu se poate să distrugem la nesfârşit, fără a ne căpăta pedeapsa. Se vede treaba, că prima pedeapsă a fost prea uşoară pentru unii. Eu nu vreau să fim pedepsiţi încă o dată.

— Tu nu vrei, tu nu vrei. Cui îi pasă ce vrei tu? Ai face mai bine să taci! – zise Ocsa şi plecă aşa cum pleca de obicei, să se distreze.

Moira, prinzând momentul când rămase singură, plecă să-l caute pe Zoroastru. O îngrijorase foarte tare cele spuse de bătrân, faptul

că fraţii ei, nu se mulţumiseră cu cât distruseseră, că niciunul dintre ei nu-şi mai îndrepta ruga seara, către Tatăl Ceresc, trăind într-o negură totală. Şi culmea, plăcându-le să trăiască astfel.

În vreme ce zbura, văzu fraţi de-ai ei, care îşi făcuseră casele în interiorul solului. Ei nu mai aveau nevoie de Lumina Tatălui. Preferau întunericul. Întâlnindu-se cu unul dintre ei, se sperie cumplit de felul cum arăta.

— Sunt Moira, femeia lui Ocsa şi îl caut pe Zoroastru. L-ai văzut cumva? Sau ştii unde îl pot găsi?

— Nu. Nu am mai auzit de el de când am venit pe această planetă. Şi nici nu vreau să aud de el. Eu sunt conducătorul şi Dumnezeul meu. Nu am nevoie de alt conducător sau de alt Dumnezeu. Şi zicând acestea, se făcu nevăzut.

Moira, se înspăimântă încă o dată, căci nu era deloc politicos să faci un asemenea lucru. Nimeni, niciodată, pe planeta Om, nu dispăruse, deşi oricine putea să o facă. Politeţea te îndemna să-ţi iei întâi rămas bun şi să pleci uşor din câmpul vizual al fratelui, după care, puteai să faci orice.

Gândind la acestea, Moira zbura în continuare, căutându-l pe Zoroastru. Văzuse planeta atunci la sosire, când îşi aleseseră locul unde să stea, iar acum când o privea din nou, nu putea crede că este aceeaşi planetă. Parcă nu mai era de aceeaşi formă. Culoarea ei oricum nu mai era aceeaşi. Parcă nici animalele nu mai erau aceleaşi. Văzu animale ciudate şi ştiu că ele

reprezintă combinaţii făcute chiar de către fraţii ei.

Ajunse la un moment dat într-un loc în care erau adunaţi mai mulţi fraţi de-ai ei. Se opri şi-i întrebă:

— Sunt Moira, femeia lui Ocsa. L-aţi văzut cumva pe Zoroastru? Am ceva important să-i comunic.

Unul dintre Oameni îi răspunse:

— Nu l-am văzut pe Zoroastru, dar ştiu că este dincolo de apă, acolo unde s-a format deşertul, încercând să construiască piramide.

Moira se bucură aflând această veste, că în sfârşit, cineva construieşte şi nu strică. Cu toate acestea, nu putu să nu se întrebe de ce o face.

— Bine, dar voi de ce nu-l ajutaţi? Este fratele nostru. Are nevoie de ajutor.

— Noi suntem foarte ocupaţi. Venim din sud. Acolo am terminat ce aveam de făcut.

— Sunteţi ocupaţi? Dar ce faceţi? Construiţi ceva?

— Glumeşti! De ce să construim? Noi suntem aici ca să distrugem. Nu e aceeaşi bucurie atunci când construieşti.

Moira îşi trase vălul asupra gândurilor ei şi îi întrebă încotro să o pornească. Unul din fraţi îi răspunse:

— Cum eşti aşezată acum, mergi tot către stânga.

Moira îşi luă zborul încet şi zbură în direcţia indicată. După ce trecu de apă, găsi o nouă fâşie

de pământ. Acest pământ era însă foarte ciudat. Unde era apă era foarte roditor şi plin de plante şi animale. Iar unde apa dispăruse din cauza fraţilor ei, nu era decât solul planetei, care şi acesta devenise sfărâmicios. Oricum, pe ea acestea o interesau prea puţin, căci trăirile ei erau în plan spiritual. Fizicul şi tot ce era legat de fizic nu avea importanţă decât ca experienţă.

Zburând deasupra deşertului, îl văzu pe Zoroastru căznindu-se să întruchipeze o piramidă. Cu toate acestea, deşi ştia cum se face, căci participase efectiv la crearea lor pe planeta Om, nu era în stare să o facă. Piramida apărea, dar feţele nu corespundeau. Nu arăta aşa cum trebuia. Moira, privindu-l cum o face şi o desface, înţelese că aceasta era pedeapsa lui. Avea neapărată nevoie de această piramidă, pentru a-şi îngriji şi reface femeia grav rănită de gândurile lui Ocsa, iubirea lui pentru aceasta îl făcea să o construiască, iar faptul că o făcea nerăbdător, îl determina să greşească.

Atunci, Moira înţelese că aceasta era voia Tatălui Ceresc. Şi mai înţelese că el era într-un fel iertat de cele ce le făcuse, căci i se acordase pedeapsa şi înţelesese să şi-o ducă la bun sfârşit. De asemenea, înţelese că ceilalţi, nu puteau fi absolviţi de o nouă pedeapsă, mult mai grea decât prima, căci ei nu pricepuseră nimic.

Se opri în faţa lui Zoroastru şi i se adresă după cum era obiceiul pe planeta Om, deşi Zoroastru o cunoştea foarte bine:

— Sunt Moira, femeia lui Ocsa. Te caut pe tine Zoroastru, căci am ceva să-ţi transmit.

Zoroastru, văzând-o, nu se putu abţine şi o cuprinse în braţe, strângând-o la piept cu toată dragostea lui de frate. Era pentru prima dată de când sosiseră pe această planetă, când un frate venise să stea de vorbă cu el.

Se simţise părăsit şi străin, obligat să construiască tot timpul ceva ce se strica. Totul începuse cu acea casă furată de Ocsa şi mai întâi, stricată de el. Iar mai apoi, se continuase cu încercarea lui de a-şi salva femeia pe care o iubea atât de mult, încât nu o putea lăsa fără grija lui.

Moira, ce bine îmi pare să te văd! Tu eşti salvarea mea. În sfârşit Dumnezeu mi-a ascultat ruga. A venit cineva să mă ajute. Eu singur nu mai pot construi o piramidă. Gândirea îmi este impură, iar piramida este ceva pur. Nu se lasă construită de unul ca mine. Ajută-mă, căci Zaidra este în mare suferinţă!

Aşezaţi în genunchi, faţă în faţă, se prinseră amândoi de mâini, îşi uniră palmele şi ridicară braţele astfel unite către cer, într-o rugă către Tatăl Ceresc:

Doamne Dumnezeule Iartă-ne greşeala! Rău am păcătuit.

Ajută-ne să scăpăm de nimicnicia ce ne înconjoară!

Dă-ne forţa de a construi ceva pur!

Sora noastră e în suferinţă

Şi ca ea, alţi treizeci

Căci sunt bătrâni şi obosiţi.

Deasupra palmelor lor, se ivi o lumină galbenă-aurie, care îi învălui, creând mult dorita piramidă. Aceasta crescu atât cât o doreau şi se ridică deasupra capetelor lor. Fericiţi de ceea ce creaseră, mulţumiră lui Dumnezeu pentru darul făcut şi dezlipindu-şi palmele, apucară piramida şi o aşezară pe sol.

Zoroastru era foarte exaltat. Moira îl readuse la realitate:

— Zoroastru, grăbeşte-te şi adu-o pe Zaidra în piramidă, căci dincolo de apă sunt fraţii noştri care vor prinde de veste că ai reuşit să construieşti piramida şi mă bucuria lor de a distruge, vor veni imediat să o distrugă!

Zoroastru realiză ce se poate întâmpla şi neţinând cont de politeţe, dispăru cu viteza gândului, pentru a o aduce pe Zaidra. În următoarea clipă, apăru cu ea şi o introduse sub piramidă.

Moira nu ştia ce să mai creadă; Zaidra, în scurtul timp de când veniseră pe planetă, era total schimbată. Gândurile negre ale lui Ocsa îi mâncaseră trupul, iar dacă Zoroastru nu ar fi purtat-o în braţe, sigur lipsa de energie ar fi făcut-o să nu se poată mişca.

După ce a introdus-o sub piramidă, Zoroastru se întoarse către Moira şi o întrebă:

— Când ai venit, voiai să-mi comunici ceva. Ce anume s-a întâmplat?

— Îl ştii pe Izobal, bătrânul care nu ştiu de ce

şi nu ştiu cum a ajuns în grupul nostru. El deşi abia putea zbura, căci lipsa unei piramide îl face să ostenească foarte repede, a venit tocmai din sudul planetei pentru a te căuta. Ocsa l-a minţit că eşti plecat, numai ca să afle motivul venirii lui.

— Şi care era motivul, Moira? De ce s-a deranjat acest bătrân ca să mă caute?

— Din disperare Zoroastru. Fraţii lui, cu care împărţea partea de sud a planetei, au distrus practic ceea ce le aparţinea şi pentru că prinsese de veste că vor să se mute în partea de nord, s-a gândit că e mai bine să te avertizeze. Ce e mai grav însă, este că niciunul dintre cei care am sosit pe această planetă, nu şi-a ţinut cuvântul că nu va mai distruge nimic, că toţi vom construi şi vom trăi ca pe planeta OM. Eu chiar am crezut în această promisiune. Mi-am făcut speranţe. Se vede treaba că şi Izobal la fel, căci altfel nu te-ar fi căutat. Ocsa însă, împreună cu ceilalţi, ne-au păcălit. Ei au distrus şi mai distrug încă. Au creat forme de viaţă fără niciun sens, care la rândul lor distrug. Căci bătrânul Izobal spunea că planeta fiind vie, orice formă nouă de viaţă poate distruge mai mult decât dacă ar dispărea o formă veche de viaţă de pe planetă. Ei sunt ferm hotărâţi să distrugă planeta definitiv, după care să se mute pe altă planetă. Iar dacă, după cum spunea Ocsa, nu vor mai găsi una la fel, să-şi creeze singuri o planetă, pe care chiar dacă ar strica-o, ei fiind creatorii, nu ar mai răspunde în faţa Tatălui Ceresc.

Zoroastru vibra teribil la vorbele Moirei. Nu putea crede că ceilalţi nu şi-au ţinut cuvântul dat. Planeta era prea frumoasă şi mult prea primitoare pentru a fi distrusă. Nu era corect ce se întâmplase. În acelaşi timp gândi însă că dacă nu ar fi fost ocupat cu crearea piramidei, poate şi el ar fi făcut acelaşi lucru. Într-un fel, îi fu recunoscător lui Ocsa pentru tot ce îi făcuse de la sosirea pe această planetă. Dar mai ales pentru faptul că îl părăsise.

— Zoroastru, zise Moira, cred că este timpul să o scoatem pe Zaidra afară de sub piramidă. Îi simt sănătatea până aici.

— Da. Ai dreptate Moira.

Şi amândoi, întinzând fiecare câte o mână, trecură prin câmpul de forţă al piramidei şi o scoaseră pe Zaidra tânără şi frumoasă, dar mai ales sănătoasă.

Vibraţiile creării unei piramide ajunseră până la Ocsa, care bineînţeles că nu stătea degeaba. El se ocupa de crearea unui peşte care să producă curent electric şi care să-şi paralizeze prada. Era foarte, foarte caraghioas cum bieţii peştişori erau paralizaţi de către curentul electric şi nemaiputând mişca, erau mâncaţi.

Vibraţia piramidei, îl săgetă pur şi simplu. Era ceva aşa, care îl deranja. Era asemănător cu lumina de care se ascundea aici în adâncul oceanului. Se hotărî să iasă la suprafaţă şi să înfrunte acest Ceva şi o porni în zbor rapid, în direcţia piramidei. În zborul lui către piramidă,

trecu pe lângă grupul de fraţi sosiţi din sud. Şi pentru că tot îi întâlni, se opri să vorbească cu ei:

— Fraţilor, Zoroastru a reuşit să construiască o piramidă. O simt. Este aici aproape.

Vocile celor care-l înconjurau, îi dădeau dreptate.

— În aducerea aminte a celor făcute de noi, vă cer să mergem şi să înfăptuim Marea distracţie. Ştiţi bine, nimic nu este mai frumos, decât să distrugi o piramidă.

Unele voci, crâcniră că au mai fost odată pedepsiţi pentru aşa ceva şi că le este teamă. Alţii, că nu vor să participe, căci ei pot oricând să-şi readucă în memorie acel spectacol şi de piramidă este oricum nevoie, căci sunt destui obosiţi şi chiar răniţi, care au nevoie de piramidă. Aşa că, ar fi bine să lase piramida aşa cum a creat-o Domnul Dumnezeu, căci nu Zoroastru a creat-o.

Cu toate acestea, cei care voiau să distrugă, erau mult mai mulţi. Ca şi data trecută. Şi atunci, se deplasară către piramida lui Zoroastru. Dorinţa lor de a ajunge, fiind foarte puternică, îi făcu să se deplaseze deosebit de repede. Nici nu apucaseră Zoroastru şi Moira să o scoată pe Zaidra de sub piramidă pe de-a întregul, că primii sosiţi îşi făcuseră apariţia.

La vederea piramidei, tot grupul intră într-o stare de enervare continuă. Se înghionteau şi se îmbrânceau să vadă piramida, curioaşi, ca şi cum nu ar fi văzut niciodată aşa ceva. Aveau dreptate să-şi dorească să o vadă, căci de când sosiseră pe

planetă, nimic din ce creaseră nu era perfect pur. Şi tocmai de aceea, bucuria distrugerii nu mai era ca la început. Într-un fel se bucurau când distrugeau ceva perfect şi în alt fel când distrugeau ceva imperfect. De aceea şi distrugeau atât de mult. Bucuria nu era suficient de intensă. Speranţa lor era că distrugerea acestei piramide perfecte, le va aduce o bucurie pe măsură. Ocsa îşi făcu cu greu loc prin mulţime, până aproape de piramidă.

Zoroastru văzându-l, îi ieşi în cale:

— Ocsa, frate, ce mult mă bucur că te văd! Ce DOR mi-a fost de tine!

— Văd că te-ai descurcat şi singur. Cum ai făcut s-o construieşti?

— M-am rugat.

— Te-ai rugat s-o construieşti?

— Nu. M-am rugat să mi se ierte păcatul. Am înţeles care îmi este pedeapsa, deoarece ştiam care-mi este păcatul şi atunci m-am rugat pentru iertarea mea, încercând să nu păcătuiesc în continuare. Nu pot decât să-ţi fiu recunoscător, căci tu m-ai ajutat foarte mult, deşi la început am crezut că-mi doreşti răul.

Auzind acestea, Ocsa se înverzi de mânie şi spuse:

— Bine, îmi eşti recunoscător. Pentru aceasta va trebui să-mi dai mie piramida.

— Cum să ţi-o dau ţie? Piramida este a tuturor, aşa cum orice bun de pe planeta OM era al tuturor.

— Dar aici suntem pe planeta Terra, nu pe planeta Om. Iar legile le facem noi, nu le faci tu. Eu înţeleg că tu ai construit-o şi că deci, îţi aparţine. Dar pentru că îmi eşti dator, ţi-o cer ca plată. Iar când va fi a mea, voi face ce voi vrea cu ea.

Prins în această capcană, Zoroastru îngăimă:

— Dar piramida nu am creat-o numai eu. Am fost ajutat de Moira şi de Dumnezeu. Deci nu văd cum spui tu că-mi aparţine. Şi mai ales nu văd cum aş putea să ţi-o dau ca plată.

— Spui că te-a ajutat Moira? Deci, Moira fiind a mea, înseamnă că şi piramida este pe jumătate, tot a mea. Aşa că nu-ţi mai cer nimic. Am jumătatea mea de piramidă şi pot să fac ce vreau cu ea. Apoi cu ironie în glas îl întrebă:

— Ce jumătate îţi alegi? Şi mai ales, crezi că dacă distrug jumătatea mea, a ta va rămâne în picioare?

După ce spuse acestea, râse zgomotos. Ceilalţi se bucuraseră că Ocsa a ieşit învingător şi că nimeni nu se mai poate opune voinţei lor. Căci Zoroastru şi cei care se opuneau erau mult mai puţini decât cei care doreau distrugerea piramidei. De aceea, grupul minoritar se retrase de lângă piramidă, permiţând celor care voiau să vadă spectacolul, să se apropie. *Ar fi putut lupta*. *S-ar fi putut opune sau şi mai bine*: *S-ar fi putut ruga*. *Dar nu au făcut-o*. *Au preferat să se retragă pur şi simplu, nesocotind darul ceresc*.

Cei mulţi, se apropiară, se aşezară în

amfiteatru şi se pregătiră de spectacol. Marea Distracţie urma să înceapă! făcură lanţul viu, aidoma ca pe planeta Om şi cu un efort nemaipomenit, căci forţele li se diminuaseră pe planeta Terra, reuşiră să pornească procesul de distrugere.

Stăteau înmărmuriţi şi priveau piramida galbenă-aurie, care începea să se spargă în bucăţi şi încetul cu încetul, să se dezintegreze. Luminile multicolore îi învăluiau şi vibraţia distrugerii îi atingea pe toţi. La început au crezut că este vibraţia piramidei şi atraşi de spectacol, nu au băgat de seamă ce se întâmplase în dimensiunea fizică, materială.

Aici, planeta îşi înclinase axa, polii magnetici ai planetei se deplasaseră, gheaţa se topea şi inunda suprafaţa planetei, apele luau locul uscatului, apărând alte teritorii de uscat, mii de specii de animale dispăreau. Era ca un vis urât. Totul se cutremura. Planeta intrase în vibraţie. Era momentul în care, cu un efort de voinţă, ei, Oamenii de pe planeta Om, ar fi putut distruge complet planeta Terra, care fiind rănită, era vulnerabilă.

Ocsa, fiind primul care a observat acestea, se bucură teribil şi chiar propuse:

— Haideţi fraţilor! încă un mic efort!

Şi de această dată, unii s-au hotărât pentru, alţii au stat în cumpănă, iar alţii au refuzat. Iar în clipa de derută care a urmat, dintr-odată totul s-a întunecat şi într-o sferă de foc, a apărut

Dumnezeu, iar vocea LUI i-a făcut să se cutremure:

— AJUNGE! AŢI DISTRUS DESTUL! V-AM IERTAT PRIMA OARĂ, CREZÂND CĂ NU ŞTIŢI CE FACEŢI. ŞI V-AM PEDEPSIT PREA UŞOR. ACUM VEŢI STA ÎN NeFIINŢĂ PÂNĂ VĂ VEŢI CĂI.

Din acea clipă, niciunul dintre noi nu a mai putut să se mişte, să gândească, să vadă, fiind înconjuraţi cu un câmp de forţă peste care a fost pus întunericul. Aşa ne era dat să stăm, până când Dumnezeu îşi va întoarce faţa către noi, după ce ne va fi judecat faptele şi se va fi hotărât ce se întâmplă cu noi.

CAPITOLUL IV – PIATRA DE ÎNCERCARE

Nu am ştiut niciodată şi nici nu cred că voi afla vreodată, cât am stat în nefiinţă. Poate o secundă, un minut, sau cine ştie, milioane de ani. Oricum, primul semn de viaţă şi prima speranţă de altfel, a fost apariţia luminii. Odată cu lumina, am început să ne vedem unii pe alţii, căci îmi imaginez că dacă eu îi vedeam şi ei mă vedeau pe mine.

Încetul cu încetul, am început să cuget la cele ce mi se întâmplaseră şi am început să mă rog pentru iertarea mea şi pentru ieşirea din nefiinţă. Am observat că şi ceilalţi dădeau semne de gândire. Deci nu eram singură. Cel mai tare se agita Zoroastru, care după câte se vedea, putea comunica chiar. Nu ştiu cu cine, dar aşa se vedea din afară. Mai târziu, am aflat că însuşi D u mnez e cu a vorbit cu el, considerându-l căpetenia

noastră, iar pe noi toţi, fii rătăcitori.

Lumina devenea din ce în ce mai puternică. Dumnezeu îşi întorsese faţa către noi. Căpătam din ce în ce mai multă energie. Puteam chiar să ne mişcăm membrele şi chiar să privim în spate, dar nu puteam să ne mişcăm de pe locul unde eram ţintuiţi.

Deodată, toţi simţirăm vibraţia gândului lui Zoroastru. El se făcu simţit primul. Primise învoire să ne comunice gândurile lui:

— Fraţii mei! Important este acum, să ne rugăm pentru iertarea păcatelor noastre cele mari, pentru a putea ieşi din nefiinţă. Ştiu că vreţi să aflaţi cât aţi stat aşa, dar nu are nicio importanţă. Gândiţi-vă bine la cele ce ni s-au întâmplat. La cele ce le vom putea face dacă vom fi iertaţi. D u mnez e cu ne-a dat şansa de a ne alege noi pedeapsa. Ne-a dat un răgaz de a cugeta la greşelile noastre şi chiar ne-a lăsat să ne pedepsim singuri, ţinând cont că nu suntem muritori, deci nu putem fi ţinuţi aşa la nesfârşit în nefiinţă. EL consideră că aceasta este pedeapsa cea mai grea şi ne lasă să ne alegem una mai uşoară.

Iar pentru faptul că am distrus această planetă, ne leagă de ea. Nu vom putea pleca niciunde în altă parte. Nici chiar cu navele noastre. Va trebui să refacem ceea ce am stricat. Va trebui să reclădim planeta. Deci, haideţi să facem ce ni s-a permis! Să ne unim puterile şi să vedem ce pedeapsă credem noi că meritătm!

Şi astfel, noi, Oamenii de pe planeta Om, formarăm iarăşi lanţul viu. Eram mulţi, foarte mulţi. Fiecare era cu părerea lui. Unii, cei mai în vârstă de altfel, doreau pedepse grele, dar pe termen scurt. Alţii, cei tineri ca şi mine, doreau pedepse uşoare, dar pe termen lung.

Singur Ocsa considera că el nu are de ce să fie pedepsit. Spunea chiar, la un moment dat, că el nu a distrus niciodată nimic. Bineînţeles că nimeni nu-l mai asculta. Toţi eram teribil de înspăimântaţi de spectrul nefiinţei. Era groaznic ca o fiinţă atât de subtilă, cum era aceea a fiinţelor de pe planeta Om, care putea să se deplaseze cu puterea gândului, putea să ia orice formă dorea, putea să creeze orice, căci era Fiu de Dumnezeu, să nu poată gândi, să nu se poată mişca şi, mai ales, să nu poată comunica.

Zoroastru, preluă comanda şi ne dădu ideea salvatoare:

— Să renunţăm într-un fel la „subtilitatea” noastră. Şi pentru că tot suntem legaţi de planetă, să fim legaţi de partea materială. Să căpătăm un trup asemănător cu cel pe care îl avem, numai că acesta să fie format din particulele din care este formată planeta. Pentru ca legătura între noi şi planetă, să fie directă. Dezechilibrele ei să afecteze echilibrul nostru.

Astfel, privirăm pentru prima dată mai atent la fiinţele ce populau planeta, cu gândul de a vedea ce putem fi. Căci nu puteam să fim altceva decât o vietate de pe planetă. Ştiam bine că o vietate nouă

poate distruge alte vietăţi existente. Am studiat atent, fiecare dintre noi şi toţi deodată, speciile pe rând.

Ne-am oprit la fiinţele bipede care erau într-un fel copia noastră. Numai că din punct de vedere al spiritului nu exista comparaţie. Văzând această diferenţă între noi şi ei, ne-am dat seama că pedeapsa ar fi destul de potrivită. Şi ca să nu fie pe un termen mai lung decât am vrea noi, neam hotărât cu toţii să cerem către Dumnezeu, să stabilească EL perioada de timp.

Când am fost cu toţii convinşi că aceasta trebuie să cerem, am început a ne ruga către Dumnezeu, pentru ca el să-şi întoarcă faţa către noi încă o dată. Şi minunea se înfăptui. Dumnezeu, acela pe care îl văzusem de două ori supărat, veni încă o dată către noi şi ne spuse:

— EI, V-AŢI HOTĂRÂT? CE PEDEAPSĂ AŢI ALES?

Eram atât de mici în faţa LUI, căci niciunul dintre noi nu reuşea să gândească măcar, dar să vorbească. Atunci, EL i se adresă lui Zoroastru:

— TU EŞTI CONDUCĂTORUL LOR. HAIDE, SPUNE CE AŢI ALES!

— Mărite DOAMNE, am ales ca pedeapsă ÎNCARNAREA ÎN TRUP DE PĂMÂNTEAN, precum cea mai evoluată fiinţă de pe planeta TERRA.

— ŞTIU DE CE AŢI ALES ASTA. ESTE FORMA CEA MAI POTRIVITĂ PENTRU PEDEAPSA VOASTRĂ. AŢI ALES SĂ VĂ ÎNJOSIŢI FOARTE

MULT. ATUNCI, PENTRU CĂ VREŢI. SĂ VĂ

FIXEZ EU PeRIOADA DE

PEDEAPSĂ, AM SĂ O FAC MAI SCURTĂ. VEŢI FI PEDEPSIŢI NUMAI O MIE DE ANI PĂMÂNTEŞTI. ŞTIU CĂ VĂ VA FI GREU în TRUPURILE DE CARNE. PENTRU ACEASTA, AM SĂ VĂ PERMIT SĂ VĂ FACEŢI PIRAMIDE, AŞA CUM AVEŢI NEVOIE. IAR PENTRU CĂ VOI VEŢI FI MATERIALI, PIRAMIDELE VOR FI ŞI ELE MATERIALE. AVEŢI SUFICIENTĂ PUTERE DIN ACEST MOMENT, PENTRU A VĂ CLĂDI TOT CE AVEŢI NEVOIE DIN MOMENTUL ÎNCEPERII PEDEPSEI. NU POT ÎNSĂ SĂ VĂ MAI LAS BUCURIA ZBORULUI. PEDEAPSA ESTE PEDEAPSĂ.

— Mărite DOAMNE, zise Zoroastru. Îndrăznesc să tE rog, ca pedeapsa noastră să fie uşurată în momentele de odihnă. Permite-ne DOAMNE, ca atunci când corpul fizic se va odihni, trupul nostru cel adevărat, care este neobosit de altfel, să poată face tot ceea ce doreşte.

— PENTRU CĂ SUNTEŢI FII MEI, AM SĂ FIU ÎNGĂDUITOR CU VOI. AM SĂ VĂ PERMIT CHIAR SĂ PUTEŢI ZBURA ÎN ACEASTĂ STARE. CU DOUĂ CONDIŢII ESENŢIALE DE ALTFEL: ÎN PERIOADA DE ODIHNĂ, VEŢI PUTEA FACE TOT CEEA CE DORIŢI ŞI NU ÎNCALCĂ LEGEA; IAR CE-A DE-A DOUA CONDIŢIE: SĂ NU PLECAŢI DE PE PLANETĂ. DACĂ VEŢI ÎNDRĂZNI SĂ FACEŢI ALTFEL, FIECARE DINTRE VOI VĂ PRIMI O PEDEAPSĂ ÎN PLUS, ÎN FUNCŢIE decât A GREŞIT DE GREU.

C u a e este a D u mne z e cu ne binecuvântă pe toţi şi ne lăsă să ne organizăm singuri, iar când vom fi gata, să luăm legătura din nou, pentru a stabili exact când încetează pedeapsa.

În clipa în care am rămas singuri, deşi încă ne mai ţineam strânşi uniţi de mâini, ne dădurăm seama că ne putem mişca din loc. Ce bucurie a fost pe noi! Ne strângeam în braţe unii pe alţii, ne sărutam, râdeam cum nu mai râsesem de multă vreme. Iar pentru că ştiam că nu ni se va permite pentru mult timp să zburăm, bucuria de a zbura era imensă.

Zoroastru era totuşi cel mai lucid dintre noi. El ştia că pedeapsa trebuie executată şi cu cât o începeam mai repede, cu atât scăpam mai uşor. Deci, ne adună pe toţi la un loc şi ne spuse:

— Fraţii mei, trebuie să găsim locul unde vom putea trăi. Aţi văzut bine cum aşa-zişii oameni de pe planeta Terra, să le spunem pământeni, se luptă cu animalele planetei. Sunt obligaţi să le distrugă pentru a se putea hrăni şi pentru a-şi putea înveli trupurile. Nu cred că este cazul ca noi să ajungem la un astfel de stadiu de dezvoltare. Nouă ni se permite să ne creăm condiţii mult superioare de trai. Căci oricât de bune ar fi în plan material aceste condiţii, ele nu pot fi la nivelul condiţiilor spirituale în care trăim acum. Deci, tot pedeapsă este. Aşa că, va trebui să căutăm un petec de pământ, unde să putem locui împreună, chiar în case supraetajate, timp de o mie de ani, fără a face rău nimănui.

— Bine Zoroastru, dar cum ne vom hrăni? Va trebui să ucidem pentru asta, zise Ocsa.

— Nu Ocsa. Nu vom ucide. Vom trăi cu ceea ce ne oferă animalele planetei, fără a le face rău. Vom găsi hrana care să satisfacă trupurile. Noi nu putem să facem precum pământenii şi să ne mâncăm unii pe alţii. Gradul nostru de dezvoltare, nu permite măcar un astfel de gând.

— Deci, fraţii mei, să pornim cu toţii în toate direcţiile, pentru a căuta un loc ferit, unde să ne putem face locuinţa!

— Îi spui locuinţă, zise Ocsa. Mai bine i-ai spune închisoare.

— Spune-i cum vrei Ocsa, dar încearcă să fii de partea noastră. Eu am învăţat să mă feresc de gândurile tale. Acum spun tuturor: feriţi-vă de gândurile lui Ocsa! Nu ştiu de ce a devenit atât de rău. Probabil că el este, piatra noastră de încercare. Deci, să mergem şi să ne căutăm locul unde vom trăi.

Se formară grupuri, grupuri de Oameni, care plecară în cercetare. După o vreme, se întoarseră. Şi când am fost cu toţii din nou la un loc, reprezentanţii grupurilor începură să vorbească:

Unul zise:

— Am fost în partea de sud a planetei. Acolo este o insulă deosebit de mare. Am putea trăi liniştiţi acolo. Am putea muta animalele de pe insulă şi ne-am putea stabili acolo. Un al doilea, spuse şi el:

— În partea de nord a planetei, există munţi

care ajung până la cer. Nu există animale care să urce atât de sus. Am putea trăi fericiţi acolo. Al treilea spuse:

— Tot în partea de nord a planetei, există un teritoriu înconjurat de munţi. Acolo pare a fi raiul pe pământ. Natura este deosebit de darnică. Animale sunt, dar se poate trăi cu ele alături. Cred că am putea fi fericiţi acolo.

Un al patrulea, veni la rândul lui şi zise:

— În partea de sud a planetei, am găsit un teritoriu pe care am putea locui. Este nisipos, dar cred că ar fi bine pentru noi să trăim acolo.

Al cincilea conducător de grup, spuse şi el la rândul său:

— Între două teritorii de pământ, există un pinten în mare. Acesta ar fi locul cel mai bun pentru noi. Acolo, ne putem construi adevărata noastră casă, fără a fi deranjaţi de intruşi. În niciun alt loc de pe planetă nu am putea fi atât de bine izolaţi. Este într-adevăr un pinten de piatră. Arată ca un munte retezat, dar cu forţele noastre vom putea să construim tot ceea ce vrem. Clima este deosebit de blândă, apa este foarte calmă, deci eu zic că aici sunt condiţiile cele mai bune.

Zoroastru vorbi la rândul său:

— Eu zic să luăm fiecare propunere în parte. Să judecăm cu toţii şi să alegem propunerea care să ne satisfacă cele mai multe dorinţe. Eu ştiu că nu poate fi propunere perfectă, dar mai ştiu şi că nu suntem aici la distracţie, ci pentru ca să fim pedepsiţi. Aţi vorbit despre o insulă de unde

trebuie să transportăm animalele. Voi nu aţi înţeles că această planetă este vie şi că deranjând animalele de pe teritoriul lor, am deranja întreaga planetă? Eu cred că am deranjat-o destul. E timpul să încercăm să o ajutăm. A doua propunere, a fost să ne urcăm sus în munţi. Dragii mei, vom fi din carne şi oase. Ne va fi frig şi foame. Aceste două condiţii, ne vor face să nu ne putem ţine promisiunea. Ne-am înrudi prea tare cu animalele. Tot în nordul planetei, aţi găsit un loc încercuit de munţi unde am putea trăi fericiţi. Într-adevăr, este o alternativă. Este un loc bun. A patra propunere a fost să mergem în deşert. Ne va fi sete, căci vara vom fi legaţi de apă. În deşert, ne vom face doar piramidele. Acolo vom merge cu navele noastre, ca să ne însănătoşim la nevoie. A rămas ultima propunere. Eu zic să mergem cu toţii, să vedem acel pinten în mare.

Cu toţii am fost de acord să facem această vizită şi să vedem cât de bun ar fi teritoriul. Ajunşi acolo, calmitatea apei ne-a vrăjit pe toţi. Teritoriul era un fel de insulă mult înaintată în apă. Această insulă era legată de continent, printr-o fâşie foarte îngustă de pământ, care noaptea se acoperea cu apă. Noaptea era insulă, iar ziua peninsulă. Trecerea însă pe această fâşie de pământ era foarte periculoasă, deoarece era formată din stânci roase de apă şi alunecoase.

Insula avea opt izvoare de apă. Unele calde, altele reci. Deci, problema trupească a curăţeniei, se putea rezolva. Chiar şi problema apei de băut.

Animale nu existau pe această insulă, deoarece era greu de trecut pe fâşia de legătură. Existau doar păsări, iar acestea nu puteau să ne facă rău. Mai existau nişte fiinţe mici, cu aripi, care zburau din floare în floare şi care, în locuinţele lor creau o substanţă galbenă-aurie, care era foarte dulce şi ca atare ne putea hrăni. Ce-i drept, aceste fiinţe trăiau sălbatic, dar bineînţeles că le puteam domestici.

Problema hranei, totuşi nu era rezolvată. Nu puteam trăi doar cu atât. În orice caz, era cea mai bună alternativă de ales. Singurul ei inconvenient era că teritoriul nu era foarte mare. Şi dacă până acum ne lăfăiam pe o planetă întreagă, acum trebuia să ne restrângem la dimensiunile unui continent. Cu toţii am fost de acord, să ne mutăm cât mai repede aici, să ne aranjăm locuinţele. Dar pentru că eram atât de mulţi, nu puteam decât să le facem în interiorul muntelui.

Interesant a fost când am vrut să vedem cum este acest munte şi din ce este făcut, căci am descoperit că de fapt, nu era plin în interior. Tatăl Ceresc îl crease special pentru noi, interiorul muntelui fiind de fapt, o cavitate foarte mare. Interesant era şi faptul că acum trebuia să construim în planul material. Era frumos să vezi cum se crea întâi ideea unei locuinţe şi apoi urma materializarea.

Ne-am ocupat încetul cu încetul cu aducerea apei în interiorul muntelui. Câţiva dintre noi au stat şi i-au observat pe oamenii de pe planeta

Terra, să vadă exact cum trăiesc, cum se înmulţesc, exact în condiţiile lor de viaţă.

Ştiind că noi nu ne puteam înmulţi, nu vedeam rostul creării organelor sexuale, dar trebuia să copiem întru totul. I-am observat chiar cum se îmbracă, dar nu am fost mulţumiţi. Şi atunci, am preluat din corpul planetei substanţe şi am creat fibre pe cale chimică.

Astfel că, ne puteam proteja corpul atât de căldură cât şi de frig, de ploaie, de ninsoare şi mai ales picioarele de duritatea solului. Având nevoie de hrană şi îmbrăcăminte, ne-am gândit ca unii dintre noi să facă în permanenţă hrană şi îmbrăcăminte pentru restul de fraţi. Alţii trebuiau să ne readucă în permanenţă în memorie, legătura noastră cu Tatăl Ceresc.

Nu ştiam exact cât de greu va fi. Încercam să ne luăm toate măsurile de precauţie, pentru a nu ne trezi că am uitat ceva. Fiecare dintre noi, venea cu câte o idee. Şi toţi ceilalţi cugetau dacă se poate pune în aplicare sau nu. Chiar dacă gândul era la pedeapsa ce o aveam de înfăptuit, eram fericiţi că puteam să ne ducem viaţa la fel ca pe planeta Om, aşa cum eram învăţaţi.

Problema cea mai mare, a fost în legătură cu navele noastre, care deşi erau nave spaţiale cu care ne deplasaserăm de pe planeta natală până aici, acum ştiam că nu mai puteau fi folosite.

Gândul nostru comun, era să le lăsăm aşa cum sunt şi să stabilim câţiva dintre noi, care să le îngrijească. Mare ne-a fost mirarea când într-o zi,

am descoperit că navele noastre nu mai sunt aşa cum le lăsaserăm noi, ci căpătaseră formă materială.

— Ce vom face cu ele, atât de grele, aşa cum sunt?

— Probabil că de aceea au fost făcute atât de grele, ca să nu mai putem zbura cu ele. Haideţi să încercăm câţiva dintre noi, să vedem ce se poate face cu o astfel de navă.

Intrară înăuntru în navă, Zoroastru, Ocsa, şi Moldon. Ultimii doi, se aşezară la pupitrele de comandă, iar Zoroastru, în picioare, lângă ei. Nava era aceeaşi, numai că forma lor gând, era incompatibilă cu forma materială a navei. În zadar încercară să manevreze butoanele şi manetele, căci acestea erau de nemanevrat.

Cu tot regretul întipărit pe faţă, coborâră din navă şi Zoroastru se adresă mulţimii:

— Fraţii mei, navele nu ne mai sunt bune la nimic. Noi, cei trei care am intrat, suntem după cum ştiţi, cei mai buni conducători de nave şi noi vă spunem că nu le putem manevra. Cu toate acestea, le vom purta pe locul ales, căci nu se ştie la ce ne vor fi folositoare. Poate chiar, când vom înceta pedeapsa, să le avem aproape pentru a pleca mai repede de aici şi a ne întoarce

ACASĂ.

Izobal ieşi din mulţime şi îi vorbi lui Zoroastru.

— Frate, tu spui că navele nu mai pot fi folosite. De ce spui asta? Pentru că acum suntem incompatibili cu ele? Dar de mâine, vom fi din

acelaşi material făcuţi şi noi. Totul este, ca atunci când vom fi îmbrăcaţi în haina planetei, să nu uităm cele ce le cunoaştem într-adevăr. Ori acestea, nu le vom putea uita decât dacă vom fi pedepsiţi din nou. Deci, îţi spun ţie, pentru ca tu să le spui lor: încercaţi să vă ţineţi promisiunea făcută! Eu atât am avut să vă spun. Acum, este rândul vostru.

Zoroastru le spuse celorlalţi:

— Bătrânul are dreptate. Să mutăm navele pe locul ales!

Ajunşi la acest moment, hotărârâră că totul este gata şi că se pot adresa Tatălui Ceresc. Aşa că se aşezară cu toţii pe locul ales şi începură ritualul de chemare a Tatălui Ceresc: „Tatăl nostru, care eşti în ceruri Vie împărăţia ta

Atât pentru noi, cât şi pentru ceilalţi.

Întoarce-ţi faţa către noi

Şi ascultă-ne ruga.

Vrem ca păcatul să ne fie izbăvit

Iertarea Ta este mare.

Aşa că te rugăm, vino iarăşi la noi!”

Tatăl Ceresc coborî din nou către Fiii Lui, pentru ca ei să-şi aleagă pedeapsa. Îşi aleseseră o pedeapsă foarte grea. Mai mult ca sigur, dacă le-ar fi ales El pedeapsa, aceasta ar fi fost mult mai uşoară. Ar fi ales vibraţii spirituale nu materiale.

De aceea, acum, cu părere de rău, îi întrebă:

— FII MEI, SUNTEŢI GATA?

Zoroastru vorbi pentru toţi. Ceilalţi, se făcuseră mici sub LUMINA TATĂLUI CERESC şi se

contopiseră cu ea, ca pentru ultima dată.

— V-AŢI PRIPIT CA DE OBICEI. NU ŞTIAŢI LA CE PEDEAPSĂ GREA VĂ ANGAJAŢI. CARNEA CERE SACRIFICII. O SĂ VĂ FIE FOAME, SETE, FRIG, CALD. AŢI LUAT în CALCUL NUMAI COMPONENTELE CHIMICE ALE CORPULUI CÂND ÎN CERCETĂRILE VOASTRE V-AŢI STABILIT

CORPURILE, UITÂND DE REACŢIILE DINTRE MEDIU ŞI cor P. UITÂND

DE CONSUMUL DE ENERGIE PE CARE CORPUL ÎL ARE. UITÂND CĂ REÎNCĂRCAREA NU SE FACE AUTOMAT. PENTRU CĂ PROBLEMELE VĂ

SUNT FOARTE MARI, M-AM HOTĂRÂT SĂ VĂ LAS PENTRU HRANĂ, ÎN

AFARĂ DE MIEREA GĂSITĂ DE VOI, UN ANIMAL CARE TRĂIEŞTE PE ACEASTĂ PLANETĂ ŞI CARE PRODUCE UN LICHID HRĂNITOR, NUMIT LAPTE, CU CARE VĂ VEŢI PUTEA HRĂNI. DAR, ANIMALUL LA FEL CA ŞI VIETĂŢILE CU ARIPI CARE PRODUC MIEREA, VA TREBUI SĂ FIE ÎNGRIJIT DE VOI. TOT CA SĂ VĂ PROTEJEZ PUŢIN, AM SĂ VĂ TRIMIT ÎN FIECARE DIMINEAŢĂ A ACESTEI PLANETE, MAI BINE SPUS VEŢI GĂSI DIMINEAŢA, CĂCI EA VA CĂDEA PE TIMPUL NOPŢII, CEVA CA NIŞTE BOBIŢE DE ROUĂ. IAR ACEST CEVA, ÎL VEŢI PUTEA MÂNCA ŞI VĂ VEŢI SĂTURA. ACEST CEVA SE CHEAMĂ MANĂ CEREASCĂ ŞI ESTE MILA MEA.

— Dar D O AMNE, dacă ne trimiţi mana, la ce bun laptele şi mierea?

— AI SĂ VEZI CUM CORPUL DE CARNE ESTE MEREU NESĂTUL. AI SĂ VEZI CÂT DE TARE TE VA CHINUI. ŞI PENTRU CĂ ÎMI PARE RĂU CĂ V-AŢI ALES ACEASTĂ PEDEAPSĂ, IAR EU FURIOS FIIND, AM ACCEPTAT, AM SĂ VĂ LAS TOT CEEA CE CUNOAŞTEŢI ŞI TOATE PUTERILE CORPULUI VOSTRU NORMAL. ATÂTA DOAR, CĂ TOT CEEA CE VEŢI CREA, VA FI ÎN PLAN MATERIAL. AVEŢI GRIJĂ ÎNSĂ, SĂ NU MAI FACEŢI RĂU ACESTEI PLANETE. CĂCI MĂ VEŢI SUPĂRA DIN NOU. VOI PRIVI TOT TIMPUL, CĂTRE FIECARE DINTRE VOI, IAR ÎN FUNCŢIE

DE CE GREŞEŞTE FIECARE, îl vOI STABILI O NOUĂ PEDEAPSĂ. nu ÎI

VOI MAI PEDEPSI PE TOŢI PENTRU UNUL. SUNT PRINTRE VOI, FII DE-AI MEI CARE VOR PĂTIMI ACUM, FĂRĂ VREO VINĂ. UNUL DINTRE EI ESTE CHIAR Izobal. EL NU ARE DECÂT VINA DE A VĂ FI LĂSAT SĂ STRICAŢI. EL NU A AVUT PUTEREA DE A VĂ OPRI. A STAT IMPASIBIL

ŞI A PRIVIT. DE ACEEA VĂ SPUN, CĂ NU AM SĂ-I MAI PEDEPSESC PE TOŢI PENTRU UNUL. ŞI ACUM, PENTRU CĂ SUNTEŢI GATA, VOM TRECE LA PARTEA GREA ŞI URÂTĂ A PEDEPSEI VOASTRE. V-AŢI CONSTRUIT

ÎN LABORATOR CORPURILE, FIECARE CUM ŞI L-A DOrlt PE AL LUI.

AŢI UITAT ÎNSĂ CĂ TREBUIE SĂ INTRAŢI PE UNDEVA ŞI SĂ IEŞIŢI PE ALTUNDEVA. PENTRU

ACEASTA, EU AM FĂCUT CORPURILOR VOASTRE ŞAPTE PORŢI DE CONTACT CU UNIVERSUL, PENTRU A FI ÎN LEGĂTURĂ PERMANENTĂ CU MINE. ESTE NECESAR SĂ VĂ UNIŢI DOAR PALMELE ŞI EU VOI FI LÂNGĂ CEL CARE VA FACE ACEST GEST. CEEA CE VA CERE ÎNSĂ, VA TREBUI SĂ FIE DIN ADÂNCUL SUFLETULUI. PENTRU FAPTELE BUNE PE CARE LE VEŢI FACE, AM SĂ VĂ ACORD BINECUVÂNTAREA MEA ŞI PRIN ACEASTA, VEŢI SIMŢI O REÎNVIGORARE A VOASTRĂ. SPECIAL PENTRU ACEASTĂ BINECUVÂNTARE, AM ALES POARTA PRIN CARE VEŢI INTRA ŞI ANUME CEA DIN CREŞTETUL CAPULUI. AM ALES-O PE ACEASTA, PENTRU CĂ EA REPREZINTĂ CEA MAI DE SUS PARTE A CORPULUI VOSTRU MATERIAL. MAI AVEŢI O POARTĂ DE IEŞIRE PE UNDE VEŢI PUTEA TRIMITE SUFLETUL VOSTRU ÎN AFARĂ. CĂCI PE TIMPUL NOPŢII, VEŢI PUTEA FACE SPRE UŞURAREA ŞI RELAXAREA VOASTRĂ, CELE CE LE PUTEAŢI FACE PÂNĂ ACUM. DAR, AVEŢI GRIJĂ! NIMIC NU RĂMÂNE NEŞTIUT DE MINE. ACEASTĂ POARTĂ ESTE CEA DIN DREPTUL INIMII. MAI AVEŢI ÎNCĂ ALTE TREI PORŢI DE LEGĂTURĂ, PE CARE O SĂ VEDEŢI ŞI SINGURI LA CE LE VEŢI PUTEA FOLOSI. UNA DINTRE ELE V-AM DAT-O ŞTIIND CĂ SIGUR VEŢI GREŞI. ACUM, PENTRU CĂ TOTUL ESTE GATA, VĂ LAS SINGURI. DAR ASTA NU ÎNSEAMNĂ CĂ NU ŞTIU CE VEŢI FACE. EU ÎNSUMI AM SĂ VĂ ÎNCERC, SĂ VĂD DACĂ ÎMI

MERITAŢI IERTAREA. MERGEŢI DAR ŞI INTRAŢI ÎN NOILE VOASTRE CORPURI!

Fiecare dintre noi, zbură încet, pentru ultima oară, către corpul pe care şi-l crease. Fiecare dintre noi, stătea acum în dreptul viitorului său corp de carne. Şi mulţi ajunşi la acesta, se codeau dacă să intre sau nu.

Ocsa chiar strigă către Zoroastru:

— De ce ai ales o pedeapsă atât de grea?

— Am ales aşa, pentru că am stat în nefiinţă cu toţii, zise Zoroastru. Iar la momentul acela, ni s-a părut o pedeapsă uşoară pentru faptele făcute. Nu e cazul să ne mai certăm pentru aceasta. Să fim demni şi să ducem pedeapsa la bun sfârşit!

Intrară unul câte unul, prin poarta din creştetul capului, în interiorul corpurilor. Iar acestea începură, încetul cu încetul, să mişte un ochi, un deget, un picior, să dea într-un cuvânt semne de viaţă.

Nici nu intrară bine, că şi începură să plângă, căci era greu înăuntru. Pe unii, corpul îi strângea, altora le era prea larg, dar în final tuturor le atârna ca un pietroi de gât. Era ceva ce nu-i lăsa să se înalţe.

TATĂL CERESC, privindu-i, se milostivi încă o dată de ei, căci i-a văzut tare chinuiţi. Şi atunci, le spuse:

— PENTRU CĂ VĂ VĂD CHINUL ŞI PENTRU CĂ ÎNCĂ O DATĂ ÎMI PARE RĂU PENTRU VOI, AM SĂ VĂ FAC UN OCHI AL SUFLETULUI, CU CARE VEŢI PUTEA SĂ VISAŢI PE TIMP DE ZI ŞI

CU CARE VEŢI VEDEA PE TIMP DE NOAPTE. ACEST OCHI, VĂ VA LUMINA PAŞII ŞI VĂ VA CĂLĂUZI SUFLETUL. EL VA FI INSTRUMENTUL VOSTRU DE CREAŢIE. TOTUL ESTE GATA ACUM. RĂMÂNEŢI CU BINE, FII MEI!

CAPITOLUL V – VIAŢA în DOI

Nici nu intraserăm bine în corpuri, când am început să ne dezmeticim. Era tare dureros ca un trup de calitatea celui pe care-l aveam noi, cei adevăraţi, să fie închis în asemenea trupuri de carne. Abia acum înţelegeam de ce Tatăl Ceresc spunea că ne-am ales o pedeapsă mult prea grea. Şi probabil că nici acum nu înţelegeam întru totul.

A durat o bună bucată de timp până ne-am hotărât să ne mişcăm. Primul care a făcut-o, a fost Zoroastru. El ne-a îndemnat pe toţi:

— Haideţi, nu mai pregetaţi! Ridicaţi-vă şi umblaţi! Nu este cazul să fim şi leneşi. Mai avem încă multe de pus la punct.

Încetul cu încetul, am început să ne ridicăm, să mişcăm membrele, dar nu toţi puteau manevra corpul la fel de uşor de la tabloul de comandă. Practic, eram puşi în interiorul corpurilor, în faţa unui aşa-zis tablou de comandă, care se află situat la nivelul creierului mic, cu ramificaţii (terminale) în creierul mare şi de unde, puteam să mişcăm acea greutate numită corp.

Creierul ne era construit pe măsura aptitudinilor noastre. Astfel încât să nu pierdem nimic din ceea ce câştigasem în sute de milioane de ani de cultură. Câţiva dintre fraţii noştri, au

vrut chiar să iasă din corp, dând bir cu fugiţii, prin poarta din mijlocul pieptului. Încercarea le-a fost zadarnică. Corpul de carne, trebuia să trăiască de atunci încolo, o mie de ani pământeşti şi deci, nu mai putea fi părăsit definitiv.

Viaţa a intrat pe făgaşul normal, încetul cu încetul. Trupurile trebuiau hrănite, îmbrăcate şi îngrijite. Cel mai mult timp şi cel mai mare efort, ni-l cerea operaţiunea de curăţire a trupului, căci obişnuiţi fiind să ne încărcăm zilnic cu energie şi să ne purificăm sufletul, dintr-odată, eram înconjuraţi de murdăriile acestei planete şi eram obligaţi să trăim înăuntrul lor.

Ne îmbrăcam cu haine confecţionate de noi, din ţesături făcute din fibre chimice, care să ne protejeze atât de căldura excesivă a zilelor, cât şi de umezeala rece a nopţilor. Îmbrăcămintea noastră, era formată dintr-un fel de salopetă, de cele mai multe ori albă-argintie, care cuprindea (îmbrăca) corpul de la tălpi şi până la gât.

Deasupra salopetelor, purtam mantii albe-argintii, care erau continuate cu o glugă ce servea acoperirii capului. În cele din urmă, pentru protejarea celui de-al treilea ochi, purtam o diademă, în care era încrustat un cristal, pe care îl foloseam în scopul concentrării voinţei noastre într-un anumit punct şi pentru materializarea prin el a ideilor noastre. N-aş putea spune că eram foarte arătoşi, deşi ţinusem ca fiecare dintre noi să aibă figura sufletului său pe faţa corpului de carne, pentru a ne putea recunoaşte.

Cum spuneam, ne-am reluat viaţa de unde o lăsasem şi fiecare a mers cu perechea sa divină, spre casele dinainte stabilite. Traiul era la fel ca şi pe planeta Om, în comun, căci nu aveam de ascuns nimic unul faţă de altul încă. Totul era nou pentru noi şi dacă nu ar fi fost greutatea corpului de carne, am fi putut spune că era chiar plăcut.

Până acum, tot ce făceam, era manifestat numai în planul ideilor şi al gândurilor. Creaţiile noastre puteau trece neobservate de unii. Acum însă, ceea ce cream noi, era material. Nu se mai putea trece peste creaţiile noastre.

Ne-am făcut probleme despre felul cum ne vom hrăni. Vietăţile cu aripi, pe care Tatăl C ei es e le-a numit albine, erau foarte bune cu noi şi ne dădeau miere din belşug. Ele nu trebuiau îngrijite în mod deosebit. Celelalte animale dăruite de Tatăl Ceresc însă, erau animale murdare, care mâncau toată ziua şi care trebuiau îngrijite tot timpul. Problema cea mare, a fost cine să îngrijească aceste animale, căci nici unuia dintre noi nu îi făcea plăcere să cureţe în urma acestora. De aici, a ieşit o întreagă ceartă.

Pentru că nu ne mai puteam strânge în amfiteatru, hotărâsem ca fiecare al doisprezecelea dintre noi să facă parte dintr-o Adunare planetară. Iar fiecare al doisprezecelea din această adunare făcea parte din Consiliul Planetar. Consiliul Planetar era condus de Zoroastru.

În problemele obişnuite, se aduna de obicei Consiliul Planetar, iar problemele foarte grave se

rezolvau în Adunarea Planetară. Deci, ca pentru orice problemă obişnuită şi pentru această problemă cu bivoliţele, s-a adunat Consiliul Planetar.

— Fraţilor, zise Zoroastru, aceste animale pe care Tatăl Ceresc ni le-a dăruit, au mari merite, dar şi mari defecte. Laptele nu curge singur, iar murdăria lăsată în urmă de aceste animale trebuie curăţată şi îndepărtată. Cineva trebuie să facă aceste munci.

Câţiva dintre cei care participau săriră ca arşi:

— Eu fac haine, nu mă pot ocupa şi de aceasta, zise unul.

— Eu fac ca mierea de la albine să poată fi mâncată, sări al doilea.

— Eu mă ocup ca tot OMUL să poată face baie.

— Eu mă ocup…

— Eu mă ocup…

Şi aşa, câţiva din cei prezenţi, îşi mascară refuzul de a se ocupa de îngrijirea animalelor.

Printre membrii Consiliului, se afla şi Ocsa, care veni cu o propunere:

— De ce trebuie să facem noi munca aceasta? Putem aduce pământeni să o facă. În schimbul muncii lor, le-am da’ haine sau le-am putea construi case, sau efectiv i-am ajuta să se civilizeze.

— Ceea ce propui tu, este foarte bine până la un anumit punct. Ne-ar salva de mizeria îndeplinirii acestei sarcini, dar ne-ar obliga să

intervenim în viaţa pământenilor.

— Bine, dar Tatăl Ceresc nu ne-a interzis aceasta; putem oricând să vorbim cu ei. Nu ni s-a spus să nu îi ajutăm. Din contră, am face chiar un bine.

Toţi ceilalţi, deşi Zoroastru nu era de acord, fură cuceriţi de această propunere. Mai ales pentru ceea ce însemna ea de fapt. Deci, hotărâră ca un număr de doisprezece dintre ei să plece în imediata apropiere şi să aducă cincizeci de pământeni, care să servească la păzitul cirezilor de bivoliţe, prin tot ceea ce implica această activitate.

Problema cea mare era cum să-i transporte pe aceştia până pe insulă, căci de zburat nu mai puteau zbura. Propunerea veni tot de la Ocsa:

— Haideţi să încercăm navele! Nu se poate ca Tatăl Ceresc să ni le fi lăsat degeaba.

— Aşa este, zise Zoroastru. Şi eu cred că navele pot fi folosite. Căci acum suntem şi noi din acelaşi material ca şi ele.

Zoroastru, Ocsa şi Moldon, plecară împreună cu ceilalţi către nave. Navele erau foarte bine întreţinute de cei însărcinaţi cu aceasta. Toţi trei, la bordul unei nave, încercară să o pornească şi bineînţeles că de această dată şi reuşiră. De bucurie, Ocsa strigă din adâncul sufletului:

— Vom putea pleca!

Zoroastru îl aduse cu picioarele pe pământ:

— Tatăl Ceresc nu greşeşte niciodată. El a spus că navele nu vor putea părăsi planeta. Dacă

ni le-a lăsat, a făcut-o pentru a ne da posibilitatea să le folosim. Aşa că, haideţi să vedem ce putem face cu ele!

Se înălţară cu nava până la o înălţime apreciabilă. Abia se mai vedeau de pe pământ, ca o luminiţă. Dar atât a fost tot ce au putut. Atracţia gravitaţională a planetei Terra, nu putea fi înfrântă de acele nave. Şi atunci, o folosiră pentru zborul pe orizontală.

Astfel, ajunseră foarte repede la zona de deşert unde Zoroastru îşi clădise prima piramidă cu ajutorul Moirei. Şi atunci, gândiră că aici era cel mai bine pentru ei, să construiască piramidele de care aveau nevoie.

Aveam nevoie de trei piramide de dimensiuni diferite. Una, cea mai mică, pentru întreţinerea sănătăţii, vigorii şi tinereţii. Una, cea mijlocie, pentru încărcarea acumulatorilor de pe nave. Şi cea de-a treia, cea mare, pentru încărcarea acumulatorilor de pe insula locuită de noi.

Continuând zborul cu nava, în partea dreaptă, deci spre est, au ajuns la o zonă cu vegetaţie foarte puternică, unde trăia o parte din populaţia planetei Terra. Aici, au stat şi au urmărit cum îşi desfăşoară viaţa pământenii. Au băgat de seamă că aceştia erau grupaţi tot sub forma femeie-bărbat, dar pe lângă acestea mai existau şi fiinţe pământene mici.

Se hotărâră, să adune cincizeci de fiinţe pământene omeneşti, dar acestea să fie jumătate bărbaţi şi jumătate femei. Problema a fost destul

de uşor de rezolvat, căci erau destul de mulţi pământeni în zonă, iar în momentul în care coborâră cu nava pe solul planetei, pământenii se prosternară la picioarele lor.

Nu a fost nevoie de vorbe, căci oricum nu le înţelegeau. În schimb, ordinul primit telepatic a fost ascultat întocmai. Ocsa, pentru a se face cât mai bine înţeles, a intrat printre ei şi arătându-i cu degetul a fixat persoanele care să-l urmeze. Într-adevăr, Ocsa în lumina soarelui arăta foarte frumos, iar lui chiar îi făcea plăcere felul cum se prosternau pământenii.

Îi urcară pe cei cincizeci de pământeni în navă şi plecară împreună către casă. Pământenii nu mişcau. Doar din când în când scoteau câte o vorbă gâlgâită, dar atât de încet că abia puteau fi auziţi. Ajunşi pe Atlantida, căci aşa se chema casa noastră de pe această planetă, îi descărcară pe cei cincizeci de pământeni şi îi îndrumară către casa lor.

În timpul cât lipsiseră cei trei, Ocsa, Zoroastru şi Moldon, câţiva constructori se ocupaseră cu făurirea unui aşezământ pentru pământeni. Au stat mult şi s-au contrazis dacă acest aşezământ trebuie să fie la fel de bine dotat ca şi casele noastre, iar în final, s-a ajuns la concluzia că aceştia nu ar şti să folosească toate instalaţiile şi că la urma urmei, nici nu le merită. Aşa că, li s-a construit un aşezământ pentru toţi cincizeci la un loc (la urma urmei şi noi trăiam în comun) şi cu o singură instalaţie de igienă corporală.

Aceştia, urmau să locuiască departe de noi, căci ocupându-se de treburi murdare, nu puteau să fie decât murdari şi urât mirositori. De fapt, ce ne supăra cel mai tare pe noi, era mirosul urât al corpului de carne şi încercam pe toate căile să fi îndepărtăm acest miros, atât prin băi repetate, cât şi prin folosirea de parfumuri obţinute pe cale chimică. Cel mai drag, ne era parfumul trandafirilor, care ne aducea aminte de acasă.

Pentru noi, pentru femei, starea încarnată ne ridica o mulţime de probleme de altă natură. Învăţate cu podoabele, am început prin a căuta un metal care să fie galben-auriu, pentru ca podoabele materiale să semene cu podoabele din lumină galbenă-aurie pe care ni le făuream Acasă. Astfel, ne-am făurit brăţări, inele şi cercei şi ne-am împodobit cu ele pentru început.

După obiceiul rămas de pe planeta Om, noi Oamenii ne rugam atunci când cerul era roşu-portocaliu, pentru că aşa erau nopţile pe planeta Om. Noaptea ne era lăsată pentru a ne ruga. Ce-i drept, aici, pe planeta Terra, perioada cât cerul era roşu-portocaliu, era foarte scurtă. Dar şi atât, ne era suficient pentru a ne îndrepta gândul către Tatăl Ceresc, căci la urma urmelor, nu conta cât te rogi, ci intensitatea rugii tale. Deci, la apusul soarelui, noi toţi, Oamenii, ne aşezam la ţărmul mării şi ne rugam.

Ţărmul despre care vă vorbesc, era plin de vegetaţie, până lângă apă. Iar apa părea a fi mai degrabă a unui lac decât a unui ocean. Deşi eram

pe un fel de insulă, apa nu se izbea cu putere. Valurile erau destul de mici.

Pentru a ajunge la locul de rugăciune, se trecea prin şapte porţi făcute în zidul ce împrejmuia insula. Cetatea în care locuiam, avea zidurile sub formă de octogon. Un singur zid nu avea poartă. Acela, era cel dinspre partea insulei ce era unită cu continentul.

Aş putea spune chiar, că numai privită de sus, insula nu părea a fi locuită. De la înălţimea oamenilor sau chiar a animalelor, totul părea pustiu. Iar aceasta se înfăptuise prin tehnica noastră foarte avansată de camuflaj, căci să nu uităm, pe planeta Om, puteam lua orice formă doream şi ştiam foarte bine să facem aceasta.

În timp ce noi toţi mergeam la rugăciunea de seară, căci după aceea eram obligaţi să ne hrănim şi să dormim, Ocsa, care renunţase la rugăciuni, stătea şi pândea pământenii pentru a le observa modul de trai, după cum zicea el. De aceea, îşi făcuse un fel de nişă în peretele aşezământului lor, în care intra şi, fără a fi văzut de vreunul din aceştia, le pândea toate mişcările. Astfel, văzu cum pe ascuns, mergeau către ocean şi acolo, prindeau diferite animale acvatice, pe care le aduceau la ei acasă şi cu care se hrăneau fără ştirea noastră.

În momentul în care s-a dumirit ce anume fac pământenii, Ocsa a mers şi el la apa oceanului şi a încercat să prindă vietăţi asemănătoare cu cele pe care le văzuse la pământeni. În zadar a încercat să

le prindă cu mâna, imitând gesturile pământenilor, căci vietăţile erau mult mai iuţi decât gesturile lui. Atunci Ocsa s-a hotărât să-şi folosească adevăratele lui puteri. Şi concentrându-şi puterea în cristalul diademei, a paralizat vietăţile din apa ce-l înconjura.

A cules un animal acvatic şi a încercat să muşte din el. Nu a simţit nicio plăcere, căci animalul era acoperit cu o materie cornoasă, care nu avea niciun gust. Cu toate acestea, el îi văzuse pe pământeni cum mâncau şi îşi lingeau degetele, deci se hotărî să-i pândească în continuare, pentru a vedea şi a înţelege mai bine ce fac.

În altă zi, o luă de la capăt şi îi urmări pe pământeni, cum prind animalele, cum fac focul într-o peşteră ce nu fusese prospectată de Oameni, cum curăţă solţii de materie cornoasă de pe animale, cum îi înfig în ţepuşe şi îi ard în foc. Mirosul îl îmbie în mod deosebit.

Atunci, se hotărî şi pentru ca să nu mai dea greş, se duse peste pământeni. Îl îmbrânci pe unul din ei, care stătea mai semeţ şi îi spuse:

— Eu sunt stăpânul tău. Tu îmi aparţii. Deci şi mâncarea ta îmi aparţine mie.

Ca atare, întinse mâna şi luă hrana din mâna pământeanului. Acesta nu înţelese nimic din cele spuse de Ocsa, dar gâlgâi nemulţumit în limba lui, recunoscând că Ocsa este mai puternic.

Ocsa făcu exact cum îi văzuse şi muşcă din animalul abia luat din foc. Acesta însă, fiind fierbinte, îi produse răni în gură lui Ocsa. Înfuriat

de ceea ce păţise, Ocsa luă ţepuşa şi îi trase una pe spinarea pământeanului. Pământenii gâlgâiră din nou între ei, iar unul veni în genunchi către Ocsa şi îi oferi bucata lui de hrană, care era răcită deja.

După ce Ocsa o luă, pământeanul se prosternă în faţa lui. Ocsa prinse bucata de hrană în mâini, văzu că nu este fierbinte şi începu a mânca cu grijă de această dată. De la prima înghiţitură exclamă:

— Doamne Dumnezeule! Cum ai lăsat ceva atât de bun unor vietăţi atât de impure şi nouă nu ne-ai dat de veste? Noi le suntem superiori, deci avem drreptul de a mânca aşa ceva. De ce să ne chinuim cu animalele acelea infecte?

După ce mâncă întreaga bucată, Ocsa îi întrebă pe pământen, cum se cheamă ce a mâncat. Iar din gâlgâiala lor înţelese ceva care semăna cu *peşte*. Iar de atunci animalul acela acvatic l-am numit *peşte*.

Pentru a nu fi singurul care s-a înfruptat cu aşa ceva şi pentru că era sigur că nu greşeşte, căci şi pământenii mâncau aşa ceva fără a fi pedepsiţi, Ocsa prinse pentru perechea lui doi peşti ceva mai mari, folosind metoda lui proprie.

Se duse acasă la el cu cei doi peşti şi, pentru că nu putea face foc, îşi imagină un cuptor electric, pe care îl şi construi de îndată. Iar acolo îşi fripse cei doi peşti. În momentul în care Moira sosi acasă de la rugăciune, mirosul hranei era atât de puternic, încât foamea îi devenise parcă mai

mare.

Ocsa o întâmpină cu foarte mare bucurie strângând-o la piept.

— Draga mea, am o mare surpriză pentru tine!

Moira se înspăimântă, căci nu îl mai văzuse de mult atât de exaltat. Gândul la cele întâmplate o făcu să vibreze îndelung.

— Spui că ai o surpriză pentru mine? Este plăcută sau neplăcută?

— De ce mă întrebi aşa? Ai un dar de a-mi strica bucuria… Surprizele mele nu pot fi decât plăcute. Haide, vino cu mine să-ţi arăt!

Merseră împreună în sala unde Ocsa construise cuptorul şi acesta îi arătă în ce constă surpriza. Într-adevăr, Moira fu surprinsă de ceea ce văzu, dar mirosea atât de plăcut… Se apropie şi privi cu băgare de seamă la animalele fripte de pe platou. Îngrozită se uita când la Ocsa, când la animale şi dintr-odată strigă:

— Ce ai făcut? Ce este asta? La ce îţi serveşte acest cuptor?

— Bine draga mea, dar am făcut-o ca să-ţi aduc plăcerea. Căci ai să vezi că acest corp de carne aduce şi plăceri, nu numai necazuri.

— Eu nu vreau să simt şi să trăiesc astfel de plăceri.

— Haide, lasă mofturile şi gustă numai!

— Nu, nu vreau să gust, zise Moira cu siguranţă în glas. Acestea sunt animale ale planetei. Nu aveai voie să le omori.

— Bine draga mea, dar pământenii mănâncă

aşa ceva în mod curent.

— La ce le foloseşte? Doar îi hrănim cu mană cerească!

— Ce mană cerească? Stai să guşti şi ai să vezi care este mana cerească.

— Nu, nu vreau să gust, zise Moira, de astă dată cu mai puţină siguranţă.

— Treaba ta. Eu am să mănânc. Şi nu termină bine vorbele, că şi începu să mănânce. Nu frumos şi delicat cum era obiceiul Oamenilor, ci cu mâinile, animalic, precum pământenii.

Când îl văzu cum mânca şi se lingea pe degete, Moira rămase înlemnită. Nu putea crede că se poate aşa ceva. Se apropie să vadă mai bine şi ceea ce nu putuseră să facă vorbele lui Ocsa, făcură miresmele peştelui fript.

Astfel că întinse mâna cu degetele-i delicate şi rupse o bucăţică din corpul animalului. Era atât de bun, încât îşi linse şi ea degetele. Ocsa o privi cu drag şi o pofti să ia loc, punându-i în faţă un peşte întreg. Moira se aşează liniştită şi începu să mănânce temeinic. Era o bucurie cum nu mai întâlnise până atunci.

În timp ce mâncau liniştiţi, sosiră Oneisa şi Meron, Flaira şi Agaton. Toţi patru, cum intrară, simţiră mireasma peştelui fript. Era ceva nou, care mirosea incitant şi, grăbiţi, veniră să afle ce anume a mai ticluit Ocsa. Ştiau că el este plin de idei şi că făcuse foarte multe experimente, aducând o mulţime de noutăţi vieţii obişnuite din prezent.

— Bună Ocsa, bună Moira! Ce miroase atât de bine aici? Ce ai mai născocit?

— Eu nu am născocit nimic. Totul e vechi aici, pe această planetă. E doar un obicei al pământenilor care ştiu să preţuiască şi plăcerile cărnii. Aşa că, dacă tot sunteţi aici şi curiozitatea vă îndeamnă, poftiţi la masă!

Cei patru, nu stătură pe gânduri şi fără preget, se aşezară pe mâncat.

— Cum ai aflat de obiceiul acesta? – zise Meron.

— În timp ce voi vă rugaţi, de câteva zile, eu îi pândesc pe pământeni să văd ce isprăvi mai fac. Şi dragii mei, vă spun eu că fac. Cel mai simplu de făcut, este această hrană. Ei însă, din câte le citesc eu gândurile, jinduiesc după altfel de carne friptă. Este vorba de carnea animalelor ce îi înconjurau atunci când i-am luat şi i-am adus aici. Animalele pe care le cresc prin locurile pe unde locuiesc. Aici la noi, se mulţumesc doar cu peştele, căci nu au încotro. Însă, carnea cealaltă, este mult mai gustoasă se pare.

— Va trebui să încercăm neapărat, zise Agaton.

— Dar nu greşim că intervenim în viaţa planetei? – întrebă Moira.

— Cu ce intervii, spuse Ocsa puţin războinic, mai mult decât pământenii? Aceste animale le-au fost lăsate ca să se hrănească ei cu ele. Dacă ei le mănâncă şi nu păcătuiesc, noi de ce am păcătui? Şi mai ales, de ce nu le-am mânca? ziceţi voi

fraţilor, am dreptate sau nu?

— Într-adevăr ai dreptate, ziseră şi ceilalţi patru. La urma urmei, apa ce ne înconjoară, e plină de peşti. Aşa că putem să-i folosim oricând.

În dimineaţa următoare, mare îi fu surpriza Moirei, când se duse ca de obicei să culeagă mana cerească, ce era destinată hrănirii pentru acea zi, pentru grupul cu care locuia şi văzu că nu există nici măcar o bobiţă.

Într-adevăr, Tatăl Ceresc îi ameninţase că dacă vor greşi, vor fi pedepsiţi fiecare separat. Îşi dădu seama că aceasta era pedeapsa pentru ceea ce făcuseră cu o zi în urmă. Supărarea îi cuprinse tot sufletul şi aşa înnegurată, intră în locuinţă ca să le anunţe pe Oneisa şi pe Flaira.

— Oneisa şi Flaira, ce ne facem? Tatăl Ceresc s-a supărat pe noi şi astăzi nu ne-a mai trimis hrană. Ce ne vom face?

— Ce tot vorbeşti Moira? Nu se poate aşa ceva. De aici, de la mine, se vede casa lui Izobal şi mana, trimisă de Tatăl Ceresc, există în dreptul ei.

— Eu nu am spus că nu a trimis nimănui. Eu am spus, că nouă nu ne-a trimis.

— Să mergem să cerem de la fraţii noştri! – zise Oneisa.

— Am putea să mergem să luăm pe ascuns, zise Flaira. De ce să cerem? Aşa, n-o să ne ştie nimeni ce-am făcut. Dacă cerem, vor afla cu toţii.

— Eu zic să mergem la Zoroastru toate trei şi să-i povestim ce s-a întâmplat, le sfătui Moira. Acum, cât greşeala nu este foarte gravă. Poate,

cine ştie, Tatăl Ceresc ne va ierta.

— Mai bine să ne aşteptăm bărbaţii şi după aceea să facem ceva. Să vedem ce părere au şi ei, zise Oneisa.

Nu dură foarte mult timp şi cei trei bărbaţi se întoarseră acasă de la plimbarea pe care o făceau în fiecare dimineaţă.

Moira fu cea dintâi care le ieşi în întâmpinare şi le vorbi:

— Ni s-a întâmplat o mare nenorocire! Tatăl Ceresc ne-a pedepsit pentru ce am făcut cu o zi în urmă. Nu ne-a mai trimis mana pe care o aşteptam.

— Doamne, ce nenorocire, zise Agaton. Ce-o să ne facem?

— Atâta pagubă, zise Ocsa. Ce plângeţi aşa? V-am spus că apa e plină de animale şi ca atare, avem ce mânca.

— Eu zic să mergem să cerem la vecini, fu de părere Oneisa.

— Iar eu, zise Moira, zic să mergem să-l anunţăm pe Zoroastru. Să decidă el ce este de făcut.

— Zoroastru, Zoroastru, tot timpul Zoroastru! Ce, noi nu suntem în stare să decidem ce avem de făcut? Ce trebuie să-i spui lui?

— Nu Ocsa. Indiferent ce ai spune tu, eu mă voi duce la Zoroastru şi am să-l anunţ de cele ce ni s-au întâmplat.

— Treaba ta. Faci cum vrei. Dar eu cred că mai mult ai să strici.

Moira plecă imediat către locuinţa lui Zoroastru. Acesta era în faţa locuinţei, împreună cu soţia sa, Zaidra şi culegeau mana trimisă de Tatăl Ceresc. Când o văzu pe Moira, ridică încet capul şi aşteptă să vadă ce urmează. Ceva îi spunea că din nou se întâmplaseră lucruri rele.

— Sunt Moira, femeia lui Ocsa. Bună dimineaţa Zoroastru, bună dimineaţa Zaidra!

— Bună dimineaţa, Moira! – îi răspunseră cei doi. Ce ţi s-a întâmplat – continuă Zoroastru – de eşti atât de dimineaţă în faţa casei mele?

— Zoroastru, trebuie să vorbim ceva foarte important.

— Auzind acestea, Zoroastru o pofti în locuinţă, iar Moira îi povesti totul, aşa cum se întâmplase. În timp ce-i povestea, Moira vedea cum Zoroastru devine la fel de înnegurat ca şi ea.

— Trebuie să mergem să vorbim cu ei, zise el. Nu e bine să continue cu ce au început.

Şi luând-o de mână pe Moira, plecară împreună către locuinţa acesteia. Nici nu ajunseră bine, când mirosul atât de binecunoscut Moirea, îi întâmpină. În locuinţa ei, acolo unde Ocsa făcuse acel cuptor, se frigeau nu mai puţin de cinci peşti mari, drept dovadă că Ocsa îl aştepta pe Zoroastru.

— Moira, oare ce miroase atât de bine? – întrebă Zoroastru.

— Din păcate, carnea animalului pe care îl pregăteşte Ocsa drept hrană.

— Şi nu numai că miroase bine, dar este şi

foarte gustoasă, completă Ocsa.

— Cu toate acestea Ocsa, eu am venit ca să te cert, nu ca să mănânc animalul acestei planete, aflat ca hrană pe masa ta. Vreau să-ţi spun că Tatăl Ceresc ne-a dat voie să ne clădim corpurile din corpul acestei planete. Dar tot EL mi-a mai spus, că vom fi ceea ce vom mânca. De aceea, EL ne dă mana cerească în fiecare zi pentru a fi totuşi puri, cât de cât. Pentru a ne apropia de ceea ce se cheamă ceresc. Dacă vom mânca ceea ce mănâncă pământenii, vom deveni pământeni şi noi. Aşa că, vreau să-ţi spun, că eu nu te pot obliga să nu faci ceea ce-ţi doreşti, dar nu pot să nu-ţi atrag atenţia că greşeşti.

— Ai terminat înţeleptule? Ce-ţi pasă ce fac eu? Tu ai mâna ta cerească. Pe mine lasă-mă să mă înfrupt din bucuriile cărnii. Ştiu eu ceva care o să-ţi placă foarte mult.

— Deci, încă ne mai pregăteşti surprize?

— Să fii sigur de asta. Ce sens ar avea această viaţă, fără cercetări în mediul pământenilor? Ştii ceva? Eu am descoperit în astfel de cercetări, că pot să mă fac un fel de peşte şi să stau foarte mult în apă. Cu această ocazie, eu pot îndrepta tot ce am greşit noi anterior în acest mediu.

— Eu cred că mai mult ai să strici, zise Moira. Dacă Tatăl Ceresc nu a putut îndrepta ce am stricat noi, cum ai să poţi tu făcându-te peşte?

— Ei! Glumeam şi eu, râse Ocsa.

— Eu zic că este mai bine să vă vedeţi de treabă cu ce aveţi zilnic de înfăptuit. Adică tu,

Ocsa, să mergi ca şi ceilalţi la munca pe care trebuie să o faci. Las-o pe Moira să se ocupe de partea voastră de locuinţă, la fel ca celelalte femei! Şi mai mult, lasă glumele!

— Eu nu plec nicăieri până nu mănânc. Şi sunt tare curios dacă tu ai să rezişti acestei tentaţii.

Ce-i drept, lui Zoroastru i se făcuse foame, căci el nu apucase să mănânce nimic în acea zi. Cu toate acestea, era ferm hotărât să nu guste din mâncarea lui Ocsa. Ştia deja câte pătimise, ascultând de îndemnurile lui. Acesta însă, parcă înnebunise. Luase o bucată de peşte în mâini şi mânca de zor, trecând-o ostentativ pe sub nasul lui Zoroastru. În timp ce mânca, Ocsa îşi lingea degetele şi clefăia de zor.

— Ocsa, ce se întâmplă cu tine? Dacă te-ai vedea cum arăţi! Cum poţi să mănânci în halul acesta? Eşti mai rău ca pământenii. Şi ei mănâncă mai frumos. De ce-ţi mai foloseşti mâinile? De ce nu mănânci direct cu gura? Nu crezi că ar fi mai interesant?

— Dacă va fi nevoie, am să o fac şi pe aceasta. Iar dacă tu nu vrei să mănânci, mai bine pleacă! – zise Ocsa mânios.

— Greşeşti cumplit Ocsa. Mai bine vino cu mine să-ţi dau din mana cerească trimisă mie.

— N-am nevoie de mâna ta. Eu am ceea ce-mi dăruieşte planeta. Şi deja mă gândesc la un animal ceva mai mare, a cărui carne, sigur va fi şi mai gustoasă.

— Moira, spune-mi drept, întrebă Zoroastru.

Tu ai nevoie de mana cerească?

— Sigur că da Zoroastru. Doar de aceea am venit la tine. Eu refuz să mai mănânc această hrană pregătită de Ocsa, indiferent că el se supără sau nu.

Zicând acestea, cei doi, Zoroastru şi Moira, se luară de mână şi ieşiră pe uşă. Ocsa, mânios, striga în spatele lor:

— Plecaţi! Plecaţi mai repede! Nu am nevoie de voi şi de mana voastră.

Odată ajunşi la locuinţa lui Zoroastru, Zaidra îi aştepta cu mana pregătită. Ea înţelesese că Moira se va întoarce. Îi pofti pe amândoi la masă şi îi ospătă cu miere, lapte şi mana cerească. După care, mulţumiră Tatălui Ceresc pentru hrana dăruită şi Zoroastru îi spuse Zaidrei:

— Iubita mea, adună din câtă mană avem noi şi jumătate dă-o Moirei, să meargă cu ea acasă pentru Ocsa, Oneisa, Meron, Flaira şi Agaton.

— Ce am să mă fac eu cu Ocsa? – întrebă Moira.

— Nu ştiu încă ce să-ţi răspund la această întrebare. Ne vom ruga Tatălui Ceresc şi poate vom găsi rezolvarea. În orice caz, este grav ce se întâmplă cu el. Încearcă măcar tu să rămâi nepătată.

Zaidra intră în încăpere, cu un vas în care se afla mana cerească. Aceasta, împreună cu laptele şi mierea care urmau să-i fie aduse Moirei de către slujitorii pământeni, ar fi putut să le ajungă, nu chiar ca de obicei, pe săturate, dar măcar să nu

le fie foame până a doua zi.

În acelaşi timp, Moira ştia ce o să facă împreună cu ceilalţi din familia ei. Ştia că trebuie să se roage cu toţii pentru iertarea păcatelor lor. Luă vasul, îi mulţumi lui Zaidra şi îşi luă rămas bun de la Zoroastru, promiţându-i acestuia că va încerca să rămână pură.

Odată ajunsă acasă, găsi laptele şi mierea lăsate de slujitorul pământean, pe masa din încăperea unde mâncau. Resturile hranei lui Ocsa, erau încă pe masă. Moira se întreba: „Oare ce o fi gândind pământeanul când a văzut?” Dar în acelaşi timp, îşi dădea seama că nu mai are nicio importanţă. Începu să deretice prin bucătărie şi aşeză vasul cu mană în locul special amenajat pentru păstrarea acesteia, ce o ferea de căldură şi de lumina soarelui.

În această vreme, Ocsa, care lucra împreună cu Meron şi Agaton la întreţinerea albinelor, nu-şi mai găsea astâmpărul. Îi vedea pe cei doi cum mângâie albinuţele pe spinare şi se gândea cum ar putea face o şotie celor doi. Îşi aduse aminte cum reacţionase Oneisa la atingerea trandafirilor care înţepau şi râse din tot sufletul.

Era o imagine care întotdeauna îl distrase. Se gândi să facă o tufă de trandafiri chiar lângă Agaton. Şi cum o gândi, imediat o şi materializă. Trandafirii erau deosebit de frumoşi, iar parfumul lor îi învăluise pe toţi trei. Agaton, simţind mirosul trandafirilor, se întoarse, îi văzu şi îi mângâie.

Dar pentru că ştia de existenţa ţepilor pe

aceste flori (căci de la întâmplarea cu Oneisa, toţi trandafirii aveau ţepi, chiar dacă erau imaginaţi altfel), Agaton mângâie trandafirul doar pe petale, fără să-i atingă tija ţepoasă. Văzând aceasta, Ocsa se înfurie şi se întoarse cu faţa către albine.

Agaton nu avea niciun farmec. Nu îl distrase deloc. Se plictisea. Ce era de făcut? Deodată, o idee îi inundă creierul: „Ce-ar fi dacă...?” Zis şi făcut. Acum aştepta din nou să vadă efectul. Agaton şi Meron lăsară trandafirii şi se întoarseră la albine. Şi ca de obicei, le mângâiau pe spate.

Meron, fu cel dintâi atacat de albina pe care o mângâia. Iar aceasta, în urma atacului, muri pe loc. Acul pe care Ocsa îl gândise, rămase înfipt în mâna lui Meron, împreună cu o parte din abdomenul albinei. Durerea lui Meron se făcu auzită în afară printr-un strigăt. Un al doilea strigăt, ieşi din gura lui Agaton, care şi el la rândul lui fusese înţepat de o albină.

Ocsa râdea de-i crăpau fălcile. Se uita la cei doi cum ţopăie de durere, iar el se tăvălea pe jos de râs. Într-adevăr, erau caraghioşi. Cu toate acestea, râsul îi trecu rapid, căci un gând îi încolţise în creier: „De ce ţopăie amândoi, când eu nu am făcut decât o singură albină cu ac, pe care am văzut-o murind? Cum se poate să existe şi o a doua?”

Nici nu termină de gândit acestea, când vrând să gonească o albină care i se flutura în dreptul ochilor, fu chiar el înţepat. Durerea era violentă şi năvalnică, iar lui Ocsa îi trecuse râsul definitiv. În

acea clipă, se gândea la ce vor face ceilalţi, fără mierea de toate zilele, căci nu mai putea fi vorba de luat mierea de la acele animale războinice.

— Ce-a fost asta? – întrebă Agaton pe Ocsa.

— Nu ştiu, răspunse acesta cu inocenţă. Nu vezi că şi pe mine m-a înţepat?

— Bine, dar aceste animale nu înţepau până adineauri. Cine şi-o fi râs de noi?

— Ei lăsaţi! Nu mai fiţi supăraţi! Nu o să mai mâncăm miere. Vom mânca peşte fript. Poate chiar Tatăl Ceresc vrea aceasta şi de aceea a făcut ace acestor animale.

— Se vede treaba că până la urmă, aşa ne vom hrăni, zise Meron.

— Eu zic totuşi, să mergem să-l anunţăm pe Zoroastru, zise Agaton. E mai bine ca el să ştie tot ce se întâmplă. Oricum va afla, căci nu mai putem să folosim aceste animale.

Ocsa şi Meron îi dădură dreptate şi merseră cu toţii spre locuinţa lui Zoroastru. Îl găsiră pe acesta în faţa locuinţei lui, ocupându-se de grădina de flori. Zoroastru, avea flori de toate culorile, dar cel mai mult îi plăceau cele care îi aduceau aminte de acasă şi anume roşii, galbene şi albastre.

— Ce e cu voi fraţii mei? De ce nu vă ocupaţi cu ce aveţi pe ziua asta de făcut? Aveţi tot timpul mâine dimineaţă să vă plimbaţi. Dar acum, trebuie să munciţi.

— Am fost la muncă, îi răspunse Agaton. Dar uite ce ni s-a întâmplat. Şi toţi trei întinseră

mâinile către Zoroastru.

Acesta le privi cu mare atenţie şi o chemă pe Zaidra:

— Iubita mea, încearcă să le scoţi acestor bărbaţi, obiectele acelea mici din răni. „Ce anume poate să fie?” – se întrebă Zoroastru.

Cei trei, nu scoteau nicio vorbă. Zaidra, cu mâinile ei fine, apucă încet de abdomenul albinei şi extrase acul din mâna lui Meron. Îl privi şi îl dădu lui Zoroastru spunând: – Eu nu am mai văzut aşa ceva. Oare ce ar putea fi?

Zoroastru privi cu atenţie şi dintr-odată realiză ce are în palmă. Îl privi pe Ocsa întrebător:

— Ce ai mai făcut Ocsa?

— Eu nu am făcut nimic. Tatăl Ceresc a făcut-o. Eu am vrut să mă distrez doar cu o singură albină, iar el le-a făcut pe toate la fel. Nu am eu nicio vină.

— Bine, dar cum o să mai putem lua mierea dacă nu ne mai putem apropia de albine?

— O să încercăm să le paralizăm, aşa cum fac eu cu peştii.

— Şi dacă nu-şi mai revin? – întrebă Zoroastru. Ce ne vom face fără miere?

— Atunci, va trebui să ne creăm un costum, care să ne protejeze de acele acelor animale, răspunse Ocsa, gândindu-se cu groază la înţepătura căpătată.

— Pentru că tu ai greşit aşa, tu vei închipui acest costum şi până mâine va trebui să existe costume pentru toţi cei care se ocupă de această

treabă. Şi ca să fii sigur că este bun, vei fi primul care îl vei proba. Iar acum, pentru că ai atât de lucru, te rog să pleci, vorbi Zoroastru conducându-l către ieşire pe Ocsa, urmaţi de ceilalţi doi.

Lui Ocsa nu îi venea să se apuce de treabă, dar gândindu-se la durerea pricinuită de acea mică zburătoare, începu să se gândească cum ar putea să facă acel costum şi mai ales din ce fel de material, ca să nu se lase străpuns de ac şi totodată, să fie suficient de flexibil.

Odată fiind gata ideea, se apucă să materializeze costumul. Şi pentru că îi plăcea să fie frumos îmbrăcat, îl făcuse arătos. Văzându-l cum arată, se grăbi să-l îmbrace. Odată îmbrăcat, se duse la albine pentru a-l încerca. Avea totuşi puţină teamă, căci nu simţise niciodată o durere mai năvalnică şi mai profundă.

Îşi băgă mâinile, căutând fagurele şi albinele se prinseră de mâinile lui, dar niciuna nu mai reuşea să treacă prin mănuşile costumului. Fericit, Ocsa era gata să considere terminată munca, când o mică fiară, îi veni pe faţă şi îl înţepă drept în mijlocul obrazului.

Durerea fu violentă şi mai mare decât prima dată. De durere, ochii îi lăcrimară. Era prima dată când un OM plângea cu lacrimi de durere. Agaton, auzindu-i ţipătul, veni rapid şi îl ajută scoţându-i acul. În obraz îi rămăsese o rană mică, sângerândă, care se umfla. Atunci Agaton îi spuse:

— Bine Ocsa, cum ai putut să-ţi laşi obrazul liber?

— Se vede treaba că nu trebuie să rămână niciun petec de piele la îndemâna acestor bestii.

Atunci, Ocsa îşi imagină un fel de mască ce trebuia să-i acopere şi faţa. Astfel, întreg corpul îi era acoperit. Acum, putea să încerce din nou. Era prima dată când îl încerca regretul pentru ceea ce făcuse. Nu putea să-l lase pe Agaton să încerce costumul. De data aceasta, îi reuşise întru totul şi era tare mândru de aceasta.

— Vezi ce costum nemaipomenit am făcut? – îi zise el lui Agaton.

— Într-adevăr este minunat, dar era mai bine să nu avem nevoie de el.

— Aşa este. Este vina mea.

Continuară să muncească la făcutul costumelor pentru toţi cei care se ocupau de albine. Nu erau foarte siguri că ceea ce s-a întâmplat la stupurile lor, s-a întâmplat pe întregul continent, dar era mai bine să fie prevăzători.

De aceea, gândeau că este mai bine să facă costume pentru toată lumea şi apoi să meargă la Zoroastru, pentru a le avea gata pregătite, în situaţia în care acestea ar fi fost necesare şi ar fi venit soli de peste tot către Zoroastru, cu scopul de a-i spune ce s-a întâmplat.

Ocsa, era încercat de regrete. Dintr-o simplă joacă ieşise ceva cu totul neaşteptat. Ajunşi la casa lui Zoroastru, găsiră o mulţime de soli, care veniseră să se plângă de ceea ce li se întâmplase în legătură cu albinele.

Ocsa era foarte îngrijorat, căci se aştepta ca

Zoroastru să le spună tuturor de la cine le vine necazul. Zoroastru însă le vorbise despre costumul pe care trebuie să-l facă Ocsa, anunţând că primul încercat de acest necaz, a fost chiar acesta. De faţă cu ceilalţi îl întrebă:

— Ocsa, ai reuşit să găseşti soluţia?

— Da, Zoroastru. Sunt chiar îmbrăcat cu el. Am făcut costume identice cu acesta pentru toţi cei care se ocupă de albinărit, dar am sperat ca fenomenul petrecut la noi aici, să nu se fi petrecut cu toţi. De aceea am venit, să aflu veşti. Pot în orice clipă să le dau costumele.

— Aţi auzit fraţilor, zise Zoroastru. Situaţia este aceeaşi pentru toţi. Aşa că mergeţi cu Ocsa şi luaţi-vă costumele!

După ce întregul grup de soli plecară, Ocsa rămase împreună cu Zoroastru pentru a-i mulţumi:

— Îţi mulţumesc frate pentru cele ce le-ai făcut pentru mine. Supărat, Zoroastru zise:

— Am făcut-o în numele prieteniei ce ne-a legat. Şi oricum nu avea rost să creez dezordine. Consideră însă prietenia noastră încheiată.

— Dar Zoroastru, suntem prieteni de când existăm. Nu putem fi altfel.

— Într-adevăr, nu putem fi altfel. Dar prietenia trebuie meritată. Încearcă să nu mai faci rău şi atunci vom fi prieteni din nou. Până atunci, rămâne aşa cum am spus.

Ocsa plecă necăjit către casă. Era tocmai vremea amurgului, când toţi ceilalţi se duceau

către locul de rugăciune. Cum mergea agale şi obosit, auzi dintr-odată, un geamăt. Ştia cum gemuse el când îl duruse şi se gândi imediat, că pesemne, cineva este în suferinţă.

Îşi concentră toate forţele pentru a afla unde este cel în suferinţă. Ceva îi spunea însă, că nu există niciun fel de suferinţă. Totuşi, geamătul existase. După un timp, realiză că zgomotul pe care-l auzise, venea dinspre o tufă mai îndepărtată. Se apropie încet şi văzu cum un pământean şi o pământeană, strâns îmbrăţişaţi, făceau ceva ce el nu mai văzuse până atunci.

De pe chipul destins al femeii, realiză că este cuprinsă de o mare fericire, nicidecum de durere. Apoi observă cum trupurile încolăcite se destinseră într-un icnet final. Acel icnet, i se întipări în creier, căci era o fericire nemaipomenită pe feţele celor doi. O fericire *de acest gen* el nu avusese niciodată.

„Ce putea fi oare?”. Sondă cu gândurile proprii creierele celor doi şi înţelese cum făceau, ce făceau şi mai ales cu ce făceau. Abia acum înţegea ce le spusese Tatăl Ceresc la începutul încarnării şi la ce erau bune organele sexuale. Într-adevăr, aflaseră singuri la ce folosesc.

Se gândi că ar fi bine să-i mai urmărească pe pământeni, să vadă exact cum fac, dar ceva din interior îi spunea că ştie şi singur ce are de făcut. Unicul gând pe care îl avea în creier acum, era să ajungă mai repede acasă, pentru ca Moira să nu plece la rugăciune.

Apropiindu-se de casă, o luă chiar la fugă, pentru a ajunge mai repede. Moira tocmai se pregătea să iasă pe uşă. O prinse în braţe şi o sărută cum făcuse şi altă dată. Moira însă era mirată, căci acest gest Ocsa nu-l mai făcuse de mult timp. Era învăţată cu mângâierile sau sărutările, căci era felul lor de a-şi arăta dragostea. Dar niciodată până acum, Ocsa nu fusese atât de insistent şi de pasionat.

Era prima oară când pielea lor se atingea întru totul, pe întreg corpul. Şi pentru că erau pereche divină, plăcerea cărnii era deosebit de mare. Ceea ce la alţii îi displăcea Moirei, la Ocsa o atrăgea în mod deosebit. Mirosul cărnii o atrăgea şi avea chiar tendinţa de a-l atinge cu buzele pe întregul corp.

În învălmăşeala de mângâieri, Moira nici nu observă când se produse apropierea totală. Trupul cânta, rezonând cu trupul lui Ocsa. Deci, asta era dragostea pe această planetă! Amândoi, în acea clipă, gândeau la fel: „De ce am pierdut atâta timp?”

Nu mai conta nici poziţia indecentă, nici faptul că puteau fi surprinşi, nu conta decât bucuria cărnii. Încrâncenaţi în mişcările dragostei, nici nu realizară, că atât Oneisa cât şi Flaira, Meron şi Agaton, stăteau ca la un spectacol şi îi priveau.

Icnetul din creierul lui Ocsa, fu repetat chiar în acel moment, atât de el cât şi de Moira. Acest icnet din gura Moirei, se continuă cu un urlet final, care îi aduse fericirea pe chip. Era prima

dată după atâţia ani de pedeapsă, când Moira era fericită. Această fericire, i-o văzuse şi altă dată pe chip. Era însă o fericire spirituală. Acum însă, era fericirea cărnii, care îi fremăta în braţe.

Cu toate acestea, după, Moira se trezi brusc şi primul gând îi fu: „Dacă am greşit din nou?” Greşeala însă era deja făcută. Acum ştiau. Când se dumiri definitiv de cele ce i se întâmplaseră, realiză că a fost văzută de fraţii ei. Ruşinea pentru felul indecent în care fusese surprinsă, interveni şi lacrimile îi cuprinseră ochii.

— Iubita mea, de ce plângi? – o întrebă Ocsa.

— Pentru ruşinea prin care trec.

— Nu ţi-a plăcut?

— Mi-a plăcut mai mult decât pot crede, dar am fost văzuţi.

— De cine? – întrebă Ocsa speriat.

— Priveşte-i! De către fraţii noştri.

Ocsa întoarse capul şi îi văzu pe cei patru plecând din încăpere.

— Orice se poate rezolva. Ne vom face o locuinţă numai a noastră, unde o să stăm numai noi doi. Şi atunci, nimeni nu o să te mai privească astfel, zise Ocsa mângâind-o.

Dragostea lui parcă renăscuse. O energie nestăvilită, îi cobora dinspre creier, către partea de jos a bazinului. Gândirea însă nu-i mai era la fel de lucidă cum îi fusese până în prezent. Dar, plăcerea era atât de mare! Deodată, realiză că îi este foame şi că afară este deja întuneric şi o rugă pe Moira să meargă împreună, în camera unde de

obicei mâncau toţi şase.

Moira merse să ia vasul în care pusese de dimineaţă, la păstrare, mana primită de la Zoroastru. Îl aduse către Ocsa, îl puse pe masă, dar când deschise vasul, din interiorul acestuia ieşiră o mulţime de viermi negri, păroşi.

— Cine a pus mizeriile astea aici? – întrebă Ocsa supărat.

— Eu în niciun caz. Să-i întrebăm pe ceilalţi.

Nici nu sfârşiră vorba bine, când deodată auziră icnetul atât de binecunoscut. Gândindu-se bine la tonalitatea vocilor, realizară că fusese vorba despre Oneisa şi Meron. Şi imediat după aceea, un alt icnet, le dădu de veste că Flaira şi Agaton, nu stătuseră degeaba până acum.

Când toţi şase fură din nou reuniţi, bărbaţii între ei stătură de vorbă şi hotărâră că de aceea Dumnezeu crease femeia şi bărbatul, ca pereche divină şi că este mai bine, de aici înainte, să locuiască în camere separate, având doar intrarea în locuinţă şi locul unde luau masa, în comun…

Odată stabilite acestea, îşi aduseră aminte că le este foame şi Ocsa îi întrebă ce anume au făcut cu mana primită de la Zoroastru, căci în locul ei a găsit o masă viermuindă. Cum niciunul nu recunoştea că ar fi umblat la această mană în timpul zilei, îşi dădură seama că mana pur şi simplu se stricase pentru că ei nu meritau să o aibă.

Le păru puţin rău, că trebuie să muncească şi pentru hrană, căci era foarte comod doar să te

aşezi la masă şi să mănânci. Şi pentru că bărbaţii trebuiau să aducă hrana, hotărârăă să împartă munca, astfel încât femeile să o pregătească.

CAPITOLUL VI – ÎNTÂLNIREA FATALĂ

Totul decurgea normal. De la o vreme încoace, ne obişnuisem să trăim fiecare pereche în camera ei şi să ne întâlnim doar la masă. Era chiar frumos când ne întâlneam.

Nu mai primeam mana cerească, dar acest lucru nu mai conta, căci mâncam peşte şi ceva fructe din pomii fructiferi ai insulei. Tot Ocsa fusese acela care îi văzuse pe pământeni mâncând fructe din pomi. Încercase şi el şi văzând că sunt bune şi gustoase, ne adusese şi nouă. La început, ne-a fost mai greu, căci stomacul era neînvăţat cu aşa ceva şi am avut câteva dureri în zona abdominală, dar apoi totul a fost bine.

La una din sărbătorile noastre, când ne reuneam pentru cinstirea Tatălu i Ceresc şi când puteam să ne revedem toţi fraţii la un loc, Moira a constatat că unii dintre noi aveau un miros familiar. Carnea trupului, deşi foloseam tot felul de parfumuri, ne mirosea într-un anumit fel. Singura logică a acestui miros, era hrana pe care o ingeram şi atunci a început să-i adulmece pe toţi fraţii ei, pentru a înţelege câţi dintre noi schimbaseră hrana cerească cu cea pământeană.

Nici nu începuse să facă această operaţiune, când Zoroastru, care de obicei era în fruntea noastră, ne-a vorbit:

— Fraţii mei! Mă folosesc de acest prilej,

pentru a vă certa pentru faptele voastre. Este îngrijorător faptul că mana cerească nu mai vine la toate locuinţele noastre, cum venea la început. Acesta este semnul că v-aţi schimbat hrana şi că nu mai aveţi nevoie de hrana cerească.

— Dar Zoroastru, zise Meron, crezi că mai putem să îndreptăm ceva din cele făcute?

— Nimic nu se mai poate îndrepta. Răul odată făcut, rămâne aşa. Întrebaţi-o pe Moira ce s-a întâmplat cu mana pe care i-am dăruit-o drept hrană.

— S-a transformat în ceva cumplit de urât şi scârbos, plin de viermi mari şi negri, a completat Moira.

— Credeţi că veţi reuşi să vă hrăniţi toată perioada ce o avem de trăit în aceste corpuri cu peştii din acean, fără să-i terminaţi? Şi dacă veţi fi pedepsiţi pentru că stricarea planetei, încă o dată?

— Nu vom termina peştii, zise Ocsa, căci eu în călătoriile mele cu nava am observat cu ce se hrănesc pământenii şi ca atare, ne vom face rost şi noi de acele animale.

— Da, dar le veţi îngriji singuri? – întrebă iritat Zoroastru.

— Nu. De ce să le îngrijim noi? Cred că pământenii vor fi fericiţi să îngrijească de aceste animale, dacă le vom permite să se hrănească şi ei din această hrană.

— Faceţi cum credeţi că este mai bine, dar să nu mai stricaţi iarăşi ceva, spuse hotărât Zoroastru.

— Zoroastru, poţi să stai fără grijă. În continuare ne vom gospodări astfel încât să nu stricăm nimic. Nu vom face nimic altceva decât ceea ce fac pământenii.

— E bine aşa cum zici Ocsa, dar te-ai gândit vreodată că această hrană animalică îţi va altera gradul de spiritualitate?

— Doar nu vrei să zici că voi deveni ceea ce voi mânca?

— În scurtul timp ce-l mai avem de stat pe această planetă, sub forma aceasta, nu cred că se poate întâmpla aşa. Totul este să nu greşim mai rău şi să nu fim din nou pedepsiţi la o şedere prelungită, căci atunci, asta se va întâmpla: *veţi deveni ceea ce veţi mânca*. Nu atât trupeşte cât mai ales spiritual.

— Să sperăm că nu va fi aşa şi că în acest scurt răstimp, nu ne vom schimba într-atât. Vom mai folosi şi piramidele în scopul întreţinerii noastre spirituale, căci altfel va fi rău de noi, zise Ocsa mohorât.

— Nu este nimeni vinovat de faptele voastre, zise Zoroastru. Şi mai ales nu e nimeni vinovat de împreunarea voastră fizică. Sper că vă simţiţi bine şi că nu veţi fi pedepsiţi pentru asta.

— Nu cred să căpătăm vreo pedeapsă, zise Moira, căci aduceţi-vă aminte de vorbele Tatălui Ceresc, atunci la încarnare, când ne-a zis că vom descoperi şi singuri la ce sunt bune restul de porţi de intrare a energiei în corp.

— Singura problemă ce o avem în acest sens,

zise Artamon, este că eu simt că energia ce-mi este destinată creierului, în acele momente îmi coboară spre zona abdominală, lăsând creierul în suferinţă; iar atunci nu mai pot gândi altceva decât la această treabă.

— Este perfect adevărat, zise Ocsa, aşa se întâmplă. E mai bine să nu ne mai ascundem unul de celălalt. Ce este făcut rămâne făcut.

— Da, este adevărat, zise Zoroastru. Acum, dacă pedeapsa nu a venit imediat, să sperăm că nu aţi făcut ceva chiar atât de rău.

— Suntem toţi mulţumiţi de felul cum ducem pedeapsa. Mai sunt câţiva ani de pătimit în aceste corpuri, dacă nu s-ar mai întâmpla cine ştie ce.

— E bine să nu ne lamentăm şi să ducem totul până la capăt.

— Fraţilor, zise Yotec, care venise alergând, am văzut acum trecând cu nava pe deasupra celorlalte ţinuturi, noi locuitori ai planetei.

— Cum, noi locuitori ai planetei? – întrebă Zoroastru.

— Aşa bine. Sunt altceva decât pământenii de rând. Sunt probabil ca şi noi aici ca să-şi ispăşească vreo greşeală.

— Va trebui să mergem să-i întâlnim, să vedem ce e cu ei. Aşa că vom face o delegaţie de douăsprezece persoane, care va merge în întâmpinarea lor.

— Din câte i-am văzut eu, sunt destul de răi, bâigui Yotec.

— Cum adică răi? – întrebă Zoroastru.

— Adică i-am văzut pe doi dintre ei luptându-se unul cu celălalt. Nu ştiu pentru ce, dar se loveau fără milă. Cred că-i şi durea, pentru că se auzeau icnetele când m-am apropiat pe jos ca să-i urmăresc. Norocul meu a fost că nu m-au observat, căci altfel, probabil că aş fi avut aceeaşi soartă şi m-ar fi bătut şi pe mine.

— Eu nu cred că sunt atât de răi, încât dacă mergem la ei ca prieteni, ei să ne fie duşmani. Oricum, de acum încolo vom avea o grijă în plus. Ei sunt oricum departe de noi, iar aici nu se poate ajunge decât zburând.

— Dar au şi nave, zise Yotec. Le-am văzut eu. Sunt rămase mult în urmă faţă de navele noastre, dar sunt tot nave şi zboară.

— Deci ei pot veni oricând la noi? – întrebă Zoroastru, nedumerit de cele auzite, căci nu se aştepta la o astfel de încercare.

— Mă mir chiar că nu au venit până acum, răspunse în grabă Yotec, uitându-se îngrijiorat către cer.

— Deci treaba este foarte serioasă – spuse Zoroastru – şi trebuie să ne grăbim, lucru care nu-mi place deloc. Mi-ar fi plăcut să gândesc bine la toate alternativele de discuţie cu aceşti necunoscuţi. Se vede însă, că este o nouă încercare a Tatălui Ceresc, pentru noi Oamenii de pe planeta Om, care mai avem atât de puţin de pătimit. În continuare trebuie să fim uniţi, pentru a trece cu bine această încercare.

— Mai este ceva, îşi aduse aminte Yotec.

Necunoscuţii văzuţi de mine nu au şi ochiul sufletului.

— Asta înseamnă ori că nu l-au meritat, ori că nu au ajuns la acel nivel la care să poată avea, zise gânditor Zoroastru. Practic, înseamnă că pe timp de noapte sunt orbi.

— Da. Cred că da, răspunse Yotec.

— Bun. Deci, acum vom merge doisprezece dintre noi, pentru a le face o vizită. Nu mai este timp de aşteptare.

Deci, astfel, pe lângă Zoroastru, Ocsa şi Yotec, mai veniră încă opt fraţi, iar Zoroastru văzând că numărul de doisprezece nu s-a completat, se întoarse cu faţa către ei şi-i întrebă: – Nimeni nu vrea să mai meargă cu noi? La cei tineri mă refer. Rămânând fără răspuns, continuă:

— Nu înţeleg de ce vă este teamă. Ce anume credeţi că ni se poate întâmpla nouă? Răspunsul îi veni de la unul din bătrâni:

— Se vede treaba, că aşa vrea Tatăl Ceresc să nu mergeţi doar voi cei tineri şi vânjoşi, dar care din păcate nu aveţi destulă înţelepciune. Aşa că eu, o să merg de bunăvoie să vă însoţesc. Chiar dacă vă place, chiar dacă nu, mai există şi bătrâni aici lângă voi.

Zoroastru fu atât de surprins de atitudinea bătrânului Izobal, încât nu reuşi decât să spună:

— Fie aşa precum spui tu.

Astfel că, se urcară într-una din navele pe care le păstrau pentru ocaziile când călătoreau către piramide şi Yotec se aşează lângă Zoroastru, pentru

a-i indica direcţia în care trebuiau să meargă. Cel mai simplu ar fi fost, să zboare către partea stângă, spre vest, căci ar fi fost mai aproape. Dar, o luară către est, pentru a nu fi văzuţi înainte de vreme.

Zburând cu nava, Izobal îl întrebă pe Zoroastru:

— Zoroastru, spune, te-ai hotărât cum ajungem la ei? Coborâm direct din navă sau mergem pe jos?

— O Doamne! La asta nu ne-am gândit. Cum crezi Izobal că este mai bine?

— În ambele feluri avem de pierdut.

— De ce spui asta?

— Dacă lăsăm nava şi mergem pe jos, putem fi în pericol şi nu ne putem salva, căci voi aţi spus că sunt violenţi. Dacă mergem cu nava la ei s-ar putea să-i speriem, iar noi nu le cunoaştem nivelul de dezvoltare şi nici nu ştim cum reacţionează când sunt speriaţi. Deci, nu avem nimic de câştigat. Eu consider chiar că ar fi mai bine, doar să-i urmărim ce fac şi să nu stăm de vorbă cu ei.

— Nici vorbă de aşa ceva, zise Ocsa în continuare. Am zis că mergem să stăm de vorbă cu ei, mergem până la capăt. Vezi Zoroastru ce înseamnă să iei bătrâni cu tine?

Zoroastru, după ce cercetă gândurile tuturor tinerilor, se întoarse către Izobal şi-i spuse:

— Îmi pare rău frate, dar noi cei tineri, considerăm că e mai bine să stăm de vorbă cu noii veniţi şi chiar să mergem cu nava până la locul lor

de şedere. Noi nu credem că aceşti încarnaţi pot fi violenţi dacă nu le facem nimic rău.

— Am să mă supun voinţei voastre, căci nu am încotro. Dar mai am totuşi un sfat pentru voi. Nu vă lăsaţi ochiul sufletului la îndemâna necunoscuţilor. Cel mai bine pentru noi, este să nu se afle că-l avem.

— Bine, dar cu acest ochi, se repezi Ocsa, ne putem da seama ce fel de fiinţe sunt, imediat ce i-am privi.

— Da. Dar şi ei, îţi pot vedea sufletul imediat ce i-ai privi, răspunse Izobal.

— Fraţilor, ne apropiem de locul de şedere al necunoscuţilor!

Locul respectiv era undeva în nordul planetei. Fusese prospectat de noi atunci când ne căutam locul pe care să ne ducem pedeapsa, dar din cauza climei, nu fusese acceptat.

— Cred că au fost foarte grăbiţi de s-au aşezat într-un astfel de loc, spuse Ocsa.

— Te pripeşti frate, zise Izobal. De ce crezi că s-au grăbit şi de ce nu crezi că nu li s-a dat voie să aleagă. Poate locul unde li s-a dat voie să se aşeze pe această planetă, a fost ales de Tatăl C eres e, tocmai pentru ca pedeapsa să fie mai grea. Ştii tu, ce anume au făcut de au ajuns aici?

— Ei bine, nu ştiu încă. Eşti mulţumit? Dar să fii sigur că am să aflu.

Ajunşi deasupra insulei continent, căutară un loc unde să aterizeze cu nava, luând aminte la toate ce le făcuseră noii veniţi. Cel mai tare i-a

mirat felul cum erau îmbrăcaţi şi faptul că erau numai bărbaţi. Nu există nici măcar o singură femeie pe care să o fi observat în trecerea lor cu nava pe deasupra continentului locuit de străini.

Înainte de a ateriza, Izobal le mai spuse:

— Nu vă aventuraţi în destăinuiri. Ştiţi bine că ei vor fi încercarea noastră. Priviţi cu răbdare şi nu vă pripiţi.

— Bine, bine, zise Ocsa şi se grăbi să iasă afară.

Locul unde coborâseră, era un fel de centru al insulei continent, pe care îl amenajaseră pentru întâlnirile de grup mare. Probil că şi ei se reuneau din când în când cu toţii, pentru a lua anumite hotărâri.

Imediat ce grupul celor doisprezece a atins solul, dintr-o clădire mare aflată la suprafaţa planetei, a ieşit un grup de străini, costumaţi toţi la fel, ce purtau în mâini lucruri necunoscute. În clipa în care văzu grupul de necunoscuţi încercuindu-i, Izobal îi opri pe ceilalţi unsprezece şi le ceru să facă un cerc, astfel încât, puterea lor de concentrare să poată să creeze un câmp de forţă, care să-i oprească pe străini.

Aşa şi făcură, iar aceştia se agitau foarte tare, cu obiectele acelea ciudate în mâini, din care ieşeau raze de lumină, care se izbeau de câmpul de forţă, ricoşând aiurea. Nu aveau altă soluţie decât să discute telepatic între ei. Străinii, la rândul lor, vorbeau unul cu celălalt, într-o limbă pe care Oamenii de pe planeta Om, nu o mai auziseră

niciodată.

Izobal se concentră pe creierul unuia dintre străini şi află că acesta îşi spune războinic, că vine din constelaţia LIira, de pe planeta Sătan şi că nici de gând nu avea să-i lase să se mişte. După ce se sfătuiră, fiecare dintre ei preluă câte un războinic, pentru a vedea ce le face plăcere. Astfel aflară, că cel mai mult le place să strice şi în al doilea rând, le plăce să primească daruri.

Luară imediat hotărârea de a le face daruri şi, în funcţie de ce îşi dorea fiecare, materializară câte un dar pe potrivă, preluând gândul dorinţă şi materializându-l. Au ieşit astfel, nişte ciudăţenii, căci unul îşi dorea un fel de bâtă sofisticată cu tot felul de ghinturi pe ea, altul îşi dorea un fel de maşină mergătoare pe solul planetei, cu care să se deplaseze mai repede, căci era leneş la mersul pe jos, iar altul îşi dorea aur, sau mai bine spus, o statuetă a lui din aur. O singură dorinţă nu au putut îndeplini. Şi anume, pe a aceluia ce îşi dorea o femeie. Aşa ceva, nu puteau nici chiar ei înfăptui, căci el o dorea vie.

În momentul în care darurile fură materializate, aşa-zişii războinici, se repeziră fiecare la darul său întâi şi întâi, iar după ce şi-au admirat darul, l-au mângâiat, l-au strâns la piept, imediat s-au uitat să vadă ce a primit celălalt de lângă el. Şi bineînţeles, că imediat, cel cu bâta şi-a dorit o maşină, cel cu maşina şi-a dorit statueta de aur, cel cu statueta de aur şi-a dorit…

Că şi-au dorit acestea, nu însemna nimic, căci

dorinţa lor, putea fi rapid materializată, dar în gândurile lor, deja, nu-şi mai doreau doar un obiect al vecinului, ci pe toate şi chiar mai multe din fiecare. Şi pentru că nu erau în stare să se abţină, se luară la bătaie pentru a obţine şi darul vecinului, nemaibăgând în seamă grupul celor doisprezece.

Zoroastru, văzând că nu mai sunt băgaţi în seamă, dădu semnalul de pornire (în formă de octogon în interiorul căruia erau patru ce se concentrau) către clădirea de unde ieşiseră războinicii.

Pentru a fi mai siguri de înaintarea lor justă, Izobal le propuse să hipnotizeze tot ce le ieşea în cale, căci acum cunoşteau exact nivelul lor de dezvoltare (după ce mai întâi, încercase fără succes, să le propună să renunţe la a intra în contact cu o astfel de „civilizaţie”).

Ocsa însă, era foarte agitat şi îl tot întreba pe Zoroastru:

— Oare ce să însemne frate „războinic”? Şi mai ales, de ce sunt îmbrăcaţi astfel? La ce servesc obiectele din mâna lor, am băgat de seamă, căci am văzut când unul dintre ei l-a rănit pe altul cu obiectul din mână.

— Obiectul acela, zise Yotec, se cheamă „armă”, căci am fost foarte atent cum îl denumeau.

Ajunşi în interiorul clădirii, după ce anihilaseră voinţa mai multor războinici, neuitându-i pe cei de afară, care încă se mai

băteau la acel moment, auziră un zgomot foarte, foarte mare, care parcă venea din adâncul pământului.

Ciudat nu li s-a părut faptul că partea de sus a clădirii este locuită de foarte puţine fiinţe, ci faptul că, jos erau atât de mulţi şi făceau un zgomot atât de mare. Era ceva ca un fel de urlet continuu din mii de guri. Vorbeau între ei, erau foarte agitaţi, căci unul dintre războinicii de sus, venise înaintea lor şi anunţase practic sosirea grupului de Oameni şi faptele ce le făcuseră aceştia până acum.

Zoroastru, Izobal, Ocsa şi Yotec, fiind cei patru din interiorul octogonului, căutară conducătorul în interiorul grupului imens de fiinţe ce trăiau în adâncul pământului. Ce puteau imediat să realizeze era imensa dezordine şi mizerie ce-i înconjura pe aceşti străini. Aici, înăuntru, era mult mai cald decât afară, dar era şi un miros cumplit. Iar ei, Oamenii, care nu se învăţaseră în decursul atâtor sute de ani cu mirosul corpului de carne curat, cum puteau oare să accepte mirosul murdăriei?

O e să se şi vedea făcând curăţenie instantaneu în acel loc. Chiar vru să o facă, dar Izobal, îl opri cu un gest, spunându-i telepatic că i-ar jigni profund pe aceşti „războinici”. Şi că dacă aceştia trăiesc aşa, înseamnă că aşa le place.

— Când oare au putut să-şi construiască aşa ceva? – întrebă Zoroastru. Şi mai ales, când au putut să facă atâta murdărie? Cum oare de nu se

îmbolnăvesc stând într-o astfel de locuinţă?

— Au avut destul timp, căci noi nu am mai ieşit de pe insula noastră de multă vreme. Iar atât de departe, nu am mai mers de la începutul pedepsei, căci practic nu ne interesa zona aceasta a planetei, răspunse Yotec. Eu am venit până aici, căci îmi doream nespus de mult să zbor. Şi pentru că nu mă săturasem de zburat, am vrut să dau ocol planetei.

— Eu zic că cel mai bine ar fi să-i anihilăm pe toţi pentru o perioadă scurtă de timp, până cercetăm ce este în acest lăcaş.

Astfel că, cu un efort de voinţă, opriră totul în loc. Nimeni nu mai mişca. Erau practic scoşi din timp. În această situaţie fiind, grupul celor doisprezece se deplasă rapid către interiorul lăcaşului şi găsiră o fiinţă mare şi grasă, stând pe un tron imens, iar la poalele acestuia, un grup de bărbaţi, dezbrăcaţi de această dată, erau opriţi într-un dans ciudat.

Ocsa vorbi imediat către Zoroastru:

— E un ritual Satanic. Eu l-am văzut când am fost la ei. Aşa făceau şi pe planeta lor. Numai că acolo erau cu totul altfel.

În momentul în care îşi dădură seama că acea fiinţă este conducătorul grupului, îl eliberară din câmpul de forţă. Acesta, buimăcit la început, îi privi cu teamă, după care realizând încetul cu încetul că este singurul dintre ai lui care mai mişcă, deveni de-a dreptul îngrozit. Se ridică de pe tronu-i important şi se ascunse în spatele

acestuia.

Văzând că nu i se întâmplă nimic şi că în creier cineva îi spune să stea liniştit că nu i se întâmplă nimic rău, începu să-i privească pe cei doisprezece Oameni, pe după unul din mânerele tronului.

Când în sfârşit înţelese că cei care au venit la el nu vor să-l nimicească, veni în faţa tronului, dar nu îndrăzni să se aşeze. Privea cu mirare către cei doisprezece şi nu înţelegea ce anume i se întâmplă, până în clipa în care văzu pe fruntea unuia dintre ei deschizându-se ochiul sufletului.

Atunci realiză că aceştia sunt Fiii Tatălui Ceresc şi înţelese ce puteri nemaipomenite pentru el, se desfăşurau în momentul acela. Aşa îşi îxplică de ce toţi rămăseseră ca împietriţi şi îi fu încă o dată frică.

Cei doisprezece, se aşezară cât mai aproape de el, dar cu cât aceştia înaintau, el dorea să se retragă. Şi atunci, Izobal le spuse celorlalţi că este mai bine să păstreze o distanţă apreciabilă între ei, atât timp cât discută.

Un singur lucru nu realizau cei doisprezece Oameni. Că fiinţa din faţa lor ştia deja cu cine are de a face şi ca atare, la toate întrebările lor, el se căznea a răspunde politicos şi cu respect. Dar gândurile lui, deja nu mai puteau fi citite. Toţi cei doisprezece s-au gândit că se întâmplă aceasta deoarece au obosit ei, nu pentru că fiinţa din faţa lor se apără.

Ca atare, şi-au adaptat limbajul lor, la cel al

Satanianului. Au discutat vreme îndelulgată despre cele ce le făcuseră cei din constelaţia Lira şi despre pedeapsa primită de către aceştia. Satanianul susţinea că de fapt nici nu au greşit mare lucru, că „s-au distrat” puţin şi că ei consideră că au fost pedepsiţi pe nedrept.

Problema care se punea acum pentru cei doisprezece, era aceea că trebuiau să recunoască descendenţa lor divină şi faptul că se aflau aici la pedeapsă. Ar fi putut să mintă, dar LEGEA interzicea aceasta. Aşa că, Zoroastru vorbi către Satanian:

— Sunt Zoroastru, conducătorul grupului de Oameni de pe planeta Om, din sistemul solar Alcor, constelaţia Ursa Mare. Suntem veniţi aici, pe această planetă, pentru faptele ce le-am săvârşit. Şi noi, ca şi voi, ne-am distrat puţin, distrugând ceea ce creasem. Ce-i drept, noi am distrus numai ce-am creat noi, nu cum aţi făcut voi, care aţi distrus ce au creat alţii. Noi însă, considerăm că suntem pedepsiţi pe drept şi ne-am ales singuri pedeapsa.

— Sunt Lucifer şi sunt conducătorul lor, al celor ce mă înconjoară. Noi suntem veniţi de pe planeta Sătan, constelaţia Lirei. De ce am venit aici, văd că ştiţi mai bine decât mine. Vă întreb numai dacă poporul meu mai trăieşte, căci îi văd pe toţi nemişcaţi.

— Trăieşte şi va fi liber imediat ce noi vom pleca, zise Zoroastru.

— Mai staţi mult? – întrebă Lucifer

nerăbdător. Ne distram tare bine până să veniţi voi…

— Dacă nu v-am deranja foarte tare, am mai rămâne, zise Ocsa, gândindu-se la ritualul

Satanic.

Îşi aducea aminte, că la acest ritual, de obicei, participau şi femeile lor şi voia să vadă ce se va întâmpla aici, unde nu erau femei. Ideea din capul lui Ocsa, ajunse şi la bătrânul Izobal, care fără ocolişuri îl întrebă pe Lucifer:

— De ce sunteţi numai bărbaţi acum şi aici? Unde vă sunt perechile?

— Ce perechi? Noi nu avem perechi. Cum adică, să avem perechi?

— Cum, voi nu aveţi Pereche Divină? – întrebă uimit Zoroastru.

— Nu-mi place cuvântul Divin. Iar perechea dacă o vreau, pot să o găsesc oricând. Nu trebuie să caut foarte mult. Uite! În stânga tronului meu, ai să vezi pământenele care ne ajută să ne găsim perechea atunci când simţim nevoia.

Uitându-se la femeile arătate de Lucifer, Zoroastru văzu pământene obişnuite, fără niciun fel de veşmânt, iar din multitudinea de femei de acolo îi ieşi în evidenţă una care avea abdomenul foarte, foarte umflat.

Era ceva dizgraţios în atitudinea ei. Era ceva nefiresc. Luând seama de existenţa acesteia, Zoroastru îl întrebă pe Lucifer:

— Şi această femeie nefirească, ce caută printre celelalte?

— De ce spui nefirească? Ea este doar însărcinată. Îmi poartă viitorul prunc în pântece.

— Vrei să spui că voi vă înmulţiţi?

— Da. Cam aşa ceva.

— Bine, dar pântecele femeii este deosebit de mare. Cât timp mai trebuie să-ţi poarte pruncul?

— Până ce pântecele crapă.

— Şi femeia? Ce se întâmplă cu ea?

— Moare, dar pruncul trăieşte.

— Şi cum arată un astfel de prunc? – întrebă Zoroastru.

— Este o combinaţie între un Satanian şi un pământean. Nu arată nici ca mine, nici ca ea, căci apar unele mici aberaţii cromozomiale. Sunt foarte înalţi, cam prostuţi, dar ascultători. Sunt foarte buni pentru apărare.

— Apărare? – întreabă Izobal. Ce vrei să spui prin apărare?

— Noi suntem un neam de războinici. Atacăm, dar ne şi apărăm. De atacat, atacăm noi, că suntem isteţi şi de apărat ne apără ei, căci şi dacă mor nu se pierde nimic.

— Dar pe cine să atacaţi şi de cine să vă apăraţi? Cine vă vrea răul? Am văzut că aveţi şi „Arme”.

— Cum, de cine să ne apărăm? Ne apărăm deocamdată de pământeni, căci nu sunt de acord când le luăm femeile, vitele şi hrana. Ei spun că muncesc pentru noi şi se revoltă atunci când mergem să ne culegem hrana. La început, ne-au luat drept zei şi ne-au dat de bunăvoie câteva vite.

Apoi am mers şi ne-am luat şi singuri, căci trebuia să mâncăm. Cel mai tare se supără când le iei femeia.

— Bine, dar aici la voi, nu se poate ajunge decât în zbor. De ce trebuie să vă apăraţi? – insistă Izobal.

— Eu nu am spus că ne apărăm aici. Am spus că ne apărăm acolo. Iar fii noştri, nici nu locuiesc aici. Au destul loc pe continentul acela mare.

— Dacă nu vă ţineţi progeniturile aproape, înseamnă că îi cam renegaţi, spuse Ocsa, deşi vedea cum Lucifer se enervează.

— Nu îi renegăm. Dar ce să facem cu proştii ăia aici? Şi aşa suntem foarte mulţi aici. La urma urmei ei o duc pe acel continent aşa cum merită. Sunt mai mult decât pământenii şi se cam joacă cu existenţa acestora. Pentru un uriaş de-al nostru, o viaţă de pământean nu înseamnă nimic. Este chiar distractiv să-i vezi ce pot să facă.

Izobal se înfioră de cele auzite şi insistă telepatic către Zoroastru să plece cât mai urgent. Cu toate acestea, ceva li se părea suspect. Ceva nu era complet. Aici, în locul unde stăteau de vorbă cu Lucifer, nimic nu le dovedea gradul de civilizaţie pe care ar fi trebuit să-l aibă pentru a avea navele aeriene şi acele „arme”. Şi prin urmare, aceasta era ultima întrebare pe care trebuia să o pună lui Lucifer.

— Spune-mi te rog, cum aţi reuşit să vă construiţi navele pe care le aveţi?

— Să le construim? De ce am face aşa ceva?

Există un cuvânt care să-ţi explice cum anume le-am căpătat, dar mi-e teamă că n-ai să înţelegi. Ei bine, le-am furat.

În acea clipă, gândul lui Yotec fugi către nava proprie, dar se linişti imediat, căci avusese bună idee de a crea un câmp de forţă în jurul ei.

În acea clipă, toţi erau ferm hotărâţi că trebuie să încheie discuţia şi să plece. Îi spuseră lui Lucifer că trebuie să plece dar acesta insistă:

— Dar voi, unde staţi pe această planetă?

Pentru o clipă, s-au gândit să nu-i răspundă, dar ştiind că acesta poate oricând să găsească insula lor, Zoroastru îi spuse exact locul unde se aflau.

Din acea clipă, Izobal ştiu că nimic nu-i va opri, pe Satanieni să vină pe insula lui mult iubită. Acelaşi lucru îl simţiră şi ceilalţi unsprezece. Oricum, ceea ce le era scris, avea să se întâmple. Îşi luară rămas bun de la Lucifer, merseră către navă, iar după ce aceasta se ridică în atmosferă, desfăcură câmpul de forţă care-i ţinuse pe Satanieni în afara timpului.

Din păcate, nu au putut să asculte povestea lui Lucifer despre felul cum i-a gonit el pe OAMENI. Văzură doar cum Satanienii îl ridicaseră pe braţe pe eroul lor şi cum câţiva dintre ei, încă se mai băteau pe daruri.

CAPITOLUL VII – NOUA NOASTRĂ CASĂ

Odată întorşi pe insulă, toţi Oamenii de pe planeta Om se strânseră în amfiteatrul construit tocmai pentru a putea participa cu toţii la

rezolvarea unor probleme ce interesau grupul. Zoroastru, mai precipitat ca oricând, veni în centrul amfiteatrului şi începu să le povestească cum decursese întâlnirea cu Satanienii.

Toţi cei prezenţi ascultaseră cu sufletul la gură cele povestite de el şi erau profund îngrijoraţi. Cel mai tare însă, îi speriase faptul că Satanienii se înmulţeau. Şi în grupul lor se întâmplase, aşa cum li se promisese de la început, ca în urma greşelilor repetate, câte unul dintre cei care greşeau mai grav, să fie oprit din faptele sale de către Tatăl Ceresc, pentru a fi judecat şi pentru a i se acorda o nouă pedeapsă.

Pedeapsa consta în faptul că cel ce greşea, era obligat să treacă din trupul lui de carne, în alt trup de carne, ce se forma în pântecele femeii Om, după modelul pământean. Pedeapsa era atât pe plan fizic, material, cât şi pe plan psihic căci el, Fiul de Dumnezeu, care putea face tot ce-şi dorea, era oprit dintr-odată, forţat să se restrângă de la dimensiunile unui trup matur, la dimensiuni milimetrice, iar apoi, la ieşirea din trupul mamei, era obligat să nu-şi folosească cunoştinţele acumulate în decursul vremii, până când învăţa să vorbească şi să meargă.

Având drept părinţi o femeie şi un bărbat, se afla practic în grija acestora. Creierul copilului astfel născut avea toate informaţiile necesare, pe care le aveau şi maturii, doar că nu putea dispune de ele decât după ce i se reîmprospătau informaţiile. Această reîmprospătare a memoriei

copilului, nu se putea face decât după ce acesta împlinea şapte ani pământeşti.

Numărul Oamenilor pedepsiţi nu se schimba. El rămânea acelaşi. Altfel spus, nu se înmulţeau. Faptul că Satanienii se înmulţeau, era îngrijorător atât pentru existenţa lor ca Oameni, cât şi pentru existenţa planetei.

După ce clarifică toate problemele şi răspunse la întrebările tuturor, Zoroastru spuse:

— Va trebui să ne luăm măsuri de siguranţă, căci nu este de glumit cu acest soi de fiinţe.

Marea majoritate a celor din amfiteatru, îşi manifestară acordul cu cele spuse de către Zoroastru. Izobal coborî în amfiteatru şi vorbi:

— În timp ce te ascultam, mi s-a arătat Tatăl Ceresc, şi chiar m-am mirat că voi nu l-aţi văzut şi mi-a spus câteva cuvinte. Eu, deşi sunt bătrân, nu ştiu să le găsesc rostul, iar EL nu mi-a spus mai mult. Aici suntem cu toţii şi vă rog să vă spuneţi părerea! Iată cuvintele Lui: „Feriţi-vă de apă!”. Judecaţi ce trebuie să facem!

— Eu cred că va trebui să ne mutăm locuinţa pe un alt teritoriu al planetei, zise Zoroastru.

— Şi eu cred la fel, zise Ocsa. Dar înainte de a veni aici, am cercetat toate teritoriile şi niciunul nu era la fel de bun ca acesta. Deci, cel mai bine ar fi să rămânem aici. Şi pentru orice eventualitate, să ne construim un alt adăpost mai restrâns, pe un alt teritoriu.

— Şi pentru ca să fim în acord cu cuvintele Tatălui Ceresc, ne vom duce pe un teritoriu unde

să nu fie apă ca aici, zise Izobal.

— Din câte ştiu eu, vorbi şi Yotec, acest teritoriu pe uscat, este destul de bine ales, între cele trei şiruri de munţi. De la început am vorbit de acest teritoriu, care era foarte adăpostit, dar clima ne era, jumătate de an, total nefavorabilă.

— În plus de aceasta, în acel teritoriu există animale de tot felul, de care ar trebui să ne apărăm sau, din cauza frigului, chiar să le mâncăm. Oricum, vom vedea ce avem de făcut. Este bine să vă gândiţi în această noapte, dacă acolo ne vom construi viitoarea locuinţă, căci teritoriul este mult mai restrâns decât insula noastră dragă. Mâine, urmează să ne reîntâlnim şi să stabilim exact ceea ce avem de făcut. Ce nu-mi place, este faptul că trebuie să ne grăbim, iar în grabă, se pot face multe greşeli. Eu cel puţin, de câte ori m-am grăbit, de atâtea ori am greşit.

Fiecare plecă spre casa lui, bărbaţi, femei şi copii, gândindu-se la cele ce vor putea face. A doua zi, tot Omul venise cu câte o idee. Ocsa mai ales era cel mai prolific. El se zbătuse toată noaptea, cam ce arme se pot construi şi cum se pot adapta navele pentru a primi armele, căci îi plăcuseră teribil acele mici jucării.

Alţii şi altele, gândiseră la tot ce se va putea face pe un teritoriu mic şi pentru a scăpa de factorul climă. Toţi, dar absolut toţi, erau de acord cu acest teritoriu. El era înconjurat de munţi, dar cu toate acestea, foarte aproape exista şi o mare. În momentul în care Zoroastru află că toţi sunt de

acord cu acest teritoriu, propuse către ceilalţi ca el să se numească „Noua noastră casă”.

Toţi se bucurară şi Ocsa chiar propuse:

— Să mergem cât mai repede acolo, căci sunt nerăbdător să văd ţinutul respectuv. Izobal, care era mai calm decât toţi, îi spuse:

— Nu Ocsa. Tu ai să rămâi aici şi ai să faci armele pe care le-ai gândit. Un singur lucru vă cer vouă celorlalţi. Să promitem Tatălui Ceresc, că nu vom folosi aceste arme, decât ca să ne apărăm!

Aşa făcură, iar Ocsa fericit alese pe câţiva dintre fraţii lui cu care se înţelegea mai bine şi plecară către nave, pentru a face toate modificările necesare. Izobal reuşise astfel să scape de Ocsa, care întotdeauna avea idei ciudate. Un singur lucru nu ştia el atunci. Că în momentul în care aceste arme au început să se materializeze, Tatăl Ceresc le-a luat puterea de a mai scoate pe cineva în afară din timp. Pierduseră astfel, încă una din puterile câştigate pe parcursul vremii şi nici măcar nu ştiau ce li se întâmplase.

Plecară cu una din navele cele mari, un grup mare de bărbaţi, iar femeile rămaseră pe insulă să-i aştepte, îngrijind de copii şi case. Odată ajunşi pe teritoriul din interiorul arcului muntos, fură fascinaţi de frumuseţea peisajului şi mai ales de vietăţile ce populau acest teritoriu.

Deocamdată, era cald căci era vară. Dar vara ţinea atât de puţin, iar ei trebuiau să mai stea destule ierni aici, aşa că se hotărâră să-şi facă locuinţa în interiorul planetei.

Forma locuinţei era, bineînţeles, o piramidă cu vârful în jos, pentru a nu fi obligaţi să meargă tot timpul către piramide, deşi nu o făcuseră prea des în ultima vreme. Locul unde urmau să trăiască clipă de clipă de aici înainte se afla la două treimi de vârful acestei piramide.

Fiecare dintre cei prezenţi acolo, avea câte o idee şi fiecare bineînţeles că dorea să şi-o pună în practică. Problema cea mai mare, era cum să se construiască în interiorul planetei, fără a se strica exteriorul. Căci exteriorul trebuia să rămână aşa cum era.

Şi pentru că le era foarte dor de acasă, primul lucru pe care-l făcură, creară câţiva brazi pe vârful munţilor din împrejurimi. Brazii însă, nu au mai ieşit ca cei de acasă. Nici măcar ca cei de pe insulă. Au ieşit aşa cum a vrut planeta. Arătau cam pe jumătate cât îi doreau ei, dar aveau totuşi mirosul dorit şi dădeau răcoare.

Iar pentru că Tatăl Ceresc a fost de acord cu ei pentru măsura luată, a trimis şi o sfântă ploaie, care să le aducă mirosul de acasă, căci pământul planetei, odată umezit de ploaie, capătă un miros aidoma cu mirosul obişnuit al planetei om.

Începură prin a-şi construi o tabără provizorie, urmând ca Yotec să aducă şi alţi fraţi, pentru ca noua casă să fie terminată cât mai repede. Apoi începură lucrul în interiorul planetei, dar materialul pe care-l scoteau, îl transformau prin înalta lor tehnică, în cristale de cuarţ. Aceste cristale urmau să asimileze toate cunoştinţele de

care dispuneau la momentul respectiv toţi Oamenii veniţi aici la pedeapsă de pe planeta om, pentru ca în cazul producerii unui accident, aceste cunoştinţe să nu se piardă.

Astfel că, s-a creat o întreagă bibliotecă pe suport cristalin. În afara bibliotecii şi a zonei de locuit, şi-au mai creat o încăpere sub formă de amfiteatru, unde fiecare putea sta în jilţul propriu. Alături de această încăpere, exista o alta cu un rol bine stabilit, destinată celor doisprezece din Consiliu.

Fiecare la rândul lui, şi-a adus aportul creând încetul cu încetul toate utilităţile de care aveau nevoie. Nu au uitat nimic. Ca sursă de energie foloseau descompunerea legăturilor chimice ale metalelor radioactive descoperite în interiorul planetei.

În vreme ce primii bărbaţi erau deja pe noul teritoriu ales, femeile rămăseseră acasă cu copiii şi cealaltă parte de bărbaţi. Ocsa, care rămăsese în absenţa lui Zoroastru mai mare peste toţi, se întrecea pe el însuşi. Făcu tot felul de arme, din ce în ce mai sofisticate, coloră lumina navelor în funcţie de armamentul din dotare, dându-i culorile atât de obişnuite nouă: roşu, galben şi albastru după cum era cerul pe planeta Om.

După ce termină cu armamentul pe care nici nu-l încercaseră de frică să nu strice ceva, Ocsa se gândi cum ar putea să procedeze, pentru a-i face deosebiţi pe cei ce deserveau navele, de ceilalţi fraţi. Îşi aduse în minte faptul că Satanienii

luptători, aveau o îmbrăcăminte aparte de restul Satanienilor. Şi atunci, îşi imagină şi el o îmbrăcăminte aparte pentru aşa zişii lui luptători.

Cea mai frumoasă era tunica, un fel de haină roşie cu fireturi multe, din material galben-auriu. Pe braţul stâng al tunicii, le făcuse un fel de inimă din fir de aur care în interior avea un număr de bastonaşe aurii, care diferenţiau pe bărbaţi de femei, după cum erau aşezate vertical sau orizontal şi după numărul lor, gradul de complexitate al navelor şi armelor, între unu şi cinci. Cu gradul unu erau desemnaţi superiorii. Cămaşa pe dedesubtul hainelor era dintr-un material lucios galben-auriu, iar pantalonul era albastru închis la culoare. Încălţările erau şi ele tot albastre, în aceeaşi culoare cu pantalonul.

Erau foarte arătoşi aşa cum erau îmbrăcaţi şi primul gând a lui Ocsa a fost să-i îmbrace şi pe cei plecaţi de acasă. Aşa că, atunci când Yotec veni cu nava mamă pentru a mai transporta un alt grup de bărbaţi, care să-i ajute pe primii la clădirea Bazei, se repezi cu uniformele pentru a i le da, dorind ca şi cei din Bază să se îmbrace aşa cum trebuie.

Toţi erau încântaţi de noile haine şi imediat ce fură gata, sau şi îmbrăcat în ele. Fetele erau cele mai frumoase. Părul lor, indiferent că era auriu, arămiu sau negru, se vedea atât de frumos pe haina cea roşie încât ele erau cele mai încântate.

În rest, viaţa mergea înainte, iar dacă se mutau pe noul teritoriu, totul se rezolva de la sine. Cei câţiva ani pe care îi mai aveau de suportat în

aceste corpuri de carne, ar fi trecut pe nesimţite, căci odată intraţi în bază, nu ar mai fi ieşit până când ar fi trecut perioada de penitenţă.

Aşa hotărâseră şi aşa trebuiau să facă, dacă doreau să revină la forma lor iniţială şi să aibă totalitatea cunoştinţelor şi forţelor proprii. Deci, cu următorul transport, plecară femeile care erau jumătăţile bărbaţilor ce plecaseră iniţial. Treaba dura cam mult şi ele doreau să fie împreună cu soţii lor.

Odată ajunse, fură fascinate de peisajul teritoriului ce acoperea baza. Intrarea se făcea direct prin munte, iar partea de interior era minunată. Bărbaţii îşi dăduseră silinţa să asigure tot confortul şi mai ales, toate condiţiile strict necesare ducerii vieţii în subteran, pentru cei câţiva ani care mai rămăseseră de stat aici. Femeile au venit cu lucrurile de amănunt în locuinţe, care nu mai erau la fel de spaţioase ca cele de pe insulă, dar existau şi le ofereau adăpostul.

Bărbaţii erau atunci la stocarea de date în cristale de cuarţ. Rând pe rând, toate cunoştinţele lor fuseseră stocate astfel încât era de ajuns să porţi un astfel de cristal la tine, de şapte ori câte şapte zile şi nopţi, fără a te despărţi de el şi fără a lăsa pe nimeni să ţi-l atingă. Acest cristal îţi devenea fidel şi-ţi transmitea pe măsură ce-i cereai, toate cunoştinţele acumulate, precum şi energia de care ai fi dus lipsă eventual.

În afara acestor cristale mai mici, se stocaseră

date esenţiale privind originea şi evoluţia OAMENILOR pe cristale imense, sub formă de stâlpi. Acestea erau stocate în biblioteca BAZEI, unde copiii urmau să preia toate învăţăturile de care duceau lipsă, numai prin prezenţa lor în acea sală.

Mai era însă mult de lucru şi aici şi la zona de locuit. Mai trebuiau ajutoare. De aceea, Zoroastru îl chemă pe Yotec la el. O nelinişte îl hărţuia pe Zoroastru de câteva zile şi nu-l lăsa să doarmă liniştit nopţile. Îi era teamă că Satanienii îi vor ataca înainte ca el să termine în întregime noua locuinţă, Baza cum o numeau ei, căci în această locuinţă le rămăsese toată speranţa, în ea îşi puseseră toată nădejdea.

Avea tot timpul ideea că nu va mai apuca să o vadă pe soţia sa, care rămăsese pe insulă, căci faptul că avea doi copii mici de îngrijit, o împiedicase să mai vină atunci, acolo. Parcă nu se mai termina odată cu construcţia acestei baze, parcă munceau prea încet, parcă nici forţă nu mai aveau. Totul mergea foarte greu şi picătura care umplea paharul, era dorul de femeia lui, care îl mistuia.

Astfel se chinuia Zoroastru, când intră Yotec. Atunci, îi spuse acestuia:

— Frate, mergi degrabă acasă şi adu încă un grup de bărbaţi, să terminăm mai repede treaba; am tot soiul de presimţiri sumbre. Nu aş vrea să fim obligaţi a greşi din nou. Un lucru ştiu sigur: cu Satanienii nu-i de glumit; nu-i o problemă simplă.

Trebuie să ne grăbim şi să ne regrupăm cât mai repede cu toţii în Bază. Aşa că, mergi şi adu cât mai mulţi bărbaţi!

— Am să plec cât mai repede cu putinţă. Mâine în zori chiar, spuse cu obedienţă Yotec.

— Eu cred că ar fi mai bine să mergi chiar acum, în după-amiaza aceasta.

— Bine, dar vine noaptea, o să călătoresc în întuneric, răspunse Yotec.

— Ce dacă este întuneric? Ce ţi se întâmplă? E mai bine ca mâine dimineaţă să poţi pleca cu ei încoace şi să prindem o zi întreagă de muncă pentru Bază.

— Cum crezi tu că e mai bine Zoroastru, aşa vom face.

— Eu cred că e foarte bine să pleci acum, pe loc şi să treci pe la Zaidra, soţia mea şi să mi-o aduci, cu copii cu tot.

— Aşa am să fac. Plec chiar acum, zise Yotec ieşind grăbit şi coborând către locul unde se pregătise un hangar mare pentru nave.

Zoroastru rămase gânditor câtva timp, apoi urcă spre bibliotecă, unde mai era mult de lucru. Yotec urcă împreună cu alţi doi fraţi în navă şi cu ajutorul turbo-liftului fură scoşi la suprafaţă, de unde plecară către insulă. Soarele era la asfinţit, deci dacă se grăbeau puţin, puteau ajunge până în miez de noapte pe insulă.

Zborul a decurs în bune condiţii, nu s-a întâmplat nimic important şi aşa cum prevăzuse, Yotec ajunse puţin înainte de miezul nopţii. Pe

insulă, totul era normal, era linişte şi calm. Marea majoritate a Oamenilor dormeau liniştiţi în casele lor, mai puţin cei ce păzeau zidurile cetăţii şi radarele.

Imediat ce radarele au simţit nava lui Yotec, toţi cei de acolo s-au agitat pentru primirea lui pe insulă. Carmina, perechea divină a lui Yotec, fu pe dată anunţată să vină în întâmpinarea lui. Yotec se grăbi să coboare, îi anunţă pe cei de la radar ca în zori să convoace bărbaţii pentru a se stabili grupul ce va pleca în Bază şi plecă împreună cu soţia lui acasă.

Totul părea a fi normal, dar în aer era ceva ciudat, drept pentru care, Yotec nu putu să adoarmă imediat şi atunci stătu cu Carmina vreme îndelungată, povestind despre noua locuinţă din Bază şi încercând să afle ce noutăţi mai sunt acolo pe insulă. Cum stăteau aşa unul lângă altul şi povesteau, deodată răsună alarma roşie, acel zgomot pe care Yotec îl auzea cu sufletul, de când ajunsese pe insulă.

La început, intră în panică, o luă pe Carmina în braţe şi nu-i venea să-i mai dea drumul. Ea însă, puţin mai lucidă, s-a desprins din îmbrăţişarea lui şi i-a spus:

— Iubitule, nu sta lângă mine. Trebuie să mergi la radare să vezi ce este de făcut.

— Bine, dar cu tine cum rămâne?

— Nu cred că este aşa grav, dar am să merg şi eu cu tine. Să ne îmbrăcăm în uniformele lui

Ocsa.

— Bine, dar trebuie să ne grăbim.

Carmina aduse uniformele, se îmbrăcară şi într-un minut erau şi ieşiţi afară. Aici, lumina roşie pâlpâia cu frecvenţă mare, iar sunetul de alarmă se auzea mai bine şi era parcă şi mai groaznic. Peste tot erau Oameni ieşiţi în panică şi toţi se îndreptau spre radare şi nave, care se aflau în centrul insulei.

Yotec îşi imagină că pe toată insula se întâmpla acelaşi lucru. Odată ajuns la radare, află ce se întâmplase. Satanienii atacaseră insula, dar nu pe cale aeriană, ci pe sub apă. Şi anume, veniseră cu navele lor pe sub apă, până în dreptul bucăţii de pământ ce unea insula cu continentul, iar acolo spărseseră zidul şi intraseră unul câte unul, prin gaura din zid. Acolo era hiba; zidul nu era păzit de gărzi pe această porţiune, căci în mod normal, nimeni nu putea trece pe potecuţa de pământ, nici ziua, nici noaptea şi practic nimeni nu se aştepta la un atac pe sol, ci pe calea aerului.

La momentul în care s-a spart zidul, imediat s-au sesizat radarele şi sonarele. Satanienii, îmbrăcaţi în uniforme oliv, mergeau în grupuri de patru, cinci persoane, aveau căşti dotate cu raze infraroşii şi pe unde treceau, semănau moarte şi panică. Le era necesar acest teritoriu, căci doreau să intre în posesia cunoştinţelor Fiilor de Dumnezeu, pe care le-ar fi folosit în modul lor propriu.

Oamenii fugeau cât puteau spre centrul insulei, mulţi se întâlneau cu Satanienii şi unii

dintre ei, scăpau ascunzându-se, alţii însă erau omorâţi pe loc. Partea dinspre continent a insulei, se transformase într-o baie de sânge.

Între timp, în interiorul insulei, bătrânii hotărâseră ca pe o parte de nave să se urce femeile şi copiii neajutoraţi, iar pe restul de nave, să se urce luptătorii, care să-i ţină în loc pe Satanieni. Mendoza preluase conducerea pe insulă, iar pentru transportarea femeilor şi copiilor, dăduse ordin lui Yotec să se ocupe.

Yotec începu să îmbarce femeile şi copiii, la capacitatea maximă a navelor, iar el se urcă în ultima navă, pentru a încheia formaţia de nave şi pentru a-i păzi de eventualele atacuri din spate, din partea Satanienilor deja aflaţi pe insulă. În momentul în care navele cu femei şi copii au decolat, Satanienii aflaţi pe nave au decolat şi ei şi au început să atace navele Oamenilor.

Atunci Oamenii rămaşi pe insulă s-au îmbarcat pe restul de nave, femei şi bărbaţi devenind luptători. Mendoza, împreună cu ceilalţi bătrâni încercaseră până atunci să se concentreze pentru a-i scoate pe Satanieni din timp, dar nimic nu le reuşea. Ori ei nu se puteau concentra din cauza vacarmului, ori forţa le scăzuse din cauza panicii. Nu ştiau de măsura luată de Tatăl Ceresc pentru a-i încerca.

Bătrânii vedeau corpurile fraţilor lor mutilate şi fără viaţă, căci sufletele celor morţi nu puteau fi văzute în planul material, iar ei panicaţi nu realizau ce îi e întâmplase. Erau deja prea prinşi

în material, pentru a înţelege că moartea fizică, însemna eliberarea sufletului şi ieşirea acestuia din sfera materială, ba chiar din dimensiunea în care existau ei atunci. Aşa că, ei ordonaseră prin Mendoza, să se treacă la luptă.

Navele Oamenilor, roşii, galbene şi albastre, împânziră cerul, făcând ca navele galbene-maronii şi oliv ale Satanienilor să se grupeze practic spre continent. Totuşi, două nave Sataniene se luaseră după navele cu femei şi copii şi le atacau de zor. Tot cerul era luminat. Era ceva feeric să vezi tot cerul luminat în mii de puncte. Mulţi se opriseră în loc, nu mai alergau, ci stăteau ţintuiţi privind feeria de pe cer.

La început totul părea foarte frumos. Bătrânii chiar reuşiseră să creeze un câmp de forţă care nu le permitea Satanienilor să se mai întoarcă cu navele pe solul insulei sau pe apele din împrejurimi, pe o rază destul de mare încât acestea să nu mai poată ataca. Dar Satanienii nici gând nu aveau să coboare ca să atace. Ei atacau în zbor, aşa că feeria iniţială s-a înfrumuseţat în linii luminoase pe cer, care erau de fapt raze laser distructive, teribilele arme ale Satanienilor.

Ocsa, conducătorul celor de pe nave, preluase conducerea acestora şi după ce au fost atacaţi de Satanieni, imediat au atacat şi ei. El imaginase primele arme, de aşa natură încât să anihileze doar navele Satanienilor prin câmpuri de forţă. Dar cum aceştia erau foarte ofensivi şi armele Oamenilor erau netestate, au trebuit să folosească

armele de tip doi, care distrugeau navele Sataniene.

Distrugeri au început să apară imediat şi de-o parte şi de alta. Ocsa, observând că două nave Sataniene se luaseră după navele cu femei şi copii, plecă şi el cu nava lui, în urmărirea urmăritorilor. Satanienii lansau în permanenţă raze laser împotriva navelor urmărite şi se apropiaseră foarte tare.

Yotec era foarte impresionat de navele Sataniene, de numărul lor mare şi mai ales de coloritul lor şi de faptul că acestea îi atacau. Acest fapt fără precedent, îl marcase atât de tare încât uitase să inducă câmpul de protecţie al navei, câmpul de forţă salvator, aşa că nava era mai mult decât vulnerabilă acum.

Fiind ultima navă din convoi şi neavând protecţie, fu cea dintâi lovită. Yotec era în partea superioară a navei în momentul în care nava fu lovită şi avariată. La început, nici nu realiză ce anume s-a întâmplat. Doar scuturarea puternică a navei îl dezmeticii şi îl făcu să înţeleagă cum că se prăbuşea împreună cu tot ce era pe navă. Fraţii lui, femei şi copii, erau ameninţaţi la fel ca şi el.

Acolo sus, pe puntea de comandă, nu se întâmplase nimic, dar nava nu mai răspundea la comenzi. Se uită la cei doi fraţi ce erau împreună cu el pe punte şi nu-i veni să creadă ce văzu. Amândoi erau zdrobiţi şi plini de sânge.

Începu să coboare spre partea de jos a navei pentru a vedea ce se întâmplase, când o izbitură

nemaipomenită, îl făcu să cadă din picioare, se rostogoli în dreapta, în stânga şi în rostogolire se lovi la cap. Durerea fu atât de puternică încât leşină. Se trezi după un timp în legănatul apei şi înţelese că nava căzuse în ocean. De asemenea, simţi un puternic miros de fum şi carne arsă şi auzi cum apa pătrundea în navă.

Privind în jurul lui, cu ochii înlăcrimaţi de fum, îşi dădu seama că nava în cădere se răsucise şi acum puntea de comandă era la partea de jos şi ieşirea din navă la partea de sus. Aşa că începu să urce pentru a ajunge la partea de sus, ca să scape practic din acea închisoare.

Peste tot pe unde trecu, văzu numai cadavre. Femeile şi copii, zăceau fără viaţă. Unii erau însângeraţi, alţii erau arşi, carbonizaţi. Yotec se hotărî să caute printre cei ce-l înconjurau, măcar un frate viu, deşi era intrat în panică şi ar fi preferat să iasă cât mai repede, căci nava se scufunda. A căutat zadarnic prin toate compartimentele navei, căci nu a găsit nimic viu.

La nivelul trei al navei, a găsit spărtura provocată de explozia iniţială. Raza laser atinsese o zonă vitală a navei şi abia acum Yotec înţelese că nava nu putea să mai răspundă la comenzi, căci avaria era mult prea mare.

Ajuns la nivelul cel mai de sus al navei, care de fapt era intrarea în navă, dădu să iasă la aer şi aici găsi pe unul din fraţii săi, care deşi era rănit, mai era încă în viaţă. Îl scoase afară şi cu el pe umăr, se aruncă în valuri. Înotă cu el multă vreme

şi din când în când întorcea capul să vadă cum mai era nava pe care o părăsise; sus pe cer nu mai era nici urmă de navă. Toate se îndepărtaseră. Tot înotând, găsi pe apă o bucată de lemn ce plutea şi pe care o apucă cu mâna liberă continuând să înoate cu picioarele.

Într-un târziu, simţi curentul care-l conducea şi deci ştiu, că acesta îl va duce către un ţărm. S-a lăsat în voia curentului, cu o mână prinsă de bucăţica de plută şi cu cealaltă susţinând la suprafaţă capul fratelui său, cuprins de o oboseală cumplită. Îşi concentră toată atenţia pe rugăciunea către Tatăl Ceresc pentru iertarea păcatelor. Când termină rugăciunea, deja atingea cu picioarele fundul apei, iar în faţa ochilor se întindea o plajă cu un nisip galben-auriu. Ajuns pe plajă, îl controlă pe fratele rănit şi realiză că acesta era încă în viaţă şi atunci îşi permise să cedeze oboselii şi să adoarmă.

În vremea aceasta, Ocsa văzând că nava Satanienilor a avariat nava lui Yotec, se enervă atât de rău, încât folosi arma de tip trei, a cărei rază efectiv dezintegra orice corp pe care l-ar fi atins, astfel încât din nava Satanienilor nu mai rămase nimic. Apoi, se întoarse plin de furie către ceilalţi şi începu să tragă în navele lor din toate puterile. Ceilalţi Oameni, în navele lor, foloseau armele de tip doi, deci produceau doar avarii, iar navele Sataniene cădeau una câte una.

Din păcate, Oamenii nu se gândiseră că bucăţi de nave vor cădea peste cei de pe insulă. Aceştia

de jos, erau îngroziţi de spectacolul de pe cer şi de scenele văzute aici pe insulă, când bucăţi mari de metal începură să cadă din cer. Acestea cădeau peste Oameni, peste locuinţe, peste generatoarele de energie.

La un moment dat, o navă Sataniană care stătuse şi observase ce se întâmplă pe insulă, s-a aşezat în dreptul generatoarelor de energie, la distanţa la care se putea apropia în funcţie de câmpul de forţă. Odată ajunsă acolo, pentru că nu mai putea înainta, îşi opri motoarele şi se lăsă să cadă. Nava, la impactul cu generatoarele de energie, explodă antrenând în această explozie şi generatoarele. Explozia a fost deosebit de puternică, făcând să se cutremure toată insula.

Niciodată nu fuseseră zguduiţi astfel. Planeta se scutura de ei, ca şi cum nu dorea să-i mai susţină. Unul câte unul, generatoarele de energie explodau creând unde de şoc ce înaintau până în ocean şi din ocean se întorceau sub formă de valuri pe insulă.

Valuri uriaşe se îndreptau spre insula zguduită de cutremure. Oamenii erau îngroziţi, căci nu se mai putea sta în picioare pe insulă. O frică ancestrală îi cuprinse pe toţi. Unii au realizat că este furia divină şi încercară să se roage, alţii muriră acoperiţi de apă, fără a mai realiza ce li se întâmplase. Insula se scufunda sub valuri, mistuită de explozii şi foc.

Nimeni şi nimic nu mai rămăsese în locul unde fusese insula. Cei din nave priveau spre pământ

când văzuseră prima explozie şi reuşiseră doar să vadă cum se întâmplă dezastrul fără a putea să intervină cu ceva. Când au văzut că insula s-a scufundat şi că nu au mai rămas decât apele, îi cuprinse furia atât de rău, că rămaseră spectatori. Nu mai ştiau ce să întreprindă.

Atunci au realizat că din nava lui Ocsa se trăgea cu armament de tip trei, care dezintegra şi au luat hotărârea că asta era cea mai bună pedeapsă pentru Satanieni. Nu ţineau cont însă de LEGE: *nu trebuiau să omoare şi mai ales nu trebuiau să judece şi să pedepsească*.

Nu s-au oprit decât atunci când toate navele Sataniene erau dezintegrate şi atunci când treaba era terminată se văzură dintr-odată fără rost. Se opriră şi nu mai întreprinseră nimic. Se concentrară telepatic şi hotărâră să meargă către noua locuinţă, să-i povestească lui Zoroastru ce se întâmplase.

Făcură un cerc, cu ochii înlăcrimaţi, deasupra locului unde fusese insula şi porniră către noua locuinţă. Părerea de rău pentru ceea ce se întâmplase îi chinuia deja, dar totul era deja trecut. Acum mergeau înainte. Ajungând de la ocean la ţărmul acestuia, au văzut pe plajă şi le-au atras atenţia, două uniforme ca ale lor, întinse pe nisip.

Una dintre nave se opri şi Osin coborî din ea, pentru a vedea ce este cu uniformele acelea. Alături de ele, zăceau Yotec şi Aran, întinşi cu faţa la soare. Osin crezu întâi că şi ei sunt morţi, dar

când îi pipăi, văzu că dorm. Chemă ajutoare şi îi îmbarcă pe navă.

Yotec îşi reveni şi le spuse ce s-a întâmplat cu nava lui şi că nu a putut salva pe nimeni altcineva, decât pe Aran, căci toţi ceilalţi erau morţi. Le povesti cum erau mutilaţi fraţii lor şi cât de greu i-a fost să-i vadă pe toţi morţi.

Osin, îi povesti şi el la rândul lui cum se întâmplase nenorocirea cu insula. Yotec, aflând şi acestea, începu să plângă în hohote:

— Ce vom face acum? – întrebă el.

— Vom merge la noua noastră locuinţă să vedem ce hotărăşte Zoroastru.

Yotec plângea în continuare, cu gândul la ce li se întâmplase fraţilor de pe insulă şi celor de pe nava lui. Se consolă la gândul că perechea lui, în graba aceea, se urcase pe o altă navă, nu pe nava lui. Abia aştepta să ajungă pe noul teritoriu, să poată să o îmbrăţişeze pentru a mai scăpa de coşmarul celor văzute şi trăite. Într-un târziu, ajunseră pe noul teritoriu.

Acolo, pătrunseră în Bază cu navele, prin intrarea din munte. Se grupară în sala amfiteatru şi rând pe rând, începură să povestească lui Zoroastru ce se întâmplase. Acesta ştia deja că insula fusese atacată de Satanieni, de la primii sosiţi în bază. Îşi căutase soţia zadarnic în rândul femeilor sosite pe noul teritoriu. Se uitase rând pe rând la femeile sosite şi la copii şi-i văzuse cu teroarea întipărite pe chipuri. Nu putea să-şi imagineze ce anume se întâmplase de-i speriase

atât de tare. Abia când sosiră şi cei de pe navele de luptă şi mai ales când sosi Yotec, înţelese ce se întâmplase.

— Dar Zaidra unde este? – întrebă el nervos.

Niciunul dintre cei prezenţi nu putu să-i dea un răspuns.

— Yotec, unde este Zaidra? Te-am trimis să mi-o aduci.

— Nu am găsit-o Zoroastru şi am crezut că s-a îmbarcat pe o altă navă. Şi eu o caut pe Carmina şi nu o găsesc. Pe nava mea nu a fost, iar aici nu o găsesc.

— Probabil că a fost pe nava lui Mosant, navă ce a căzut la fel ca şi nava ta, pradă Satanienilor.

— Nu, nu pot să cred, zbieră disperat Yotec, după care se prăbuşi plângând în hohote. Viaţa mea nu mai are niciun rost fără Carmina. Nu mai am de ce să mai trăiesc.

Zoroastru, supărat de toate cele întâmplate, trimise pe Meron să verifice unde se află sau mai bine zis să găsească pe Zaidra şi pe Carmina. Nu putea să conceapă viaţa fără Zaidra şi îl înţelegea perfect pe Yotec în disperarea lui. Şi el era disperat, dar încă mai avea speranţă.

Furia îi creştea pe clipă ce trecea, aflând de la fraţii lui, cum s-a sfârşit cu insula şi cu cei ce o locuiau. Cum au fost întâi măcelăriţi şi apoi distruşi de cutremure şi acoperiţi cu ape. Cum, deşi apa acoperise întreaga insulă, încă se mai vedeau la suprafaţa apei, semne că dedesubt continuau să explodeze diferite lucruri.

Nu puteau crede că este atât de furios; în acea clipă, intră Meron care cu ochii plecaţi, îi zise:

— Zoroastru, am aflat veşti rele. Carmina a fost pe nava lui Mosant, care a căzut în ocean şi s-a scufundat, iar Zaidra nu a vrut să plece, întrucât avea un copil bolnav. Oneisa ştie sigur că a rugat-o să vină cu ea pe navă şi nu a vrut. Zicea că nu i se întâmplă nimic pe insulă.

— Cum? A rămas pe insula care s-a scufundat? Şi voi aţi lăsat-o?

— De unde era să ştim că o să se întâmple aşa? Şi mai ales, dacă ea nu a vrut să vină, ce era să-i facem?

— Tu nu ştii ce atmosferă era acolo, Zoroastru.

— În panică nimeni nu poate judeca corect.

— Ce panică? E vorba de răutate – ţipă Zoroastru la ei.

— Răutatea nu a fost a noastră, ci a Satanienilor.

— Moarte lor! – strigară aproape toţi deodată.

— Aşa este fraţilor. Nu merită să mai trăiască, zise Zoroastru. Eu sunt primul care va ridica mâna împotriva lor. Cine mă urmează?

— Eu.

— Şi eu.

— Şi eu…

Erau mai mulţi decât trebuiau pentru deservirea navelor şi a armamentului. Aşa că Zoroastru alese el pe cei ce trebuiau să-l însoţească, atât femei cât şi bărbaţi. Se urcară în

nave şi plecară înspre est, pentru a-i găsi pe Satanieni şi a-i distruge. Toţi erau încrâncenaţi şi nu doreau decât să-i facă pe Satanieni să piară. Doreau să le distrugă insula, aşa cum le-o distruseseră şi ei pe-a lor.

Nici nu se apropiaseră bine, că navele Sataniene îi şi luară în primire şi afectară câteva nave. Zoroastru le ordonă telepatic ce au de făcut. Deja, nu mai foloseau decât armamentul de tip trei, care era programat pentru dezintegrare. Oamenii nu se aşteptaseră să li se opună rezistenţă. De fapt, nici nu ştiau cum se luptă, dar Zoroastru le-a ordonat clar ce aveau de făcut, aşa că în scurt timp, orice rezistenţă încetă.

Atunci ei, Oamenii, putură să distrugă insula Satanienilor, cu tot ce era pe ea. Dar nu prin explozie, ci prin dezintegrare. Nu mai văzuseră de mult un spectacol atât de frumos. Zoroastru era mulţumit de rezultatul obţinut, dar încă nu privise în jurul său pentru a vedea pierderile proprii.

Din toţi cei plecaţi, abia dacă mai adună patruzeci de fraţi întregi. Restul pieriseră odată cu navele lor, în apa oceanului. Abia atunci, Zoroastru înţelese, ce preţ de sânge plătise pentru a răzbuna pieirea insulei. Nu reuşi să-şi reţină lacrimile şi un plâns nervos îi cuprinse tot corpul. Ordonă într-un târziu, întoarcerea la Bază. Dar surprizele abia acum începeau.

CAPITOLUL VIII – SURPRIZA

Nici nu terminaseră bine cu lupta împotriva Satanienilor, că remuşcarea şi începuse să-i

chinuie. Tot ce făcuseră până acum, li se părea fără rost. De ce s-au cramponat de materie? De ce au luptat? De ce au murit? Degeaba. Cu ce s-au ales? Cu viziuni de coşmar, cu imagini însângerate.

Odată ajunşi în Bază, se reuniră în Sala Amfiteatru pentru a stabili ce au de făcut de aici înainte. Rămăseseră atât de puţini! Ce puteau ei să mai facă, cei două sute de adulţi?

Zoroastru, căruia îi cedaseră nervii după lupta cu Satanienii, se retrăsese în Bază, în bibliotecă, nedorind să discute cu nimeni. Dorea să fie singur, cu durerea sa sufletească.

Faptul că Zaidra dispăruse fără urmă, îi lăsa un gol imens în Suflet, iar faptul că-i distrusese pe Satanieni, nu-i dădea nicio satisfacţie. Nu rezolvase nimic. Nici măcar nu-şi alinase durerea. Ba din contră, îşi încărcase conştiinţa cu atâtea vieţi luate din cauza ordinelor sale.

Stricase încă o dată planeta. Oare ce pedeapsă va mai cădea pe el? Oare îi va mai fi dat să trăiască? Deocamdată, nu dorea să vadă pe nimeni. Şi mai ales, nu dorea să-i audă pe ceilalţi lamentându-se. De aceea, se retrăsese în bibliotecă lăsând impresia că ar studia, dar de fapt se retrăsese în adâncul Sufletului propriu, cugetând la cele întâmplate. Nu îi trebuia nimic. Nici hrană, nici apă. Doar linişte.

În vremea aceasta, toţi cei ce rămăseseră adulţi în Bază, odată reuniţi, începuseră să se certe. Lipsa conducătorului, îl făcea pe fiecare în

parte să aibă părerea proprie. Izobal, ca cel mai în vârstă rămas, preluă conducerea discuţiilor. El rămăsese în Bază, aşa că nu ştia exact ce se întâmplase. Prin urmare, ceru explicaţii:

— De ce am avut pierderi atât de mari?

— Pentru că navele noastre nu mai erau protejate, răspunse Ocsa.

— Deci nu mai aveau câmp de forţă de jur-împrejur şi voi aţi intrat în jocul acesta? Dar asta înseamă sinucidere, întări Izobal.

— Înseamnă luptă dreaptă, cu şanse egale de câştig, spuse atotştiutorul Ocsa.

— Înseamnă o prostie din partea voastră. Trebuia să vă întoarceţi. Trebuia să-i iertaţi. Ei erau RĂI, dar voi eraţi Buni. Unde s-a dus bunătatea voastră?

— Bineînţeles că tu eşti foarte deştept şi ştii mai bine decât toţi ce avem de făcut, îi spuse Ocsa în batjocură. De ce nu ai mers cu noi?

— Pentru că nu eram de acord cu fapta voastră.

— Decât să ne bolboroseşti acum, mai bine ne-ai spune ce avem de făcut în continuare.

— Vreţi să auziţi voi părerea unui Om bătrân?

— Noi avem deja stabilit ce să facem, dar vrem să auzim şi părerea unui înţelept, continuă Ocsa batjocoritor.

— Ocsa, lasă-l în pace pe Izobal. Nu-ţi este ruşine? – îl întrebă Moira.

— Tu nu vezi, iubito, că el este cel mai deştept?

— La urma urmei, este singurul bătrân ce ne-a mai rămas. Experienţa lui ne este absolut necesară.

— O fi necesară unora. Mie personal îmi este suficientă experienţa mea proprie, se răsti

Ocsa.

— Trec peste jignirile pe care mi le aduci Ocsa şi vă spun că este absolut necesar să ne închidem în Bază şi să nu mai ieşim de aici până când nu ni se termină perioada de pedeapsă.

— Pe mine, nimeni şi nimic nu mă face să stau închis sub pământ atâta vreme. Eu sunt o fiinţă liberă şi vreau să trăiesc la aer şi la soare, zise Ocsa. Ca mine gândesc majoritatea fraţilor mei.

— Aşa este? – întrebă Izobal. Aşa gândiţi?

— Aşa gândim cu toţii.

— Vrem să fim liberi.

— Ne-am săturat de înţelepciunea voastră, a bătrânilor.

— Rău faceţi fraţii mei, că refuzaţi această mică autopedeapsă. Vreţi să fiţi liberi? Dar sunteţi siguri că veţi face faţă pericolelor exterioare, fără să păcătuiţi mai grav?

— Ce-ţi pasă ţie de noi? – strigă cu furie Meron.

— Cum să nu-mi pese? Vă purtaţi cu mine ca şi cum eu aş fi vinovat de cele ce vi s-au întâmplat.

— Da. Tu eşti vinovat. Tu şi cu bătrânii de pe planeta OM, care aţi avut pretenţii absurde că toţi suntem egali ca forţă şi ca inteligenţă. Aceasta ne-a făcut să greşim cumplit, completă Moira. Poate,

dacă ne-am fi ştiut fiecare posibilităţile, ne luam seama şi nu mai încercam nimic, din teama de a nu greşi.

— Nu Moira. Noi nu am greşit dându-vă şansa de a fi egali. De dragul vostru, chiar ne-am sacrificat şi v-am însoţit aici în penitenţă. Pot spune că am cerut să mergem câţiva cu voi, căci altfel vă pierdeam de tot. Aşa măcar, cei ce-au murit nevinovaţi pe insulă, sunt iertaţi de Tatăl Ceresc şi pentru ei, nu mai există altă pedeapsă. Totuşi, pentru că în grup am venit aici, în grup ne vom întoarce. Vreau doar să vă spun marea surpriză: ei, cei morţi fizic se află acum aşa cum mi s-a comunicat, pe o altă planetă, în constelaţia Orion. Acolo ne aşteaptă şi pe noi, cei care am mai rămas, pentru a ne întoarce acasă. Acolo, ei se află sub adevărata noastră formă şi au toate cunoştinţele pe care le-am avut dintotdeauna. BUCURAŢI – VĂ DECI DE MOARTEA

FIZICĂ! CĂCI EA ÎNSEAMNĂ DE FAPT, BUCURIA ELIBERĂRII DE ÎNVELIŞUL MATERIAL, ÎNSEAMNĂ ÎNTOARCEREA LA FORMA NOASTRĂ ESENŢIALĂ!

La auzul acestor cuvinte, Yotec se ridică în picioare şi cu ochii înlăcrimaţi, vru să iasă din sală.

— Unde te duci Yotec? – întrebă Meron.

— Mă duc să o caut pe Carmina, răspunse Yotec şi ieşi rapid din sală.

Meron, crezu că Yotec nu mai este în toate minţile şi că refuză să creadă că nu o mai poate

găsi aici pe Carmina. Deodată, îi trecu prin minte un gând: „Dar dacă Yotec…”. Ieşi în grabă în căutarea lui Yotec. Îl căută prin Bază multă vreme, dar nu-l găsi. Stătu la un moment dat pe loc şi se gândi: „Oare unde aş putea să-l mai caut?”

Paşii îl duseră aproape singuri în SALA NAVELOR. Acolo, fu îngrozit de ce văzu. Yotec zăcea căzut lângă un perete, iar dintr-o navă ieşea o rază laser care sfredelea zidul, puţin mai sus decât corpul lui Yotec. Ce făcuse acesta? Se urcase în navă, pornise armamentul de tip doi şi apoi coborâse şi se aşezase în dreptul razei. Corpul lui Yotec era încă fierbinte, dar era plin de sânge. Lacrimile, nu i se uscaseră pe obraji.

Lui Meron îi păru rău că Yotec nu avusese încredere în el, căci ar fi putut să-l ajute, să nu se mai chinuiască aşa. Îl luă pe braţe pe Yotec şi se întoarse în Sala Amfiteatru, pentru a-l arăta tuturor.

— Fraţilor, zise Meron. Iată-l pe Yotec! S-a eliberat şi singur. Aşa ne putem elibera cu toţii.

— Cum adică să vă eliberaţi cu toţii aşa? – întrebă Izobal. Tu nu ştii ce vorbeşti Meron. Lega spune: să nu ucizi! El a ucis. El a considerat că este stăpânul propriului său corp şi SUFLET, dar nu este aşa. A greşit încă o dată în plus.

Precizarea lui Izobal era binevenită, căci în acea clipă în gândurile multora dintre cei se rămăseseră fără pereche izvorâse ideea sinuciderii.

Izobal, sătul de faptul că nu e ascultat şi

supărat că vorbele lui fuseseră greşit interpretate, le spuse:

— Treaba voastră ce faceţi. Veţi răspunde pentru faptele, vorbele şi gândurile voastre şi nu veţi avea nici măcar scuza că nu aţi ştiut. Viaţa în aceste corpuri de carne, vă este dată să o trăiţi până când Tatăl Ceresc consideră ori că v-aţi izbăvit de păcate, ori că greşiţi prea mult şi trebuie să vă oprească.

Noi trebuie, ca Oameni, să ne bucurăm când moare unul dintre noi, căci s-a izbăvit şi să plângem când se mai naşte unul, căci nu a fost iertat şi este supus la noi şi noi încercări, până învaţă ce trebuie. Eu atât am avut să vă spun. Trăiţi aşa cum vreţi, mai spuse Izobal şi plecă supărat din sală. Odată ieşit de aici, se duse să-l caute pe tânărul Zoroastru, căci dorea să vorbească şi cu acesta. Soarta neamului, nu trebuia scăpată din mână.

Tinerii, imediat după ieşirea bătrânului din sală, se scindară în mai multe grupuri. Unii doreau să moară dar nu aveau curajul; trebuiau doar să se hotărască. Alţii doreau să plece departe de Bază, printre pământeni, căci aceştia îi făceau să se simtă adevăraţi Fii de Dumnezeu, îi preamăreau şi le slăveau orgoliul.

Marea majoritate însă, formată din femei, copii şi foarte puţini bărbaţi, doreau să rămână pe loc, dar la suprafaţa pământului, liberi, chiar dacă condiţiile climaterice nu le erau propice. Astfel se făcu, că o parte din grupul rămas, îşi luă navele şi

plecă înspre vest.

Plecară astfel, femei, bărbaţi şi copii în direcţia unde doreau să fie adoraţi ca nişte zei. Doreau să se aşeze într-un loc cu o climă favorabilă, să-i înveţe pe pământeni să trăiască civilizat. Doreau să facă lucruri măreţe, care să poată fi observate de fraţii ajunşi în constelaţia Orion.

Nu mai conta acum faptul că nu aveau voie să se amestece în viaţa planetei. Deja făcuseră atâta rău încât gândeau că, faptul că i-ar civiliza pe pământeni, nu ar putea fi considerat decât ca o faptă bună. Se gândeau să rămână câtăva vreme aşezaţi în diferite locuri, pentru ca un număr cât mai mare de pământeni să poată fi civilizaţi.

În fruntea acestui grup, era Ocsa şi femeia lui, Moira. Ocsa avea în sfârşit ce-şi dorise. Era conducătorul unui grup. Toţi cei din acest grup, trebuiau să-l asculte orbeşte, căci ei stabiliseră deja, că nu toţi sunt egali, iar faptul că el era conducătorul, însemna că are merite deosebite.

Câţiva din cei rămaşi în Bază, mai ales bărbaţi, se hotărâră să se sinucidă şi aşa şi făcură, deoarece lipsa perechii divine îi făcea să dispere. Viaţa nu avea niciun rost. Era chiar un chin permanent lipsa perechii lăsate de Tatăl Ceresc.

Restul, mai ales femei ce aveau în îngrijire copii, au rămas în Bază, până ce puţinii bărbaţi, au construit case în care să locuiască. Grija lor cea mai mare, a fost ca fiecare casă să aibă drept acoperământ o piramidă, pentru ca viaţa din acea

casă să meargă bine din punct de vedere energetic.

Astfel, rând pe rând se mutară la suprafaţa Bazei, construind prin puterile lor, casă după casă. Viaţa era grea în aceste condiţii de climă, dar puterile nu-i părăsiseră întru totul. Mai puteau încă materializa ceea ce gândeau, dar rămânând mai multe femei decât bărbaţi, acestea se pierdeau în treburile gospodăreşti.

Lipsa unui membru al familiei, se făcea resimţită, iar femeile practic se sacrificau pentru îngrijirea numărului mare de copii, căci în acest grup rămăseseră şaptezeci de femei, paisprezece bărbaţi şi circa douăzeci de mii de copii. Ce se putea face pentru aceşti copii? Care era viitorul lor? Norocul lor era că pedeapsa nu mai putea să dureze chiar aşa mult.

Între timp, Izobal se duse la Zoroastru şi-l găsi pe acesta stând în bibliotecă, pierdut în gândurile sale. Încercă să-i vorbească, dar Zoroastru parcă nu îl auzea. Izobal era singurul bătrân ce rămăsese pe planeta Terra din tot grupul de Oameni de pe planeta Om. El fusese acela care-l rugase pe Tatăl Ceresc să mai acorde o şansă şi încă una fraţilor săi mai tineri.

El ceruse chiar să-i însoţească pentru a fi mai aproape de ei şi pentru a încerca să-i corecteze imediat, dar dăduse greş. În zadar convinsese şi pe ceilalţi bătrâni să se sacrifice. Ei nu putuseră să influenţeze pe rebelii tineri în Bine. Singurul lucru pe care l-au reuşit, a fost să-i ţină în frâu,

sau mai bine zis, să amâne inevitabilul.

Acum trebuia să nu dispere. Toţi ceilalţi bătrâni fuseseră absolviţi şi iertaţi de chinul materiei. El rămăsese să suporte, până când Tatăl Ceresc va binevoi. Nu se plângea. Era doar îngrijorat de soarta fraţilor lui ce plecaseră aiurea, de soarta femeilor ce rămăseseră să îngrijească copiii şi mai ales de soarta lui Zoroastru care refuza să existe material. El nu trabuia să mai greşească o dată. Asta l-ar fi făcut să primească pedepse prea greu de suportat, de trecere în regnul animal, vegetal sau chiar mineral, căci nu s-ar fi dovedit a fi vrednic de natura umană.

Zoroastru trebuia neapărat salvat. Era datoria lui să o facă, aşa că nu cedă şi merse încă o dată să-i vorbească:

— Zoroastru, revino aici lângă mine! – zise Izobal. Lasă gândurile şi trezeşte-te, căci fraţii tăi au plecat cu toţii!

Din partea lui Zoroastru, nu veni niciun semn cum că ar fi auzit măcar.

— Frate, trebuie să te trezeşti şi să ieşi din această stare. Sunt probleme grave de rezolvat.

Zoroastru nici nu clipi. Izobal, atunci, deşi ştia că ceea ce va face va fi o răutate din partea lui, găsi că este singura soluţie posibilă şi vorbi:

— Zaidra, nu mai am ce-ţi face. Zoroastru refuză să trăiască aici alături de tine.

— La auzul acestor vorbe, Zoroastru tresări puternic, ca zguduit de un curent electric, clipi din ochi precipitat, se săltă în picioare şi se uită

nedumerit împrejur.

— Ce e? Cine e? Unde sunt?

— Eşti aici, în Bază, grăi blând Izobal.

— Zaidra unde este?

— E moartă fizic Zoroastru, dar nu trebuie să disperi. Ea trăieşte în forma noastră naturală pe o planetă din constelaţia Orion.

— Dar eu ce pot să fac aici, acum, fără ea?

— Să-ţi duci pedeapsa mai departe, cu demnitate şi să aştepţi să treacă timpul de pedeapsă. Oricum, o să avem multe de făcut, căci din câţi am fost, am rămas doar paisprezece bărbaţi, şaptezeci de femei şi peste douăzeci de mii de copii.

— Doar atâţia am rămas?

— Da. Ocsa cu grupul lui a plecat în lume, să civilizeze pământenii. Zicea că are lucruri mari de înfăptuit.

— Şi tu l-ai lăsat?

— Da. Nu aveam ce să-i mai fac.

— Dar eu unde eram? Pe mine de ce nu m-aţi chemat?

— De trei ori am venit la tine şi nu doreai să exişti. Nu te interesa nimic.

— Da. Bun. Să trecem peste asta. Hai să vedem ce e de făcut cu cei ce au rămas aici cu noi. Trebuie să avem grijă de copii. Ei trebuie să înveţe tot ce ştim şi noi, pentru ca decăderea neamului nostru să nu fie prea mare.

— Nu mai este nimic de făcut, zise Izobal.

— Cum adică, nu mai e nimic de făcut? Putem

face orice ca să fie bine.

— Nu, Zoroastru. Nu se mai poate face nimic, căci ei au plecat.

— Cum? Şi ei au plecat?

— Da. Au vrut să fie liberi. Nu le place să fie închişi în subsol. Au dorit să stea afară, la aer, în plin soare.

— Deci, nu au nevoie de cunoştinţele noastre? Se pot descurca singuri? Bun… Atunci, o să închidem BAZA. Nu au ce să mai caute aici. Vor să se descurce singuri? Atunci lasă-i să o facă!

— Zoroastru, nu fii pătimaş! Copiii nu sunt vinovaţi cu nimic. Se va risipi întreaga noastră cunoaştere dacă nu-i vom pregăti pe copii.

— Nici nu vreau să-i mai văd. Nu vreau să mai ştiu de ei. Iniţial, aşa am hotărât, că vom sta aici până se va isprăvi cu pedeapsa. Ei neagă acum acestea, luându-şi cuvântul înapoi? Vor greşi în continuare, iar pedeapsa se va reînnoi.

— Tu nu trebuie să greşeşti, deci va trebui să-i ierţi, să încerci să-i înţelegi şi să le acorzi ajutorul tău atunci când vor avea nevoie.

— Da. Cred că ai dreptate. Nu trebuie să-i judec eu. Acum, afară, sunt doisprezece bărbaţi maturi în deplină cunoaştere. Ei ştiu ce au de făcut. Vom lua în timp, câte doisprezece copii pentru a-i iniţia.

— Din câte am văzut eu afară, perioada de pedeapsă nu cred că se va sfârşi aşa repede.

— De ce spui asta Izobal? Mai sunt doar câteva luni de zile pământene.

— Zoroastru, încearcă să gândeşti liber de materie. Tu crezi că fapta voastră împotriva Satanienilor va rămâne nepedepsită?

— Ai dreptate Izobal. Cât am stat aici, tot timpul am avut în ochi imaginile luptei împotriva lor. Sunt aşa de vii, că retrăiesc în continuu clipele de atunci. Am chiar senzaţiile de cald, de frig, de scârbă, de teroare de atunci. Cred că asta îmi este pedeapsa acum. Să trăiesc tot timpul acele evenimente nefaste. Oare cât va dura?

— Crezi că eşti pedepsit degeaba?

— Nu pot să spun că nu merit pedeapsa pentru faptele ce le-am făcut. Dar furia mi-a fost prea mare. Acum îmi pare rău, dar cred că este prea târziu. Am fost prins de mirajul materiei şi nu am înţeles, când trebuia, că moartea fizică a fraţilor mei, însemna de fapt eliberarea lor. Am greşit îngrozitor. Trăiesc un coşmar ce-mi tulbură gândirea.

— Linişteşte-te Zoroastru!

— Izobal, să nu mă părăseşti şi tu! Să nu mă laşi să greşesc din nou!

— Nu am să te părăsesc frate. Stai fără grijă. Voi fi alături de tine. Dar nu-i voi părăsi nici pe cei de afară. Voi ţine legătura între voi.

— Izobal, Tatăl Ceresc îmi spune acum, că voi sta în starea de somn cataleptic timp de şapte ani, în care voi visa LUPTA CU SATANIENII, după care mă voi trezi. Te rog pe tine acum, ca în clipa în care mă voi trezi să fii aici, împreună cu doisprezece copii de afară. Să fie curaţi şi

pregătiţi pentru iniţiere. Te mai rog acum cu ultimele forţe: NU LĂSA NEAMUL NOSTRU SĂ DECADĂ! El nu trebuie să fie atins de nimicnicia materiei. Acum lasă-mă şi vino peste şapte ani!

Izobal îl îmbrăţişă pe Zoroastru, iar în timp ce îl strângea în braţe, îi simţi corpul devenind din ce în ce mai rigid. Îl aşeză pe Zoroastru, pe scaunul său din bibliotecă şi-l mai privi încă o dată. Nimic din atitudinea lui Zoroastru nu trăda existenţa vieţii. La o privire mai atentă însă, se vedea o mişcare a globilor oculari pe sub pleoape şi suferinţa întipărită pe chipul Omului.

Izobal ştia că Zoroastru nu mai are nevoie de el acum, că pur şi simplu îşi îndeplineşte pedeapsa de a retrăi clipă de clipă dezastrul de el însuşi provocat. „Grea pedeapsă” – gândi Izobal, „dar măcar de ar fi numai asta”.

CAPITOLUL IX – VIAŢA

Ieşi din bibliotecă şi merse în Sala de Dincolo de Timp, pentru a repara anumite părţi ale trupului de carne în care locuia, căci datorită vibraţiilor cauzate de suferinţa de a-şi vedea neamul atât de coborât pe scara valorilor, suferise stricăciuni ce-l făceau să aibă şi dureri fizice. Durerea trupească nu putea să echivaleze durerea sufletească, dar îl făcea totuşi să aibă ezitări în gândire.

Deci, intră în acea sală şi se scăldă în curcubeu. Senzaţia de bine şi de sănătate îl cuprinse din toate părţile. Aproape că şi uitase de relele ce se întâmplaseră afară. Aici era bine.

Stătu aşa o vreme, fără să gândească la nimic, pur şi simplu pentru odihna lui de duh bătrân. Dar atenţia îi fu atrasă de zgomotul produs de ceasul ce le măsura timpul ce-l aveau de trăit în trupurile de carne, căci îşi construiseră un ceas ce le măsura timpul de şedere pe planetă, pentru a şti în eventualitatea rămânerii lor în Bază, măcar cu o secundă mai devreme că a sosit timpul încetării pedepsei.

La auzul acestui zgomot, vraja Sălii de Dincolo de Timp se rupse. Gândurile îl năpădiră, vibraţiile suferinţei reîncepură. Trupul însă, deşi reprezenta un Om bătrân cu barbă albă şi plete argintii, era ca şi nou. Nimic din bolile trupului de carne nu mai exista acum. Izobal ieşi din această încăpere şi se grăbi să meargă la suprafaţă pentru a vedea cum se gospodăreau fraţii lui mai tineri.

Când trecu însă pe lângă Ceasul rămânerii, realiză că şederea lui în Sala de Dincolo de Timp durase şase ani. Cum de pierduse atâta timp? Ce se întâmplase cu el acolo? O mie de întrebări îl chinuiau acum. Ieşi la suprafaţă şi frigul îl cuprinse din senin. Afară, totul era acoperit cu un strat de zăpadă gros de circa un metru înălţime.

Îşi imagină şi materializă rapid o costumaţie izolatoare care să-i permită să reziste frigului. Faţa-i rămase neacoperită, dar frigul îi făcea bine, îi dădea o stare de sănătate fizică. Izobal se bucură să înfrunte nămeţii. Căută în zare casele fraţilor lui, dar nu le găsi. Se întrebă atunci ce anume se întâmplase, dar întâlni pe canalul

telepatic gândurile lor. Tocmai atunci, o femeie povestea copiilor ei despre Zoroastru şi Izobal şi se întreba, oare ce s-o fi întâmplat cu ei.

Izobal îi vorbi telepatic şi o întrebă unde este. Iar ea îi explică cum să ajungă de la Bază la locul unde locuiau ei. Izobal merse încet prin zăpadă şi într-un târziu, ajunse la locul unde locuiau. Era o îngrămădire de case construite după modelul primelor, cu piramide drept acoperământ, dar foarte înghesuite. Se miră la început, căci erau obişnuiţi să trăiască pe spaţii mari. „De ce se înghesuiau, când aveau atâta teren la dispoziţie?” – se întrebă Izobal.

Intră în locuinţa femeii şi abia atunci înţelese cine era femeia cu care conversase. Era Moira, femeia lui Ocsa. Ea era tot aşa cum o ştia, dar cu mici schimbări. Era parcă îmbătrânită la faţă, iar din când în când, avea în ochi o sclipire ciudată.

— Bună seara Moira! Cum merge viaţa aici la voi?

— Bună seara Izobal, fratele meu drag, scăparea noastră! Bine ai venit!

— Cum de eşti aici, căci te ştiam plecată cu Ocsa. Şi el este acum aici?

— Nu Izobal, el a plecat să civilizeze pământenii.

— Dar tu, de ce nu eşti cu el?

— Eu nu am vrut să fiu mai mult decât sunt. Nu-mi place să mi se alimenteze orgoliul. Am vrut să trăiesc simplu cât mi-a mai rămas din pedeapsă.

— Bine ai făcut Moira. Aşa, pedeapsa se va sfârşi mai curând.

— Aşa am crezut şi eu şi m-am rugat în permanenţă la Tatăl Ceresc, pentru iertarea noastră.

— Câţi copii ai tu în îngrijire Moira?

— Cinci copii am Izobal, dar problema este nu că sunt mulţi, ci că puterile ne părăsesc. Cunoaşterea e tot mai vagă. Nu ştiu ce se va întâmpla cu noi. Tu nu ştii oare cât mai avem de stat aici pe planetă?

— Tu mă întrebi ceva ce numai Tatăl Ceresc ştie. Nu am răspuns la întrebarea ta. Eu ştiu doar ce am de făcut eu.

— Izobal, ce mai ştii de Zoroastru? Ce s-a întâmplat cu el?

— Zoroastru este grav pedepsit în Bază. El a greşit fiind răspunzător de moartea Satanienilor. Dar mai ales este răspunzător de dispariţia unui continent al planetei. Dezastrul dispariţiei acestui continent, a afectat din câte ştiu şi locul unde trăiau progeniturile lor, aceştia sfârşindu-şi viaţa odată cu pământenii din acea zonă, în cutremure cumplite ale planetei, cutremure ce au schimbat relieful locului. Apa a acoperit zone de uscat, iar părţi acoperite până atunci de apă, au devenit zone de uscat. Prin acest cataclism, s-au deschis numeroase puncte prin care interiorul incandescent al planetei iese la suprafaţă. Căci noi, Oamenii, am rănit această planetă îngrozitor, iar rănile i-au rămas deschise. Pe degeaba acum

regretăm. Totul e deja acum făcut.

— În ce fel e pedepsit Zoroastru? – întrebă Moira cu glas scăzut, căci era teribil de înfricoşată de cele auzite.

— E pedepsit să aibă un somn cataleptic în care să retrăiască cele înfăptuite. Este un somn din care nu se poate desprinde decât odată la şapte ani. Atunci, eu, Izobal, trebuie să fiu lângă el împreună cu doisprezece copii de-ai noştri, pe care să-i iniţieze în cunoaştere.

— Oh, Doamne, te-ai îndurat de noi!

Deodată, afară se auzi o zarvă cumplită. Erau ţipete de femei şi copii, ţipete de băieţi aproape bărbaţi.

— Ce se întâmplă Moira? – întrebă Izobal privind-o.

Atunci văzu cum sclipirea iniţială din ochi, se transformă în groază. Era cuprinsă toată de panică.

Izobal ieşi afară din locuinţă şi văzu cum femeile, băieţii tineri şi copiii, cu bâte în mână, hărţuiau un urs mare, care urla şi el cât putea. Şi pentru că nu voia să plece, le mai trăgea câte o labă. Ghearele ursului lăsau pe trupul celui atins, dâre mari roşii, sângerânde. Izobal se concentră şi scoase ursul din timp, împietrindu-l.

Femeile căzură în genunchi, ridicându-şi ochii către cer, iar copiii şi băieţii, se uitau nedumeriţi împrejur. Ei nu înţelegeau ce se întâmplase.

Moira ieşi afară când nu mai auzi urletele lor şi văzând ce s-a întâmplat, le zise celorlalţi:

— Fraţilor, surioarelor, s-a întors Izobal. El e cel care ne-a salvat. Tatăl Ceresc ni l-a trimis.

Toţi îl priveau acum pe Izobal. Copii îl crezură chiar un zeu, căci era îmbrăcat ciudat, cum ei nu-şi aduceau aminte să fi văzut pe cineva vreodată. Izobal le spuse că este fratele lor mai mare şi că toţi au acele forţe, ca şi el. Nu putea să creadă că doar în atât de puţin timp, au decăzut atât. Ce se întâmpla cu ei?

Intrară în locuinţa Moirei, doar câteva femei şi el. Copiii şi băieţii, fură trimişi în casele lor. Câţiva dintre ei, luară totuşi ursul şi-l duseră la locul unde se ucideau animalele pentru hrană.

— Ne-ai rezolvat problema hranei pe o zi pentru toată lumea din această aşezare.

— Aşa procedaţi voi mereu, ca să vă hrăniţi?

— Aşa cum ai văzut Izobal. Iar pentru această hrană, mulţi dintre ai noştri au murit.

— Dar cunoaşterea voastră? Felul cum ne hrăneam? Ce se întâmplă aici? De ce trăiţi ca pământenii?

— Am să-ţi răspund eu la întrebări Izobal, grăi Moira. Suntem prinşi în materie. Nimic spiritual. Totul este grija zilei de mâine. Când e cald afară, e parcă puţin mai bine pentru noi, dar iarna este cumplit. Încă mai ştim să folosim energiile, dar există case în care instalaţiile s-au defectat şi nimeni nu ştie să le mai repare. Cu hrana stăm destul de bine, dar implică multă muncă, iar noi suntem marea majoritate femei. Munca ne-a animalizat. Cădem din picioare de oboseală. Ştii

Izobal, surori de-ale noastre au căzut din cauza soarelui, pe câmp, vara, la muncă, rămânând în urma lor copiii fără îngrijitor. Şi atunci, aceştia au fost daţi în îngrijirea altora. Ne rugăm în permanenţă Tatălui Ceresc să rezistăm alături de copii, până la terminarea pedepsei. Ei, copiii, au pus imaginea mamei cu un prunc în braţe, pe peretele de unde răsare soarele. Asta pentru că noi am povestit despre Tatăl Ceresc şi despre Lumina pe care o degajă EL, asemuind-o cu lumina soarelui. Ei se roagă la această Lumină a Tatălui Ceresc, cerând ca aceasta să întreţină scânteia vieţii în trupurile de carne reprezentate în imaginea de pe perete a mamei, aşa cum ei întreţin luminiţa pe care o aprind sub imagine. Vezi Izobal? Şi eu am o astfel de imagine cu luminiţă!

Într-adevăr, pe peretele dinspre răsărit, era imaginea Moirei cu un prunc în braţe, iar dedesubt, într-un vas plin cu un lichid gălbui, ardea o flăcăruie pâlpâindă. Era ciudat pentru Izobal ceea ce vedea, dar faptul că nu pierduseră speranţa, că încă se rugau la Tatăl Ceresc, era dovada că ei, fraţii lui mai mici, nu erau încă învinşi. Mai aveau şanse de scăpare. Ei trebuiau doar să capete cunoaşterea. Dar, aveau schimbări în comportament. Aceasta însemna că pe creierul lor, erau făcute anumite transformări. Oare or mai putea să primească tot ce li se va da? Sau vor rămâne în nimicnicie?

— Moira, trebuie să vorbeşti cu ceilalţi din

aşezare, căci am nevoie de doisprezece băieţi, cei mai mari ca vârstă. Trebuie să-i iau cu mine, pentru a li se sădi cunoaşterea în creier.

— Izobal, trebuie să-ţi spun ceva înainte de a merge împreună ca să faci alegerea. Tu ştii ce se întâmplă aici? Grupul nostru s-a mai mărit faţă de clipa în care ne-am despărţit.

— Cum adică, s-a mai mărit?

— Da. Am ţinut socotelile exacte. Faţă de clipa când am ieşit din Bază, suntem cu opt sute cincizeci mai mulţi.

— Sunt fraţii noştri morţi în luptă, reveniţi pentru o nouă pedeapsă.

— Nu, Izobal. Printre ei, sunt şi din cei care au rămas pe insula noastră atunci. Le-am văzut ochii, gura, le-am auzit glasul. Doar că sunt diferenţe ciudate; mulţi dintre cei ce au fost bărbaţi, acum sunt fetiţe şi invers. E ciudat, nu?

— Nu Moira. Nu e ciudat. OMUL trebuie să înveţe să respecte, iar dacă a greşit ca bărbat faţă de femeia lui, trebuie să fie femeie şi să primească acelaşi tratament, să vadă cât de greu e să suferi.

— Da. Ai dreptate, Izobal. Şi pentru că tot mergi la Zoroastru, am o veste bună pentru el. Zaidra e din nou printre noi, dar de data asta sub forma unui băieţel. Zoroastru se va bucura foarte tare.

— Da. Este într-adevăr o mare bucurie pentru el, dar nu pot să i-o duc, pentru că el are ceva de îndeplinit deocamdată. Vom lăsa copilul să crească, iar când îi va veni vremea, îl vom duce la

Zoroastru.

— Ce se va întâmpla cu noi, Izobal? Ce încercări ne mai aşteaptă oare? Crezi că mai este posibil să ne întoarcem în BAZĂ?

— Nu. Aşa aţi ales. Aşa aţi hotărât. Şi dacă aţi procedat aşa, nu aţi făcut-o întâmplător. Aşa a vrut Tatăl Ceresc. Dacă vrei, este pedeapsa pe care v-aţi ales-o. Să trăiţi la suprafaţa planetei, dar să nu fie suficientă lumina soarelui, căci Lumina Tatălui Ceresc s-a depărtat atât de brusc de Sufletul vostru şi v-aţi adâncit atât de mult în materie. Încercările la care sunteţi supuşi odată cu trecerea timpului, vă întunecă memoria. De aceea, trebuie pe de o parte, să treceţi cu demnitate de încercările pe care singuri le-aţi ales şi pe de altă parte, să ţineţi treză în sufletul vostru, ideea că suntem Fii de Dumnezeu, copii ai Tatălui Ceresc, veniţi aici de pe planeta Om, din sistemul solar Alcor, constelaţia Ursa Mare. Şi pentru că fraţii noştri care nu sunt încarnaţi, ne aşteaptă pe o planetă din constelaţia Orion, pentru a ne regrupa şi a ne întoarce cu toţii acasă, trebuie explicat tuturor Oamenilor încarnaţi sau care se vor reîncarna, acest lucru. Pentru a fi mai simplu pentru ei, induceţi-le pe conştient simbolul constelaţiei Orion, adică Crucea. Pe subconştient, ei vor şti ce înseamnă. Repet încă o dată deci, că trebuie să ţineţi treză conştiinţa acestor Oameni, sădindu-le credinţa într-un singur creator, Tatăl Ceresc, cel atotputernic, atoateştiutor şi atotcuprinzător, la care vor ajunge cu sprijinul şi

prin intermediul Crucii, deci a fraţilor lor aflaţi într-un alt spaţiu şi într-un alt timp, în posesia facultăţilor lor primordiale.

— Cum îi vei alege pe cei doisprezece pe care zici că trebuie să fi duci la Zoroastru?

— Vei vedea. Te rog să anunţi pe cei doisprezece bărbaţi care au mai rămas cu voi aici afară, ca mâine să adune toată suflarea Oamenilor din acest teritoriu.

Continuară să vorbească întreaga noapte, despre cele ce Izobal credea că sunt de cuviinţă, pentru a ispăşi cu bine pedeapsa. Speranţa renăscuse în sufletele femeilor, care mulţumeau Tatălui Ceresc pentru acest ajutor nesperat, care parcă le căzuse din cer.

— În primul rând, vă spun bine v-am găsit! Mamele voastre v-au vorbit cu siguranţă, despre cum aţi ajuns aici în acest teritoriu şi mai ales de ce. Trebuie să ştiţi că în afară de voi, mai sunt şi alţii asemenea vouă pe această planetă, dar care rătăcesc acum pe alte meleaguri, ca să civilizeze fiinţe inteligente de pe această planetă, zic ei. Din păcate, ei v-au luat şi ultimele nave cu care se putea zbura şi majoritatea Oamenilor maturi care ar fi putut să vă ajute în obţinerea unei cunoaşteri mai cuprinzătoare, nu mai sunt aici. Sunteţi aici, doar cu aceşti doisprezece bărbaţi maturi şi cu aceste aproape şaptezeci de femei. Pentru ca viaţa voastră să meargă înainte fără ca decăderea voastră să fie prea mare, am să aleg doisprezece dintre voi, pe care îi voi lua cu mine pentru

iniţierea în tainele cunoaşterii. Am observat, de când sunt aici cu voi, că sunteţi din ce în ce mai mult prinşi în nimicnicia materiei. Asta este o problemă foarte gravă. Eu vă spun acum, odată pentru totdeauna, tuturor, ceva ce veţi lăsa din neam în neam: BUCURAţi-vă de MOARTEA FIZICĂ, CĂCI EA ÎNSEAMNĂ ELIBERAREA ŞI ÎNTRISTAŢI – VĂ CÂND SE MAI NAŞTE UN PRUNC, CĂCI ACEASTA ÎNSEAMNĂ CĂ ÎNCĂ

UNUL DINTRE FRAŢII NOŞTRI NU A FOST IERTAT ŞI ESTE TRIMIS DIN NOU PE PĂMÂNT, PENTRU O NOUĂ PEDEAPSĂ. Acum am să-i aleg pe cei doisprezece flăcăi care să mă însoţească în BAZĂ pentru iniţiere. Vreau să ştiţi înainte de aceasta, că va trebui să suportaţi câteva privaţiuni faţă de viaţa ce o duceţi în prezent. Va trebui să vă curăţaţi de amprenta materiei şi să învăţaţi să vă rugaţi unicului TATĂ CERESC, celui adevărat, pentru ca iniţierea să fie întreagă şi eficientă.

Izobal avea în gând încă din momentul sosirii, modalitatea de alegere a tinerilor ce urmau a fi iniţiaţi, căci băgase de seamă că mulţi dintre fraţii săi, aveau ochiul sufletului închis şi nu ştiau sau nu puteau să-l folosească. Deci, el trebuia să-i aleagă pe cei ce păcătuiseră cel mai puţin şi care încă mai dispuneau de Ochiul Sufletului.

Aşa că, le ceru băieţilor de paisprezece ani, să se aşeze în cerc şi cu ochii închişi să înainteze către el pe direcţia dreaptă. Puţini dintre cei două sute de aceeaşi vârstă, reuşiră să treacă de această probă. Aceştia, treizeci şi şapte la număr,

fură duşi toţi într-o încăpere şi Izobal luă de mână pe fiecare dintre ei, pe rând. Faţă în faţă, cu palmele lui lipite de palmele feciorului, încerca să-i transmită din cunoaşterea proprie. Într-adevăr, doar doisprezece reuşiră să reziste fără a se speria sau fără a avea dureri de cap sau ale trupului. „Tatăl Ceresc nu greşeşte niciodată” – gândi Izobal şi le spuse celor doisprezece feciori:

— Mergeţi acum la casele voastre şi pregătiţi-vă pentru călătorie! Să vă îmbrăcaţi haine groase pentru drum, dar să vă luaţi şi haine subţiri pentru întoarcere. În Bază am să vă îmbrac eu, dar la întoarcere trebuie să purtaţi hainele voastre. De aici înainte trebuie să mă ascultaţi în tot ceea ce vă voi cere, nestrămutat. Să nu uitaţi să vă luaţi rămas bun de la mamele voastre, căci veţi lipsi şapte ani. Acum mergeţi şi mâine în zori să fiţi gata! Eu atât am avut să vă spun.

Rămas singur, Izobal se gândea la câte erau de făcut şi începu să se roage la Tatăl Ceresc pentru sprijin către neamul său. Lacrimi amare îi curseră din ochii bătrâni. Nu avea cum să-i ajute mai mult, căci creierul lor, deşi era de dimensiunile de la început fixate, avea circuite închise sau chiar şterse. Uitarea se aşternea încetul cu încetul asupra neamului său. Fraţii lui mai tineri erau aspru pedepsiţi.

Oare când se va îndura Tatăl Ceresc să-i ierte de aceste încarnări? Sigur, când vor înceta să greşească. Un sentiment de singurătate îl apăsa pe Izobal. El, cel Bătrân, renunţase de dragul

fraţilor săi, la liniştea lui de pe planeta Om, renunţase chiar la perechea lui divină. Ea dorise să-l însoţească, dar Izobal nu-i permisese, tocmai pentru a o proteja.

Acum, putea să o vadă doar cu gândul şi mai putea din când în când, să-i primească gândurile îngrijorate. Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi luat-o cu el. Sau poate nu? Nimic nu mai era sigur ca înainte. Dar nici ei nu mai erau la fel. Credinţa şi puritatea, erau tot mai greu de atins. Materia era materie. De aceea şi Tatăl Ceresc era mult mai îngăduitor cu ei.

Învăluit în astfel de gânduri, Izobal petrecuse întreaga noapte. În zori, Moira veni să-l trezească, dar când îl văzu treaz, îl întrebă:

— Bună dimineaţa Izobal! Tu nu ai dormit în noaptea asta?

— Bună dimineaţa Moira! Nu am putut dormi la gândul că vă părăsesc.

— Nu Izobal, tu nu ne părăseşti. Tu vei fi mereu alături de noi, măcar cu gândul.

— Am să încerc din când în când să fiu cu gândul către voi, pentru a încerca să vă ajut.

— Vezi Izobal, că tu eşti salvarea noastră?

— Nu Moira. CREDINŢA ÎN ADEVĂRATUL TATĂ CERESC VĂ VA

SALVA. Altfel, nimic şi nimeni nu poate încheia pedeapsa.

— Am venit să-ţi spun că feciorii sunt gata şi te aşteaptă afară în ger. Ar fi bine să plecaţi din zori ca să ajungeţi cu bine.

— Moira, ei cu mine sunt în perfectă siguranţă. Eu am toată cunoaşterea necesară pentru a-i proteja pe drum. Staţi fără grijă, zise Izobal şi o îmbrăţişă pe Moira. Rămâi cu bine, draga mea!

Izobal ieşi afară. Toată lumea era adunată în semicerc, pentru a-şi lua adio de la Bătrân. Toţi stăteau nemişcaţi, plini de respect, privind cum acesta îi atingea pe cei doisprezece feciori cu palmele pe umeri. Aceştia, odată atinşi pe umeri, se îndreptau de spate, parcă deveneau mai înalţi şi hainele nu le mai păreau aşa grele. De fapt, Izobal îi încărca cu energie pentru a putea străbate atâta drum ce aveau de străbătut.

Când treaba fu gata, Izobal le zise tuturor:

— Rămâneţi cu bine, fraţii mei! Încercaţi pe cât puteţi să rămâneţi curaţi şi cu credinţă în Tatăl Ceresc! Eu atât am a vă spune şi acum plecăm.

Se întoarse cu faţa către drum, iar feciorii îl urmară. Nămeţii, cât erau ei de mari, nu erau o piedică pentru Bătrân. Mergea fără să privească în urmă, mergea fără grijă, căci cu forţa gândului crease un câmp protector de jur-împrejurul grupului. Nimeni şi nimic nu putea să-i atace.

Ajunşi la Bază, deschise muntele şi-i pofti pe feciori înăuntru:

— Aici trebuia să fie casa voastră, iniţial. Să nu-i învinovăţiţi pe părinţii voştri, că nu a fost. Ei au considerat că e mai bine să trăiască la lumină, înţelegând prin aceasta lumina soarelui. Încercaţi să nu vă miraţi de nimic din ceea ce vedeţi. De

fapt, totul vi se va părea cunoscut, deşi acum dacă vă întreb despre ceva, nu o să ştiţi. Vom începe cu cunoaşterea locuinţei voastre, apoi am să vă trec prin baia de curcubeu, pentru a vă curăţa trupurile şi mai ales sufletele. După aceasta, veţi merge să-l întâlniţi pe Zoroastru, conducătorul grupului din care şi voi aţi făcut parte. Ştiu, acum nu vă veţi aduce aminte, dar cu timpul veţi şti. Întâi şi întâi, veţi face o baie cu apă caldă şi vă veţi schimba îmbrăcămintea, căci aici în Bază, veţi purta îmbrăcămintea atlanţilor.

Îi conduse pe toţi la locul unde urmau să locuiască. Toate rămăseseră aşa cum le lăsase în urmă cu aproape şapte ani. Locuinţele ce fuseseră construite pentru a adăposti pe fraţii lui, rămăseseră neatinse de vreme. Acum aveau şi ele în sfârşit un rost. Feciorii se uitau de jur-împrejur şi-şi alese fiecare o locuinţă care să i se potrivească. Aici urmau să locuiască şapte ani din viaţa lor, ani în care să înveţe ceea ce uitaseră.

După ce se spălară şi se îmbrăcară cu hainele albe-argintii ale atlanţilor, feciorii fură gata pentru a vizita Baza. Ceva îi necăjea totuşi. Trecuse ceva vreme de când nu mâncaseră, iar Bătrânul nici gând nu avea să-i hrănească.

— Bătrâne, zise Miron, unul dintre feciori. Tare îmi este că am să te supăr, dar nouă ne este foame.

— Nu mai aveţi energie? – întrebă Izobal uluit.

— Ba energie avem, numai că ne doare în interior de foame, răspunse Otar, un alt tânăr din

grup.

Izobal înţelese că materia îşi cerea dreptul şi le făuri prin puterea gândului şi pe cale chimică, ceva care să semene cu untul din lapte, mierea şi pâinea pe care mamele le-o făceau acasă din grâne. Îi pofti în Sala de Mese şi le puse mâncarea în faţă, urându-le să mănânce sănătoşi. Omar însă, îl întrebă pe Izobal: – Dar carne friptă nu ne dai?

— Nu. Carne nu veţi mânca atâta timp cât veţi locui cu mine; ca să mâncaţi carne ar trebui să ucidem animale, iar Legea cere SĂ NU UCIZI. Deci NOI NU VOM UCIDE. În cel mai bun caz, vă pot prepara ceva asemănător cărnii, dar cred că acum nu v-ar place. Întâi să uitaţi gustul adevărat al cărnii şi apoi o să vă placă.

— Nu aşa ne-a fost vorba Bătrâne, zise din nou Omar.

— Eu v-am spus că veţi suferi privaţiuni aici. Fără să te sacrifici puţin, nu reuşeşti nimic. Aşa că mănâncă atât cât să-ţi treacă foamea sau durerea din interior. Nu trebuie să deveniţi sclavii stomacului. Hrana trebuie înghiţită după ce a fost bine mestecată, pentru a obţine energie, nu din plăcere. Veţi învăţa asta, cât veţi locui aici, căci nu o să aveţi altă alternativă.

După ce mâncară privind la Bătrân, feciorii se spălară din nou. La îndemnul acestuia, curăţară încăperea şi apoi îl însoţiră prin Bază. Izobal mergea încet, bătrâneşte, prin Bază şi le explica rând pe rând ceea ce trebuia explicat. Feciorii păreau a fi receptivi. Se vedea cum îşi aduceau

aminte unele lucruri pomenite în treacăt de Bătrân.

Izobal ştia că trebuie să-i ducă în S ăla de Dincolo de Timp. Şi el avea nevoie de o şedere acolo, dar îi era teamă să nu întârzie la întâlnirea cu Zoroastru. Trecură prin S ăla C ea’s cul cu i r a mă ne r i i şi privindu-l înţelese că perioada primei pedepse, cea a celor o mie de ani de încarnare, trecuse de mult. Oare ce se întâmpla? Tatăl Ceresc nu greşea niciodată. De ce nu îi oprise pe unii ca el, Moira, Zoroastru, sau pe ceilalţi, Ocsa, Meron, Agaton…

Nu putea să fie decât o prelungire. Dar cât de mare, nu ştia. Tatăl Ceresc nu îi anunţase. Probabil că încă mai aştepta să se hotărască dacă pornesc pe calea Binelui sau a Răului. Îi invită pe feciori în S ăla de Dincolo de Timp, fără a le vorbi de Ceasul rămânerii, căci nu ştia ce să le spună şi îl rugă pe Tatăl Ceresc ca aceştia nici să nu-l întrebe.

Otar văzuse ceasul, dar din respect pentru tăcerea Bătrânului, nu-l întrebă. Înţelese că acesta nu dorea să le vorbească despre ceas, căci de altfel nu trecuse nimic sub tăcere până acum. Intrară toţi doisprezece în S ăla de Dincolo de Timp şi se aşezară în baia de curcubeu. Se scăldară până în ziua în care Izobal ştiu că trebuie să-i prezinte lui Zoroastru, căci acesta urma să se trezească chiar în acea zi. Îi chemă afară, iar aceştia, frumoşi, curaţi şi sănătoşi, atât la suflet cât şi la trup, ieşiră pentru a-l cunoaşte pe

Zoroastru.

Izobal îi conduse către bibliotecă şi îi rugă:

— Fraţii mei! Vă spun fraţi, pentru că sunteţi fraţii mei, deşi sunt Bătrân. Aici în bibliotecă, am să-l trezesc pe Zoroastru. Rugămintea mea este să nu faceţi zgomot şi să nu vorbiţi neîntrebaţi, căci nu ştiu cât de mult timp va fi treaz.

Izobal îl îmbrăţişă pe Zoroastru şi-l privi cu Ochiul sufletului. Zoroastru era tare chinuit. Pedeapsa îl slăbise complet, deşi trupeşte nu se vedea. Cearcăne negre îi înconjurau ochii, care văzuseră atâta rău. Din afară, părea tot tânăr şi frumos. Din interior era tânăr, dar nu mai era frumos. Tot ceea ce văzuse şi, mai ales, ce făcuse, era agăţat de el, făcându-l neatrăgător.

Deodată, Zoroastru începu să geamă şi ochii clipiră încet. Corpul se dezmorţea încetul cu încetul.

— Frate! – zise Izobal. Ce bine că te trezeşti!

— Zaidra! Unde e Zaidra?

— Zaidra nu e acum şi aici, răspunse Izobal.

— Ea ar fi fost alinarea suferinţei mele, zise Zoroastru cu ochii înlăcrimaţi. Apoi, privind împrejur, văzu feciorii ce-l priveau cu ochii sufletului şi care păreau puţin speriaţi.

— Nu sunt tocmai atrăgător, nu-i aşa Otar? – zise Zoroastru. Te miră că îţi cunosc numele? Eu ştiu ce s-a întâmplat cu voi toţi, acolo, la suprafaţa planetei.

Otar tăcea, căci Izobal îi ceruse să tacă.

— Vorbeşte Otar, nu te înfricoşa! – îi zise

Izobal.

— Da. Nu eşti frumos sufleteşte. Ai multă ură strânsă în tine. Trupeşte, arăţi foarte bine însă.

— Da frate. Din păcate, da. Încerc să scap de ura strânsă în mine faţă de Satanieni, dar nu reuşesc, căci retrăiesc permanent clipele luptei.

— Ce luptă? – întrebă Omar.

— Lupta cu Satanienii, îl încurajă Zoroastru. Dar mai bine să aflaţi totul de la început, aşa cum a fost. Am să încep cu viaţa noastră pe planeta Om, căci trebuie să ştiţi cine suntem şi de unde venim, ce vrem să facem şi mai ales, unde vrem să ajungem. Aşa că veniţi lângă mine să vă povestesc. Iar tu Izobal, mergi de-ţi fă o baie de curcubeu, căci ai nevoie.

— Crezi că pot să plec, Zoroastru? Nu ai nevoie de mine? – întrebă Izobal.

— Nu frate. Acum nu am nevoie, căci pedeapsa mea de acum înainte este terminată. Eu voi iniţia aceşti tineri pentru a fi alături de fraţii noştri afară şi pentru ca, să nu se piardă cunoaşterea noastră.

— Dar somnul cataleptic?

— Am fost iertat de somnul de zi. Voi dormi doar noaptea şi atunci voi visa din nou ceea ce trebuie să visez. Dar ziua, voi munci cu aceşti feciori, iar şi iar, în fiecare zi.

— Mă bucur frate că ai fost iertat de o parte din pedeapsă şi mă voi duce să fac o baie acum.

Izobal plecă lăsând feciorii împreună cu Zoroastru. Îi ştia pe mâini bune şi putea sta

liniştit. Zoroastru îi aşează pe feciori în bibliotecă pe câte un scaun şi le prezentă istoria neamului Oamenilor, aşa cum era ea.

*

* * *

Trecuseră şapte ani de când feciorii se pregăteau în bibliotecă. Viaţa decursese lin. Învăţaseră multe lucruri folositoare pentru viaţa lor din afara Bazei, căci după ce terminaseră iniţierea, îi puseseră lui Zoroastru întrebări legate de viaţa de afară.

Zoroastru îi învăţase ce aveau de făcut. Cel mai mult le plăcea când se rugau la Tatăl Ceresc pentru iertarea păcatelor, căci lumina din interiorul Bazei, care venea din planşeu şi care era albă-argintie, se transforma în funcţie de intensitatea simţirii lor, în lumină galbenă-aurie. Le plăcea mai ales această lumină. Zoroastru le explicase că aşa arăta Tatăl Ceresc. O ştiau şi ei din povestirea mamei lor, dar acum vedeau lumina cu ochii lor.

Zoroastru înţelese că cei şapte ani trecuseră, când nu mai avu nimic să le spună feciorilor. Atunci se întrebă, prima oară după atâta vreme, unde o fi Izobal. Trimise pe Otar după el în S ăla de Dincolo de Timp. Otar intră şi îl găsi pe Bătrân cufundat în gânduri. Îl invită politicos să-l însoţească. Izobal văzându-l pe Otar, înţelese că trecuseră anii. Acum era din nou sănătos şi putea să-i însoţească pe feciori acasă. Veni rapid în bibliotecă şi-i găsi pe toţi acolo.

— Ce făceai acolo Izobal? Dormeai? – întrebă Zoroastru.

— Nu frate. Mă rugam pentru iertarea neamului meu.

— Îţi cer iertare frate. Am glumit. Cred că e timpul să-i călăuzeşti pe feciori acasă. Eu am să mă odihnesc puţin până vii tu.

Izobal, îi luă pe feciori, după ce aceştia îşi luară rămas bun de la Zoroastru şi-i conduse spre ieşire, unde îi puse de-şi schimbară hainele. Acum, hainele le erau mici, dar nu puteau pleca cu îmbrăcămintea din Bază. Aşa că, Otar îi îmbrăcă pe feciori în acele haine mici şi scurte. Arătau caraghioşi aşa, dar nu se putea altfel. Afară din Bază, era cald şi frumos. Îi înconjură cu dragostea lui şi-i duse rapid acasă.

Când intrară în sat, Izobal căută casa Moirei. Încercă să-i prindă gândurile, dar acestea nu existau. Moira părea că nu mai există. Întrebă în sat, printre cei care veniseră să-i întâmpine, despre Moira şi află că aceasta murise în urmă cu şase ani, împreună cu cei cinci copii ai ei, în casa ce fusese mistuită de flăcări. Aşa află că unul dintre copiii ce se aflau în îngrijirea Moirei, avusese o mare plăcere să dea foc pădurii din vecinătate şi că pădurea arsese în mare parte şi intui astfel, că acest copil dăduse foc locuinţei.

La început îi păru rău de moartea Moirei, căci îi era dor să o vadă. Dar înţelese imediat că aceasta s-a eliberat de materie şi începu să se roage Tatălui Ceresc pentru iertarea Moirei,

pentru ca aceasta să nu se reîncarneze. Apoi Izobal le spuse feciorilor, să-i strângă pe toţi copii de paisprezece ani, pentru a alege pe cei pe care trebuia să-i ducă la iniţiere.

Cum stătea şi aştepta, îl auzi pe Otar zicând către băieţi:

— Haideţi fraţilor, mai repede! Căci ne aşteaptă Bătrânul Deceneu şi nu e frumos să-l facem să ne aştepte.

— De ce îi zici Bătrânul Deceneu? – întrebă unul din copii. Căci ştiu că numele lui este

Izobal.

— Că este Bătrân, vezi şi singur. Iar că e Deceneu, îţi spun eu. Căci toţi cei ce respectă Legea celor zece NU, sunt Decenei.

— Acum înţeleg, frate Deceneu.

Izobal se bucură în adâncul sufletului său de înţelepciunea fraţilor săi. Şi după ce toţi se aşezară în cerc, repetă ritualul alegerii feciorilor.

După alegere, se grăbi să-i ducă în Bază pe feciori, căci avea o nelinişte în ceea ce-l privea pe Zoroastru. Se gândea dacă nu e bine să-i spună de existenţa Zaidrei pe Terra, pentru a-l feri pe acesta de a greşi din nou. Se gândea dacă nu ar fi fost mai bine dacă l-ar fi luat cu el pe băieţelul ce o adăpostea pe Zaidra acum. Dar nu ar fi atras atenţia?

Odată ajunşi în Bază îi predă pe feciori lui Zoroastru, care era treaz de astă dată şi se duse imediat în Sala de Dincolo de Timp pentru a nu fi obligat să-l mintă pe Zoroastru.

Perioada trecu rapid şi fu la fel de încununată de succes ca prima. Unul dintre feciori, fu din nou trimis după Izobal. Acesta însă nu se afla în Sala de Dincolo de Timp. Zoroastru fu anunţat de îndată că Bătrânul nu este în sală şi începu să-l caute cu gândurile. Îl găsi într-o grotă din apropierea Bazei. Nu era singur. Era cu Moira, femeia lui Ocsa. Stăteau de vorbă amândoi. Izobal răspundea de fapt la întrebările Moirei.

— Izobal, ce faceţi voi acolo? – întrebă Zoroastru. Ia-o pe Moira şi veniţi amândoi în Bază!

Nu trecu multă vreme şi Moira împreună cu Izobal, se aflau în faţa lui Zoroastru. El învăţase să nu se mai mire de nimic, dar faptul că Moira era aici fără Ocsa îl mira. Ce se întâmplase de fapt?

— Moira, eu ştiu că tu ai plecat cu Ocsa. Doreaţi să călătoriţi pe Terra şi să civilizaţi populaţia băştinaşă.

— Nu doream eu Zoroastru, ci Ocsa. Eu doream o casă în care să trăiesc liniştită îngrijind copii. Nu trebuia decât să ne abţinem puţin. El nu a putut şi a plecat. Eu am rămas.

— Bine, dar ce căutai în acea grotă?

— Nu puteam să mai rezist în aşezarea noastră. Ştiam că aici în Bază sunteţi voi şi m-am gândit că o să mă primiţi şi pe mine. Cel mai bun prilej a fost faptul că locuinţa mea a ars şi atunci am plecat.

— Cum ţi-a ars locuinţa, Moira? – întrebă Zoroastru cu atenţia sporită.

— Unul din copii i-a dat foc, răspunse aceasta.

— Şi copiii?

— Au ars şi ei.

— Şi tu nu i-ai putut salva? – întrebă Zoroastru.

— Nu aveam de ce, răspunse Moira. Eu nu am păcătuit cu nimic. Nu eu le-am dat foc şi la urma urmei, e mai bine pentru ei, iar eu am putut să plec din aşezare fără ca nimeni să mă caute.

— Eu cred că a greşit amarnic, zise Izobal, căci putea să-i salveze şi nu a făcut-o. Putea să-l oprească pe copil să dea foc şi nu a făcut-o. Putea să facă altfel şi nu a făcut.

— Tu ce crezi Zoroastru? Am greşit?

— Da Moira, ai greşit. Căci puteai să-i scapi de chinurile arderii în flăcări. Crezi că poţi tu judeca cine trebuie să moară şi cine să trăiască? – întrebă Zoroastru.

— Tocmai tu îmi vorbeşti despre asta, Zoroastru?

— Da. Cine sunt eu să te judec? Ai dreptate. Iar dacă tu ai hotărât să te întorci, noi te primim.

În acea clipă, lumina din Bază pâlpâi şi începu să scadă în intensitate. Izobal îl privi pe Zoroastru şi spuse:

— Poate ar trebui să facă o baie în Sala de Dincolo de Timp.

Moira se şi bucura la auzul vorbelor lui Izobal, căci erau paisprezece ani de când nu se scăldase în curcubeu. Zoroastru fu de acord să-i trimită pe amândoi spre Sala de Dincolo de Timp.

— Izobal, du-o pe Moira, acolo şi întoarce-te

căci trebuie să-i conduci pe iniţiaţi acasă.

Izobal plecă iute cu Moira, o introduse în sală şi când aceasta se aşeză mai bine să se scalde, lumina binefăcătoare a curcubeului se curmă. Ea nu exista pentru Moira. Izobal o chemă la el cu părere de rău, iar când Moira ieşi din încăpere, totul se reumplu de lumină. Izobal înţelese: Moira trebuia să plece. Ea alese viaţa în afara Bazei şi acolo trebuia să trăiască. Îi explică şi ei, deşi ea înţelese deja şi o conduse în afară urmând să se revadă când Izobal se va fi întors de la fraţii din vale.

Izobal se întoarse la Zoroastru şi-i povesti cele întâmplate, apoi adună feciorii iniţiaţi şi vru să plece, când Zoroastru îi zise:

— Izobal, eu simt că Zaidra există din nou pe Terra.

— Zoroastru, e bine să nu te mai gândeşti la asta. Sau gândeşte-te până mă întorc eu, zise Izobal şi plecă rapid, căci nu mai ştia ce să-i răspundă lui Zoroastru.

Îi duse pe iniţiaţi acasă, iar aici fură întâmpinaţi de cei doisprezece bărbaţi tineri ce fuseseră iniţiaţi primii. Crescuseră frumoşi şi drepţi, iar după părere lui Izobal, după ce-i examinase cu Ochiul Sufletului, nici nu greşiseră prea mult de când se întorseseră în aşezare. Conduceau toţi doisprezece aşezarea, care acum era formată din aproximativ optzeci de mii de suflete.

Izobal, dori să-i vadă pe toţi noii născuţi, căci

dorea să ştie cine se întorsese la pedeapsă dintre fraţii săi. Recunoscu rând pe rând, fraţi pe care îi credea duşi pe planeta din constelaţia Orion, fraţi pe care îi credea izbăviţi de pedeapsă.

Atunci înţelese că pedeapsa nu se oprea atât de uşor. Ceru celor doisprezece bărbaţi iniţiaţi în prima fază să-i arate cum se gospodăresc şi văzu cum aceştia scriseseră pe piei de animal, din care constituiseră cărţi în care trecuseră istoria neamului lor şi mai ales originea şi credinţa lor.

Aceste cărţi, le foloseau apoi pentru iniţierea celorlalţi fraţi. Era un fel de a spune iniţiere, căci mulţi nu puteau înţelege nimic din aceste cărţi, nici chiar după ce învăţau să scrie şi să citească. După scrierea acestor cărţi, ei nu mai aveau decât să înveţe pe ceilalţi să scrie şi să citească.

— E bine că aţi făcut cărţile, zise Izobal, dar ce vă faceţi dacă cineva rău intră în posesia lor?

— Le vom păstra cu sfinţenie, zise Otar. Ele sunt cărţile noastre sfinte.

— Este mai bine să le păstraţi ascunse şi pentru cunoaşterea de zi cu zi, să folosiţi cărţi mai simple. Dar, cum v-aţi gândit la scrierea lor?

— Noi nu putem folosi aici cristalele. Deci, ne-am gândit să ne înscriem amintirile pe piei de animale.

— Cristalul, fraţii mei nu poate fi folosit decât de cel ce are cunoaştere. Pe când ce aţi făcut voi, va putea fi folosit de oricine va şti semnele scrierii voastre. Iar scrierea voastră, după cum văd, e foarte simplă. Nu-ţi trebuie prea multă inteligenţă

pentru a o descifra. Mi-e teamă să nu fi greşit totuşi scriindu-le.

— Noi credem că e bine, căci dacă tu şi Zoroastru veţi muri, sau dacă eu noi se întâmplă ceva, cine îi va mai iniţia pe fraţii noştri? – zise Omar.

— Nici noi nu suntem nemuritori, trupeşte vorbind, Izobal. Iar eu, în spaima mea că fraţii îmi vor rămâne neştiutori, am încercat să regăsesc Baza şi chiar am găsit-o. Dar când am vrut să intru, muntele nu m-a lăsat. Aşa am înţeles, că noi nu avem acces acolo oricând dorim, zise Otar.

— Aşa este frate, nu puteţi veni când vreţi, ci doar când Tatăl Ceresc socoteşte că meritaţi.

— De aceea ne-am gândit că e mai bine să rămână ceva scris pe înţelesul tuturor, ceva însă de care să avem grijă ca de Ochiul sufletului.

— Dacă aţi făcut aşa, înseamnă că Tatăl Ceresc a vrut aşa, zise Izobal. Este vremea acum, să-i strângeţi pe băieţii de paisprezece ani, căci vreau să-i văd.

— Sunt deja strânşi afară şi te aşteaptă, zise Otar.

Izobal ieşi afară şi-i văzu pe băieţi strânşi în cerc pentru executarea ritualului. Uitându-se mai bine la ei, văzu în corpul unui băiat pirpiriu, Sufletul Zaidrei. Pe dinafară cine-l vedea nu putea să greşească dacă o cunoştea bine pe Zaidra; Ochiul sufletului era larg deschis şi arăta bine. Nu avea păcate grave.

Îi alese din cerc şi pe ceilalţi ce meritau, în

timp ce se ruga Tatălui Ceresc ca Zaidra să poată să-l însoţească. Trebuia să merite pentru a putea să fie dusă la iniţiere. Iar dacă nu merita, el, Izobal, nu putea face nimic.

Cei patruzeci şi cinci de feciori, mai mulţi ca altă dată, trecură prin mâinile lui Izobal. Pe băieţelul Neron, îl lăsă ultimul. Când văzu că îi examinase pe toţi, că rămăsese doar Neron neexaminat şi că erau doar unsprezece feciori apţi, Izobal se bucură căci înţelese că lui Zoroastru i se acorda şansa de a-şi întâlni din nou perechea divină.

Îl prinse pe băiat în palmele sale şi încercă să-i transmită cunoaşterea. Informaţia pleca spre el cu uşurinţă, iar creierul băiatului prelua totul din zbor. Aşa că, Izobal îl numi cel de-al doisprezecelea fecior spre iniţiere. Bucuria nu mai avu margini pentru băiatul din faţa sa. Lacrimi de fericire îi curgeau pe obraz.

— De ce plângi frate? – îl întrebă Izobal.

— De bucurie, căci am să merg în Bază. De când m-am născut şi am auzit prima oară vorbindu-se despre Bază, am ştiut că eu trebuie să ajung acolo. Ceva sau cineva mă aşteaptă acolo.

— Deci ştii cine eşti?

— Sigur că ştiu. Sunt Neron, fiul Layrei.

— Pregăteşte-te de plecare!

— Ce se întâmplă cu băiatul acesta? – zise Otar.

— Nici tu nu ştii cine este?

— Nu Izobal, nici eu nu ştiu altceva decât ştie

el.

— Trupul băiatului, este de fapt învelişul Zaidrei.

— Zaidra, perechea divină a lui Zoroastru? Cea despre care întreba mereu şi povestea adesea? – întrebă Miron.

— Da. Chiar ea. Dar acum, sub formă de bărbat.

— Ce va face Zoroastru când o va vedea? – se întrebă Otar.

— Se va bucura sigur, zise Izobal. De aceea, trebuie să ne grăbim să-i facem o bucurie.

— Grupul celor doisprezece te aşteaptă, Bătrâne. Când vrei să pleci, noi suntem gata.

— Vă las cu bine şi să ne vedem sănătoşi! – zise Izobal şi plecă urmat de cei doisprezece băieţi.

Drept în spatele lui, se aşezase Neron, mai nerăbdător decât ceilalţi să ajungă în Bază. Auzise de multe ori de Zoroastru. Numele lui îl vrăjise pur şi simplu şi-l făcuse să viseze de multe ori. Nu ştia de ce, dar în aceste vise, întotdeauna el era iubita lui Zoroastru, iar acesta făcea orice de dragul ei.

Întotdeauna, se trezea nedumerit din aceste vise, căci el era băiat, viitor bărbat. Cum putea fi el oare femeie în vis? Şi mai ales, cum putea jindui după cineva pe care nu-l cunoştea? Acum se bucură că nu-i mărturisise şi asta Bătrânului, căci poate nu l-ar mai fi luat cu el. Când o să ajungă în Bază, va lămuri totul. De aceea era nerăbdător.

Ajunseră după două zile de mers pe jos, căci vară fiind, era mai uşor de mers în sus pe munte. Bătrânul privi o parte a muntelui şi chiar o atinse cu degetele, iar aceasta se deschise pur şi simplu, ca şi cum nimic nu ar fi fost acolo.

Izobal materializa şi dematerializa piatra aşa cum dorea el. Bătrânul părea un vrăjitor pentru cei doisprezece, căci nu mai văzuseră materializări, deoarece cei din aşezarea lor nu erau în stare să materializeze ceva. Copiii urmăriră cum Bătrânul materializa piatra muntelui exact aşa cum fusese ea iniţial. Se vede treaba că făcuse acest lucru de multe ori, căci nu părea a-i fi prea greu.

Îi introduse pe feciori în Bază, îi spălă şi-i îmbrăcă în veşmintele Atlanţilor, îi puse să-şi aleagă locuinţă pentru cei şapte ani cât aveau să stea aici, după care le dădu să mănânce. După cei hrăni, îi invită în Sala de Dincolo de Timp. Când trecură prin Sala Ceasului Rămânerii, Izobal văzu că ceasul se reglase singur şi arăta că doar o diviziune îi desparte de sfârşitul pedepsei.

Nu-i venea să creadă, căci era prea devreme. Însemna că Tatăl Ceresc se hotărâse. Îi scăldă rapid pe feciori în curcubeu şi-i conduse la Zoroastru. În bibliotecă, Zoroastru zăcea în jilţul său cuprins de acel somn cataleptic. Atunci, Izobal ştiu că e noapte. Zoroastru se agita în somnul său şi era mai obosit ca oricând şi mai agitat.

„Ce se întâmplă cu ceasul?” – gândi Izobal. „Greşeşte el oare?”. Deodată, Zoroastru se trezi şi

privi în jur cu Ochiul sufletului. Ceva îl făcuse să tresară din somnul său, ceva sau mai bine zis cineva.

— Zaidra, unde eşti Zaidra? Te caut cu tot sufletul. Iubita mea, unde eşti?

Neron se făcuse mic mititel căci se speriase foarte tare. Bărbatul din visele sale se afla acum în faţa lui. Cum putuse să-l viseze timp de paisprezece ani fără să-l fi văzut sau cunoscut vreodată? Deodată, Zoroastru se ridică şi cu ochii închişi veni şi-l cuprinse în braţe pe Neron.

— Iubita mea! Te-am găsit! în sfârşit eşti cu mine! Tatăl Ceresc s-a îndurat de suferinţa mea.

La atingerea de trupul lui Neron, Zoroastru se topi. Căci Sufletul lui se reunise cu cel al Zaidrei. Neron, la rândul lui, era fericit cum nu fusese niciodată până la atingerea lui Zoroastru.

— Zoroastru, trezeşte-te la realitate! – îi zise Izobal.

— Ce este Izobal? – zise Zoroastru deschizând ochii trupului.

Privind mai bine, realiză că Zaidra se afla în trupul unui băiat şi atunci începu a plânge amarnic. O avea pe Zaidra şi nu o avea; putea să o reţină doar şapte ani. Ce era de făcut? Să iasă şi el din Bază? Nu mai ştia ce are de făcut. Începu iniţierea feciorilor căci nu aveau timp de pierdut, dar nu-i venea totuşi să se despartă de Zaidra lui. Aşa că, îl rugă pe Izobal să-l ajute şi să se ocupe mai ales de ceilalţi unsprezece. Clipă de clipă, trăia alături de Neron – Zaidra şi se gândea tot

timpul cum o să fie după aceea, fără ea. Ştia exact câte zile mai au de stat împreună şi mai ales ştia că viaţa fără Zaidra nu are niciun rost.

Într-una din seri, pe când se rugau cu toţii la Tatăl Ceresc pentru iertarea păcatelor, lui Zoroastru îi încolţi un gând. Le ceru celorlalţi să-l invoce pe Tatăl Ceresc întru oprirea pedepsei lui actuale. Dorea să se reîncarneze pentru a o căuta pe Zaidra şi a o regăsi. Nimic nu i se părea prea greu când era vorba de perechea lui divină. Mai ales dacă era răsplătit prin găsirea ei.

Toţi paisprezece, se rugară într-un gând şi cu un glas, în fiecare seară. Zoroastru slăbea trupeşte, la gândul despărţirii de micuţul Neron. Acesta rămăsese, deşi avea aproape douăzeci şi unu de ani, tot un băiat fragil şi plăpând. Nimic din el nu amintea bărbatul, ci mai degrabă o femeie în travesti.

Neron nu putea înţelege nimic altceva decât că se simte perfect aici în Bază, alături de Zoroastru şi nimic altceva nu conta. Nu se întrebase niciodată cum va fi din nou afară. Ultima zi a şederii lor sosi atât de repede, încât Zoroastru aproape că nu mai dormise, nu se mai odihnise, nu mai mâncase. Nu era nimic mai important acum decât rugăciunea către Tatăl Ceresc pentru schimbarea destinului său.

Feciorii erau gata de plecare, Izobal la fel. Îi pofti să-şi ia rămas bun de la Zoroastru. Pe rând, toţi trecură printre braţele lipsite de voinţă ale lui Zoroastru şi îi veni şi rândul lui Neron.

Zoroastru îl cuprinse în braţe şi nu mai vru să se despartă de el. Neron, pentru întâia oară plânse şi strigă:

— Auzi-ne ruga Tatăl Ceresc! Căci te rugăm din tot sufletul să ne auzi şi să ne ierţi! Dă-ne Doamne alt destin! Lasă-ne să ne căutăm şi să ne găsim! Dă-ne orice altceva!

Toţi ceilalţi, căzură în genunchi, căci o lumină imensă îi lumina acum pe toţi. Zoroastru şi Zaidra, se înălţară pe nesimţite din corpurile lor de carne, dar pentru că se ţineau atât de strâns unul de celălalt, nici nu realizară cât de uşori au devenit.

— A SOSIT VREMEA IERTĂRII VOASTRE PENTRU FAPTELE FĂCUTE. MAI BINE ZIS, O PAUZĂ ÎN EFECTUAREA PEDEPSEI, CĂCI SUNTEŢI FII MEI ŞI VĂ IUBESC NESPUS. VEŢI MERGE ÎMPREUNĂ CU MINE, PeNtRU A VĂ PREZENTA LA JUDECATĂ, UNDE VEŢI FI PUŞI SĂ ALEGEŢI UN

ALT DESTIN. CĂCI ASTA MI-AŢI CERUT.

IZOBALL, TU VEI RĂMÂNE SĂ AI GRIJĂ DE ACEST LĂCAŞ ŞI-L VEI

păstra curat, trupul de carne nu-ţi mai foloseşte la nimic, vei rămâne în starea ta naturală şi te vei materializa doar când va fi nevoie.

voi, cei unsprezece iniţiaţi, ţineţi minte ce aţi văzut şi auzit! respectaţi legea, căci nu este prea greu! mergeţi la casele voastre şi îngropaţi corpurile părinţilor voştri! iar de aici înainte, trimiteţi doar un singur fecior de paisprezece ani la iniţiere! sunt destui iniţiaţi pentru câte fapte

urâte aţi făcut.

Zoroastru, privi la Zaidra şi înţelese că nu mai erau în corpurile de carne doar când le văzu rămase strâns unite jos, pe podea. O prinse pe Zaidra pe după umeri şi zburară împreună, cum de mult nu o mai făcuseră. În acel moment, din toate părţile începură să sosească fraţii lor: Ocsa şi Moira, Meron şi Oneisa, Agaton şi Flaira… Toţi cei rămaşi până atunci în trupurile iniţiale de carne, fuseseră iertaţi de prima pedeapsă şi urmau să fie din nou judecaţi. Doar Izobal rămăsese în corpul de carne şi înţelegea ce se întâmplă doar din spusele Tatălui Ceresc.

Îi conduse pe feciori la ieşirea din Bază, le spuse că peste şapte zile să vină acolo doar unul dintre băieţii de paisprezece ani de afară şi se întoarse repede în bibliotecă. Aici, ieşi din corpul de carne, ca şi cum s-ar fi dezbrăcat de o haină murdară şi mai avu timp să-i vadă pe ceilalţi îmbrăţişaţi şi fericiţi, cum plecau în Lumina Tatălui Ceresc. Privea corpurile de carne ale lui Zoroastru şi Neron şi chiar şi pe al lui propriu şi se gândea ce putea face cu ele. Dar de acestea, urma să se ocupe noul iniţiat.

Tatăl Ceresc îl lăsase să îngrijească Baza şi să se ocupe de tot încarnatul, cu problemele şi cu dorinţele lui. El, Izobal, va face tot ce-i va sta în putinţă să se achite de datorie. Ceilalţi, îl părăsiseră pentru moment. Dar Zoroastru, Zaidra, Ocsa, Moira, Meron, Oneisa, Agaton, Flaira etc, etc, vor reveni. Căci Tatăl Ceresc îi spusese lui şi

numai lui, că-i va pedepsi la şapte încarnări succesive, că pe conducătorii revoltei îi va face negri la chip, ca sufletul lor în momentul revoltei şi vor duce destine grele şi crude cu morţi în chinuri năprasnice. Poate vor înţelege că nu au dreptul să judece. Pe tehnicieni îi va face galbeni la chip şi-i va lăsa să trudească în toate domeniile, fără a câştiga vreodată ceva în plus faţă de ce li se cuvine. Iar pe Oamenii de rând, îi va face albi, dându-le întâietate, căci Sufletul lor a fost curat, dar cu timpul au fost ispitiţi să greşească. Ei vor câştiga întotdeauna în faţa negrilor sau a galbenilor.

Izobal, îi aştepta deci, să se întoarcă. Trupul lui subtil îi permitea acum să-i caute şi să-i găsească fără a fi văzut sau auzit. Putea să-i ajute, fără ca ceilalţi să bage de seamă. Timpul lui se scurgea deja altfel.

* * *

În aşezarea Oamenilor, sosiră cei unsprezece iniţiaţi, feciori de douăzeci şi unu de ani, care-i anunţară pe toţi, de moartea trupurilor de carne ale lui Zoroastru, Neron şi Izobal.

— Presimţeam eu că aşa se va întâmpla, zise Otar. Am avut dreptate deci.

— Nu întru totul Otar. Căci Izobal rămâne sub forma lui subtilă în Bază şi se va ocupa, cu voia Tatălui Ceresc, de iniţierea o dată la şapte ani a unui fecior de paisprezece ani.

— Şi cum o să-l găsim pe acel fecior, nu v-a învăţat? – întrebă Miron.

— Nu. Asta nu ne-a învăţat. Dar vom merge cu toţii la muntele respectiv şi cine va reuşi să treacă prin munte, acela va fi alesul.

— Bine. Aşa o să facem. Chiar mâine vom duce feciorii la muntele Bazei. Acum haideţi să ne îngropăm trupurile mamelor şi taţilor noştri!

EPILOG

Rămase cu aceste ultime imagini în suflet şi simţi cum lacrimile ce izvorâseră din ochi la început, abia îi udaseră obrajii.

Totul durase câteva fracţiuni de secundă sau poate mai puţin. Toate aceste chinuri suferite pe parcursul atâtor ani, parcă o scoseseră din timp.

Se simţea acum aproape uşurată; calea era deschisă. În clipa în care închide ochii, tunelul se deschide şi undeva în zare, o aşteaptă o lumină puternică. Vrea să meargă acolo, dar nu reuşeşte să se desprindă. Ceva sau cineva, o ţine încă legată de planul material.

Închide ochii şi încearcă să adoarmă dar imaginile îi vin din nou în memorie. Este ceva cu totul nou, necunoscut. Alte persoane, alte peisaje. Şi cu toate acestea, reprezintă viaţa ei, patimile sale.

SFÂRŞITUL PRIMEI CĂRŢI